

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

مکتباتی از الواح آثار مبارکه
که بموجب پیشهاد بنحیة محافل تذکر جمع آوری و تنظیم شده است

بنحیة نشر آثار امری بلسانهای فارسی و عربی
لانگنه‌ناین - ۱۴۰ بدیع
نشر اول

يا ابن الفرج

بسم الله الرحمن الرحيم

فاستببروا من القلوب

التي لا تحصى فيها لئلا ينجس

القلب بالذنوب

یا ابن الروح

بِسْمَةِ النُّورِ اَشْرَكَكَ فَاسْتَبْشِرْ بِهِ وَ اِلَى مَقَرِّ الْقُدُسِ اُدْعُوكَ تَحْتَنُّنٍ فِيهِ لَتَسْرِيحٌ اِلَى اَبَدِ الْاَبَدِ

زمرورب عظیمہ درینہ طور مبارک آنکہ در ہر امر از امور بحر سبیکہ از آثار مقدرہ الہیہ و نصو صرفا
ربانیہ موجود است کہ تمیق و تامل در انہا سبب قوت قلب و کثرت اطمینان و شدت ایمان و حصول ایقان
در عاشقانہ جمال خضر میگردد .

یک زمرسانہ فقہہ خامضہ قضیہ خلعت و حیات درین عالم ادنی و صغیر و ارتقا بعالم بالا و ترقی و بقا
در ممالک اضر است و بہر سببیش یا کم در ایام حیات نحو علاقتہ فہم و درک و قدر این مطلب است
بخصوص بعد از رشد از عزیز با زیارت و تمعن در الواح و آیات ہم قلوب محزونہ بتسلی آہر سکون
قلوب مییابد و ہم با توجه و علاقہ بیشتر موفق بکشف حقایق عالیہ معنویہ جدیدہ میگردد .

عطف باینہ مراتب در سالہا ۱۲۱ و ۱۳۰ و ۱۳۴ بدیع لجنہ مجملہ محافل تذکرہ در ایلم معنی
رقم بگرد آور بعضی آثار مبارکہ درین زمینہ نمودند کہ زحمات ایشان بنویسہ خوب شایانہ تقدیر و تسلیم است
و اما سنانہ در اثر وقایع مؤلمہ اخیرہ در این خطہ مقدس امکان ادامہ کار و تجدید طبع را بخطر انداخت

و در صحیح و دیت در جمع باریخ حضرت متنزه و مخصوصاً مهاجران و مقیمان خارج از آن سزای منیر نورانی
عُزْن و تاثر بے شمار گویید .

پس از وقوف بر این مضیقہ مُؤتسّمہ مطبوعات بہائی آلمان اقدام بگرداوردن آثار مذکورہ
و ہر سہ جلد را در یک مجلد جمع کوی تا آنجمنہ باریخ را ہدیہ اسرار کاہر و قلوب محزونہ را سکنوز خاطر
در اقطار شاسعہ جہان گویید .

نام منور « بشارۃ النور » از آئہ مبارکہ فوق از صحیفہ معنہ روزہ و کلمات مکنونہ
رتبہ شد تا مطالب این مجموعہ را عنوان کار و متبیین بالغ باشد .
دُمید این لجنہ آئمہ این اقدام بطرف قبول و خلعت تصدیق مُعزز گویید .

مخدوم حافی قلی بہائیانہ
لجنہ نشر آثار زبان ہر و عربی

آلمان لاگنہاین - ۱۳۹ بدیع

مشجعاتی از آثار مبارکه

حضرت بهاء الله

مناجات هنگام صعود روح که در بالین مُخَضَّر تلاوت نمایند
و بعد از صعود روح نیز تا قبل از دفن تلاوت میشود .
قوله تعالی :

۱

بِوَأَنذَرُ تَعَالَى شَانَهُ الْعِيَاةِ وَالْأَلْفِ
مُسْجَانِكَ اللَّهُمَّ يَا إِلَهِي أَشْهَدُ بِقُدْرَتِكَ وَقُوَّتِكَ وَ
مُسْطَانِكَ وَعِزَّتِكَ وَقَضِيَّتِكَ وَأَقْدَارِكَ وَتَوْحِيدِكَ

ذَاتِكَ وَتَفْرِيدَ كَيْسُوثِكَ وَتَبْقِيَاكَ وَتَنْزِيهِكَ
 عَنِ الْأَمْكَانِ وَنَافِيَهُ أُمِّي رَبِّ تَرَانِي مُنْقَطِعًا عَنْ دُونِكَ
 وَتَشْمُكَابِكَ وَتُقْبَلًا إِلَى سَجْرِ عَطَائِكَ وَسَمَاءِ جُودِكَ
 وَشَمْسِ رَحْمَتِكَ أُمِّي رَبِّ أَشْهَدُ بِأَنَّكَ جَعَلْتَ عَبْدَكَ
 حَاطِلَ أَمَانَتِكَ وَهُوَ الرُّوحُ الَّذِي بِهِ أَظْهَرْتَ أَلْهَاتِ
 لِلْعَالَمِ أَسْأَلُكَ بِجَلِّيَاتِ أَنْوَارِ تَيْرِ طُورِكَ أَنْ تَقْبَلَ
 مِنِّي مَا عَمِلَ فِي أَيَّامِكَ ثُمَّ اجْعَلْهُ مُرْتَبًا بَعْدَ رِضَائِكَ
 وَمُطَرِّزًا بِقَبُولِكَ أُمِّي رَبِّ أَشْهَدُ وَتَشْهَدُ الْكَائِنَاتُ
 بِعَدَّتِكَ أَسْأَلُكَ أَنْ لَا تُحْسِبَ هَذَا الرُّوحَ الَّذِي
 صَعَدَ إِلَيْكَ عَنْ فِرْدَوْسِكَ الْأَعْلَى وَجَنَّتِكَ الْعُلَمَاءُ

وَمَقَامَاتِ قُرْبِكَ يَا مُؤَلَّى الْوَرَى مَثَمَّ اجْعَلْ عَبْدَكَ
 يَا إِلَهِي مُعَاشِرَ أَصْفِيَانِكَ وَأَوْلِيَانِكَ وَأَبْنِيَانِكَ
 فِي مَقَامَاتِ النَّبِيِّ عَجَزْتِ الْأَقْلَامُ عَنْ ذِكْرِهَا وَالْأَلْسُنُ
 عَنْ وَصْفِهَا أَيْ رَبِّ إِنْ مَلْفَقَةٍ قَصَدَ مَلَكُوتَ عَمَّا
 وَالْغَرِيبِ وَطَنُهُ فِي جَوَارِكِ وَالْعَطْشَانَ كَوَثْرَ عَطَا
 أَيْ رَبِّ لَا تَقْطَعْ عَنْهُ مَائِدَةَ فَضْلِكَ وَلَا نِعْمَةَ جُودِكَ
 إِنَّكَ أَنْتَ الْمُقْتَدِرُ الْعَظِيمُ الْفَضْلُ أَيْ رَبِّ
 قَدْ رَجَعْتُ إِلَيْكَ أَمَا نَعْمَتُكَ يَنْبَغِي لِسَمَاءِ جُودِكَ وَ
 كَرَمِكَ الَّذِي أَحَاطَ مُلْكُكَ وَمَلَكُوتُكَ بِأَنْ تَنْزِلَ
 عَلَى صَفِيكَ الْبَدِيعِ نِعْمَتِكَ وَالْآنُكَ وَأَمَّا أَشْجَارُ

فَضِيكَ إِنَّكَ أَنْتَ الْمُقْتَدِرُ عَلَى مَا تَشَاءُ لِإِلَهِ إِلَّا أَنْتَ
 أَلْقِيَا فِي الْعَطَافِ الْكَرِيمِ الْعُقَارُ الْعَرِيرُ الْعَسَامُ
 أَشْهَدُ يَا إِلَهِي بِأَنَّكَ أَمَرْتَ النَّاسَ بِالْكَرَامِ الْبُشُوفِ
 وَإِنَّ الَّذِي صَعَدَ إِلَيْكَ قَدْ وَرَدَ عَلَيْكَ إِذَنْ فاعْمَلْ بِهِ
 مَا يَنْبَغِي لِسَاءِ فَضِيكَ وَسَجَرِ كَرَمِكَ إِنِّي وَعِزَّتِكَ
 أَكُونُ مُوقِفًا بِأَنَّكَ لَا تَمْنَعُ نَفْسَكَ عَمَّا أَمَرْتَ بِهِ
 عِبَادَكَ وَلَا تَحْرِمُ مَنْ تَمَسَكَ بِحَبْلِ عَطَانِكَ وَ
 صَعَدَ إِلَى أُمَّسِ عَنَانِكَ لِإِلَهِ إِلَّا أَنْتَ الْقَرُّ الْوَالِدُ
 الْمُقْتَدِرُ الْعَلِيمُ الْوَهَّابُ

انتهى

صورت صلوة میت

اگر میت مرد باشد :

يَا اَللّٰهِي هٰذَا عَبْدُكَ وَابْنُ عَبْدِكَ الَّذِي اٰمَنَ
بِكَ وَبِآيَاتِكَ وَتَوَجَّهَ اِلَيْكَ مُنْقَطِعًا عَنِ سِوَاكَ .
اِنَّكَ اَنْتَ اَرْحَمُ الرَّاحِمِيْنَ اَسْئَلُكَ يَا عِفْطَارَ الدُّنُوْ
وَسِتَارَ الْعُيُوْبِ بِاَنْ تَعْلَمَ بِهٖ مَا يَسْتَبْعِنُ لِسَمَاءِ جُودِكَ
وَسَجْرِ اِنْفِصَالِكَ وَتَدْخُلَهُ فِي جِوَارِ رَحْمَتِكَ الْكُبْرَى
مَنْ اَلَّتِي سَبَقَتْ الْاَرْضُ وَالسَّمَاءُ لَا اِلٰهَ اِلَّا اَنْتَ

مَنْ الْعَفْوَرُ الْكَبِيْرُ

اكرميت زن باشد :

يا لئى هذه امثك و ابنة امك التى مننت
بك و باياتك و توجهت اليك منقطعة عن سواك
انك انت ارحم الراحمين اسألك يا غفار الذنوب
و شارا العيوب بان تعمل بها ما ينبغي لسما جودك
و سحر انصاك و تدخلنا فى جوار رحمتك الكبرى
مآتى سبقت الارض و السماء لا اله الا انت

العفو الكريم

۱- اَللّٰهُ اَبْهَى ۲- اَللّٰهُ اَجْمَلُ ۳- اَللّٰهُ اَبْهَى
۴- اَللّٰهُ اَبْهَى ۵- اَللّٰهُ اَجْمَلُ ۶- اَللّٰهُ اَبْهَى .

۷

۱۹ مرتبه اِنَّمَا كَلَّمَ لِلّٰهِ خَابِدُونَ
۱۹ مرتبه اِنَّمَا كَلَّمَ لِلّٰهِ سَاجِدُونَ
۱۹ مرتبه اِنَّمَا كَلَّمَ لِلّٰهِ قَانِطُونَ
۱۹ مرتبه اِنَّمَا كَلَّمَ لِلّٰهِ ذَاكِرُونَ
۱۹ مرتبه اِنَّمَا كَلَّمَ لِلّٰهِ شَاكِرُونَ
۱۹ مرتبه اِنَّمَا كَلَّمَ لِلّٰهِ صَابِرُونَ

بِهَوْلِهِ تَعَالَى شَأْنُهُ الْعِيسَاءُ وَالْأَلْفَاظُ

وَسُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ يَا إِلَهِي أَشْهَدُ بِعِزَّتِكَ وَقُوَّتِكَ وَسُلْطَانِكَ
وَعِزَّتِكَ وَفَضْلِكَ وَأَقْدَارِكَ وَتَوْجِيدِ أَيْدِيكَ وَتَفْرِيدِ كَلِمَاتِكَ
وَبِتَقْدِيرِكَ وَتَسْرِيحِكَ عَنِ الْإِمْكَانِ وَمَا فِيهِ أَيْ رَبِّ الرَّانِي مُسْطَعًا

عَنْ دُونِكَ وَتَمَّتْ كَابِتٌ وَتَبَدَّلَ إِلَى بَحْرِ عَطَايِكَ وَسَمَا جُودِكَ وَتَمَسَّسَ
 رَحْمَتِكَ أَيُّ رَبِّ أَشْهَدُ بِأَنَّكَ جَعَلْتَ عَبْدَكَ حَائِلَ أَمَانَتِكَ
 وَهُوَ الرُّوحُ الَّذِي بِهِ أَهْمَرْتَ الْحَيَاةَ لِلْعَالَمِ أَسْأَلُكَ بِجَلِيَّاتِ أَنْوَارِ نَبِيِّكَ
 لَمْ يَكُنْ أَنْ تَقْلَبْ مِنْهُ مَا عَمِلَ فِي أَيَّامِكَ ثُمَّ أَجِدْ مَرِيئًا بِغَيْرِ ضَائِكَ
 وَبَطْرًا بِغَيْرِ مَقْبُولِكَ أَيْ رَبِّ أَشْهَدُ وَتَشْهَدُ الْكَائِنَاتُ بِعَدَمِكَ
 أَسْأَلُكَ أَنْ لَا تَخْتِيبَ لِي الرُّوحَ الَّذِي صَعَدَ إِلَيْكَ مِنْ
 فِرْدَوْسِكَ الْأَعْلَى وَجَعَلْتَ الْعُلْيَا مَقَامَاتٍ وَرَبِّكَ يَا مُنْجِي الرُّوحِ
 ثُمَّ جَعَلَ عَبْدَكَ يَا إِلَهِي مُعَاشِرًا مَعَ أَصْفِيَاءِكَ وَأَوْلِيَاءِكَ وَ
 أَنْبِيَاءِكَ فِي الْمَقَامَاتِ الَّتِي عَجَزَتِ الْأَقْلَامُ مِنْ ذِكْرِهَا
 وَاللُّسُنُ عَنْ وَصْفِهَا أَيْ رَبِّ إِنَّ الصِّبْرَ صَدَقَتْ عَلَيْهِ
 وَالْعَرِيبُ وَطَنُهُ فِي جَوَارِكِ وَالْعَطْشَانُ كَوْرُ عَطَايِكَ أَيْ رَبِّ

لَا تَطْعَمُ عَنْهُ مَائِدَةٌ فَضِيلِكَ وَلَا نِعْمَةٌ تَجُودُكَ إِنَّكَ أَنْتَ الْمُقْتَدِرُ الْعَزِيزُ
 الْقَسَّالُ أَيْ رَبِّ قَدْ بَحِثْتُ إِلَيْكَ أَمَا تُبَيِّنُ لِي سُبُلَ
 جُودِكَ وَكَرَمِكَ الَّذِي أَحَاطَ بِكَ وَوَلَّكَكَ وَأَنْ تُنَزِّلَ عَلَيَّ
 ضَيْعَةَ الْبَيْعِ نِعْمَتِكَ وَالْأَمَانَ وَأَشَارَةَ شَجَارَةِ فَضِيلِكَ إِنَّكَ
 أَنْتَ الْمُقْتَدِرُ عَلَى مَا تُشَاءُ لِإِلَهِ الْأَنْتَ الْقَسَّالُ الْفَيَّاسُ
 الْعَطَّافُ الْكَرِيمُ الْبِقَارِ الْعَزِيزُ الْعَلَّامُ أَشْتَدُّ يَا إِلَهِي وَأَنَّكَ
 أَمَرْتَ النَّاسَ بِكَرَامِ الْفَسِيْفِ وَإِنَّ الَّذِي صَعَدَ إِلَيْكَ قَدُورًا
 عَلَيْكَ إِذْ أَوْفَى عَلَيَّ بِمَا يُبَيِّنُ لِي سُبُلَ فَضِيلِكَ وَبِحُرْمَتِكَ إِنِّي وَجَّهْتُ
 الْوَجْهَ مُؤْتَمِرًا بِمَا تَلَا تَتَمَنَّعُ نَفْسَكَ عَمَّا أَمَرْتَ بِهِ عِبَادُكَ وَلَا تُحَرِّمُ
 مَنْ تَشَاءُ عَلَى عَطَائِكَ وَصَعَدَ إِلَى أُنْفُسِ عِبَائِكَ لِإِلَهِ إِنْ
 أَنْتَ الْفَرْدُ الْوَاحِدُ الْمُقْتَدِرُ الْعَلِيمُ الْوَهَّابُ .

زیارت مصاعدين الى الله ذكورا واناث

قوله تعالى :

۱۱

وَأَرُونَا أَنْ نَذْكُرَ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ وَأَحِبَّاءَهُ الَّذِينَ صَعَدُوا
إِلَى الرَّفِيقِ الْأَعْلَى مِنَ الذُّكُورِ وَالْإِنَاثِ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ
الْفَصَلُ الْعَظِيمُ الرَّحِيمُ .

الْبَهَائِ الَّذِي أَشْرَقَ مِنْ أُنْفِ سَمَاءِ الْعَطَاءِ عَلَيْكُمْ يَا
 أَهْلَ الْبَهَائِ أَنْتُمْ الَّذِينَ مَا تَقْضُمُونَ مِشْقَاقَ اللَّهِ وَعَمْدَةَ آبَائِهِمْ
 وَأَعْمَرَ قَوْمَهُ بِظُهُورِهِ وَعَظَمِيَّتِهِ وَسُلْطَانِيَّتِهِ وَقُوَّتِهِ وَتَدْرِيَّتِهِ وَ
 أَقْبَادِهِ طُوبَى لَكُمْ وَبِعِيَالِكُمْ بِمَا فَسَّرْتُمْ بِأَنَارِ الْقَلَمِ الْإِلَهِيِّ
 قَبْلَ صُعُودِكُمْ وَبَعْدَ صُعُودِكُمْ إِلَى الْأَقْصَى الْأَعْلَى
 نَسَلِ اللَّهِ أَنْ يَغْفِرَ لَكُمْ وَيُكَفِّرَ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَيُنزِلَ عَلَيْكُمْ
 مِنْ سَحَابٍ سَمَاءٍ كَرِيمٍ أَمْطَارَ رَحْمَتِهِ وَيَقْدِرَ لَكُمْ مَا يُرِيدُكُمْ
 بِطَرَارِ الْفَجْرِ وَالْأَبْتِهَاجِ إِنَّهُ هُوَ الْمُقْتَدِرُ عَلَى مَا يَشَاءُ
 لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْعَفَّارُ

يا ابن الانسان

فكرني امرًا وقد برز في فعلك اُحبت ان تموت على الفراش
او تشبهني نسبي على التراب وتكون مطلع امرى ومظهر نوري في
اعلى العرؤوس فانصف يا عبد.

يا ابن النجود

ان تحب بده الدولة الباقية الابدية وبده الحيوة القديمة الازلية فانرك
بده الدولة العانية الرامة

يا ابن الانسان

يا ابنى عياشى طاهرة ما رقتى وباطنة نور ورحمة فانشس اليه ليلون
نورا ازلياد وعاقدتيا وهو امرى فاعرفه.

يَا ابْنَ الْعَالَمِ

جَلَّتْ لَكَ الْمَوْتُ بِشَارِهِ كَيْفَ تَحْمُرُنْ بِهِ وَجَلَّتْ النَّوْرُوكُ
فِيَا كَيْفَ تَحْبِبُ عَنَّهُ .

يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

لِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمَةٌ وَعِلْمَةٌ أَحْسَبُ الْعَبْرُ فِي قِصَائِي وَالْإِصْطِبَارُ فِي بِلَائِي

يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

أَنْتَ عَلِيٌّ وَكُلِّي لَا يَنْفِي كَيْفَ تَحْفَاثُ مِنْ قِنَائِكَ وَأَنْتَ نُورِي وَنُورِي
يُلْعِنُ كَيْفَ تَصْطَرِبُ مِنَ الْعَفَائِكَ وَأَنْتَ بَهَائِي وَبَهَائِي وَنُورِي
وَأَنْتَ قَيْسِي وَنُورِي قَائِسِي فِي حَيْثُ يَأْتِي كُلِّي تَحْمُرِي
فِي الْأَقْبِ الْأَعْلَى .

يَا أَبْنَ الْإِنْسَانِ

إِنْ لَا يُصِيبُكَ الْبَلَاءُ فَمَا نَسِيبِي كَيْفَ تَكُنْ سُبُلَ الرَّاغِبِينَ فِي
رِضَانِي وَإِنْ لَأَتَيْتُكَ الشَّقَّ شَوْقًا لِلْعَانِي كَيْفَ يُصِيبُكَ التَّوَجُّهُ إِلَى

يَا أَبْنَ الْوَجُودِ

قَوَادِمَ مَسْرُومِي قَدِّسَ لِرُؤُوسِي وَرُدَّحَكَ مَطَرِي طَهْرًا لَطْمُورِي

يَا أَبْنَ الْبَشَرِ

إِنْ أَصَابَتْكَ نَعْمَةٌ لَا تَفْرَحْ بِهَا وَإِنْ تَمَسَّكَ ذُلٌّ لَا تَحْزَنْ مِنْهَا لَئِنْ
كَلِمَتُهُمَا تَرَدُّوا لَنْ فِي صَعْنٍ تَمْسِدَانِ فِي وَقْتٍ

يَا أَبْنَ الْإِنْسَانِ

الْمَحَبَّةُ الصَّادِقُ يَرْجُو الْبَلَاءَ كَرَجَاءِ الْعَامِ إِلَى الْمَعْقَرِ وَالْمَذِيبُ إِلَى النَّجْمِ

يَا ابْنَ السَّبَّانِ

وَجْهٍ بُوْحِي وَأَعْسِرُ مِنْ عَنِّي غَيْرِي لِأَنَّ سُلْطَانِي بَاقٍ لَا يَزُولُ أَبَدًا
وَكُلِّي دَائِمٌ لَا يَحُولُ أَبَدًا وَإِنْ تَطَلَّبَ سِوَايَ لَنْ تَجِدَ لَوْ تَنصَبُ فِي الْوُجُودِ
سَمْرَةَ الْأَزَلَاءِ.

يَا أَبَا الْإِنْسَانِ

أَبْلُ عَرَفْتُمْ لِمَ خَلَقْنَاكُمْ مِنْ تُرَابٍ وَاحِدٍ لِلَّهِ لِنَفْخِ أَحَدًا عَلَى أَحَدٍ وَتَفْسَدُوا
فِي كُلِّ صِينٍ فِي حُلِيِّ نَفْسِكُمْ إِذَا عِينِي كَمَا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ شَيْءٍ وَاحِدٍ أَنْ تَكُونُوا
كَنَفْسٍ وَاحِدَةٍ تَجْتَنِبُ تَشْوَنَ عَلَى رِجْلِ وَاحِدَةٍ وَمَا طُؤُونَ مِنْ قَوْمٍ وَاحِدٍ وَتَسْكُنُونَ
فِي أَرْضٍ وَاحِدَةٍ حَتَّى تَنْظُرَ مِنْ كَيْفِ نَاظِمٍ وَأَعْمَالِكُمْ وَأَفْعَالِكُمْ آيَاتِ الْتَوْحِيدِ
وَجَوَاهِرِ التَّجْرِيدِ بِذُنُوعِي عَلَيْهِ مَا ظَلَمَ الْأَنْوَارَ فَاصْهَرُوا مِنْهُ لِحَمْدِ وَثَمَرَاتِ الْعَدْبِ
مِنْ شَجَرِ غَرَضِيحِ.

ایدوستان

بجمال فانی از جمال مائی گزیدید و سخا که ان ترابی دل بسندیه.

ای پسر ارض

اگر مرا خواهی جز مرا نخواه و اگر اراده جالم داری چشم از عالیان بردا
زیرا که اراده من عنبر من چون آب و آتش دیدگی دل و قلب گنجد.

ای خال متمرک

من تو مانوسم و تو از من مایوس سیف عصیان شجره امید ترا بریده و
در جمیع حال تو بنزدیم و تو در جمیع احوال از من دور و من عزت بسزوال بر
تو اختیار نمودم و تو ذلت بی منی برای خود پسندیدی احترام وقت
باقی مانده رجوع کن و فرصت اهدار

ای پسر خود

در بادیه ای عدم بودی در ابد و تراب امر در عالم ملک ظاهر نمودم
و جمع ذرات ممکنات و حقایق کائنات را بر تربیت تو گماشتم چنانچه
قبل از خروج از بطن ام دو چشمه شیرینسیر برای تو مقرر داشتم و چشمها
برای حفظ تو گماشتم و حب ترا در قلوب اقام نمودم و بصیرت خود ترا
طلح حتم پروردوم و از جوهر فضل و رحمت ترا حفظ فرمودم و مقصود از جمع
این مراتب آن بود که بحیروت باقی مادرانی و قابل تحشیشای غیبی ما
شوی و تو غافل چون شمر آمدی از تمامی نعمت غفلت نمودی و بگمان باطل
خود پرداختی تقصیبی که بالمره فراموش نمودی و از باب دوست یوان
دشمن تغریافتی و سکن نمودی.

ای پسر روح

هر طبری را نظر بر آشیان است و هر طبعی را مقصود جمال کل کرطیور
افیده عباد که براب فانی قانع شده از آشیان باقی دور مانده اند و
بگلهای بعد توجه نموده از گلهای قرب محروم گشته اند زهی حیرت
و حسرت و افسوس و دین که باریقی از امواج بحر رفیق اعلی گشته اند
و از اقیابنی دور مانده اند.

ای اهل دیا عشق

شمع باقی را اریح فانی احاطه نموده جمال غلام روحانی در عبا تیره ظلمانی
مسور مانده سلطان سلاطین عشق در دست رعایای ظلم مظلوم و حماره
قدسی در دست جندان گرفتار جمیع اهل سرادق ابی و ملا اعلی نوحه و بد
نمانند و شاد در کمال راحت در ارض غفلت اقامت نموده اید و خود
را هم از دوستان خالص محسوب داشته اید فباطل ما اتم تظنون

يَا أَيُّهَا الرُّوحُ

رُوحُ الْعَدَسِ مُشِيرُكَ بِالْأَنْسِ كَيْفَ تَحْزَنُ وَرُوحُ الْأَمْرِ يُؤَيِّدُكَ
عَلَى الْأَمْرِ كَيْفَ تَحْتَبُّ وَنُورُ الْوَجْهِ مِثْلِي قَدْ أَمَّتْ كَيْفَ تَفْضَلُ .

يَا أَيُّهَا الْوُجُودُ

عَابَسْتَ نَفْسَكَ فِي كُلِّ يَوْمٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَحَاسِبَ لِأَنَّ الْمَوْتَ يَا
بَنِيَّةَ وَتَتَوَمَّنُ عَلَى الْحِسَابِ فِي نَفْسِكَ .

يَا أَيُّهَا الْإِنْسَانُ

قَدْ مَضَى عَلَيْكَ أَيَّامٌ وَاسْتَعْلَتْ فِيهَا بِأَسْمَاؤِي نَفْسُكَ مِنْ لَطْفِي
وَالْأَوَّلِي إِلَى مَسِيٍّ لَعُونٌ رَاقِدٌ عَلَى سَاهِطٍ ارْتَفَعَ رَأْسُكَ عَنِ التَّوَمُّنِ
ارْتَفَعْتَ فِي وَسْطِ الرُّؤَايَا لَعَلَّ تَشْرِيقُ عَلَيْكَ بِأَنْوَارِ الْحَمَالِ

يَا ابْنَ الْوُجُودِ

إِنَّ مَيْتَكَ الْعَقْرُ لَا تَحْزَنُ لِأَنَّ سُلْطَانَ النُّفُوسِ يَنْزِلُ عَلَيْكَ فِي مَدَى الْأَيَّامِ
وَمِنْ الدَّلِيلِ لَا تَحْزَنُ لِأَنَّ الْعِزَّةَ تُصَيِّبُكَ فِي مَدَى الزَّمَانِ .

يَا ابْنَ الرُّوحِ

بِشَارَةِ النُّورِ الْبَشِيرِ فَاسْتَبْشِرْ بِهِ وَإِلَى مَعْرِ الْعَدْسِ ادْعُوكِ تَحْتَضِنُ فِيهِ
لَتَسْرِعَ إِلَى أَمْرِ الْأَبَدِ .

يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

اشْرَقَتْ عَلَيْكَ النُّورُ مِنْ أَمْرِ الطُّورِ وَنَفَعَتْ رُوحَ السَّنَادِ فِي سِنَاةِ
قَلْبِكَ فَافْرَعْ نَفْسَكَ عَنْ انْحِيَابِ الطُّرُونِ ثُمَّ ادْخُلْ عَلَى الْعِبَادِ
لَتَكُونَ قَابًا لِلْبَعَادِ وَلَا تَعَالِ لِلْعَارِ كَيْ لَا يَأْخُذَكَ مَوْتٌ وَلَا نُصَبٌ وَلَا غُورٌ

ای اهل فردوسین

۲۳

اهل یقین اخبار نمایند که در فضایی قدس قرب رضوان روضه جیه
ظاہر گشته و جمیع اهل غالبین و بیماکل خلد برین طائف حول آن
گشته اند پس جہدی نمایند تا بان مقام درآید و حقائق اسرار
عشق را از سقایش جوئید و جمیع حکمت‌های بالغة احدیہ را از اثمار باقیہ اش
بیابید اقرت ابصار الدین ہم و خلوفیہ آمین

ای مردگان فراس غفلت

و ناله‌شت و عمر گرانمایه را با نهار ساقه‌اید و نفس پاک از شهاب است
قدس مایید در بحر شرک مستغرقید و کلمه توحید بر زبان میرانید منبوس
مرا محبوب خود دانسته‌اید و دشمن مراد دست خود گرفته‌اید و در ارض
کمال خرمی و سه درمی میانید و غافل از آنکه زمین من از تو بیزار است
و اشای ارض از تو درگیر اگر فی الجمله بصیر گشائی صد هزار حزن را از
این سه و زخو شتر دانی و فقا از این حیات نیکوتر شمری.

ای پسران آدم

کله طیبه و اعمال طاهره مقدسه بسا، غراحدیه صعو و نماید جمد کنسیدتا
اعمال از غبار زیاد که ورت نفس مهومی پاک شود و بساحت عرفوق
در آید چه که عقرب صرافان وجود در پیگاه حضور معبود عزتقوای خاص
نیزید و غیر عمل پاک قبول ننماید این است آفتاب حکمت و معانی
که از ارقی نم مشیت ربانی اشراق فرمود طوبی للمقبلین.

ای پسر خاک

بسیح آنچه در آسمانها وزمین است برای تو مقرر داشتیم مگر قلوب را که
محل نزول تکلیب جمال و اجلال خود معین فرمودیم و تو منزل محل مبرایه
من گذاشتی چنانچه در هر زمان که بخواهی در آنجا من آنجا مکان خود
نمودم غیر خود را یافت اغیار دید و لامکان بحرم جانان شافت و معذ
تس نمودم دستش نمودم و محبت ترا پسندیدیم

ای پسر حبت

از تو تا زلف اقیانوس قرب و سدره ارتقا عشق قدمی فاصله قدم اول
بردار و قدم دیگر بر عالم قدم گذارد و در سداق خلد وارد شو پس بشنو
آنچه از قلم غزنول یافت .

ای برادران

با یکدیگر مدارا نمائید و از دنیا دل بردارید بعزت افتخار نمائید و از نلت
سنگ مدارید قسم بجا بیاورید که کل را از تراب خلق نمودم و البته بجا که راجع فریاد

ای پسر روح

وقتی آید که طبل قدس معنوی از بیان اسرار معانی ممنوع شود و
جمع از غمته رحمانی و ندای سبحانی ممنوع گردید .

ای دست لسانی من

قدمی تامل اختیار کن هرگز شنیده‌ئی که یار و اغیار در قلبی بگنجد پس اغیار
را بران تا جانان منزل خود درآید .

ای سپهران من

ترسم که از نعمه در قافض نبرده بدیار فراع شویید و جمال گل ندیده با آس
و گل باز گردید

ای بیگانه با بیگانه

شمع دولت بر افروخته دست قدرت من است آنرا بسا دایم محاسب
فرض هموی خاموش کن و طیب جمیع علفهای تو ذکر من است
خاموشش من حاجت مرا سرمایه خود کن و چون بصر و جان عزیزش دار

هو اللهم المولى الكريم

يا ايها الناظر الى الوجه لا تخزن عماد وعلبك من قضاء الله رب الارباب

على فضله وخطاه وجوده انما كنا معه اخرا يامه في الدنيا واول يامه في الرفيق الا

وعين مسوده استقبله الملائكة والروح امر من لدى الله محيي الاموات يا

صين العروج كان فرينا بنور التوكل على الله وتفويض الامور اليه وراضيا بقدرته

وقضائه ان قلبي الا على اراد ان يسلك ويبدل خزيك بالفرح والسرور

انه هو مالك الظهور والظاهر باسمه النور

مولود المعزى المنصور لرحم

بحانك يا ملك الوجود المهين على الغيب والشهود اسالك باللسان الذي
منه جرت ينابيع الحكمة والبيان في الامكان وبالقلب الذي جعله مغزنا
لعلمك واسرارك ولنرا حكمتك وايمانك بان تنزل على من صعد اليك
في كل حين ذواد رحمتك وامطار عنايتك انك انت الذي شهد بك
كل ذي لسان بفضلك كل ذي بيان تفعل ما تشاء وتكلم ما تريد انك انت
العزيز الحميد ثم نسالك يا آله العالم بان تقدر للذين سببتم اليه بالقرابم اليك
في كل الاحوال انك انت الغنى المتعال لا اله الا انت العزيز الفضل

هو المعزى المشفق الكريم

ياورقنى قد ورد عليك ما تعبرت به الوجود وذابت الاكباد نسال الله ان
يعزيب عيبتك وينزل عليك ما يبدك اعزى بالفرح ويرتلك
بطرار الصبر كميل والاصطبار الذي وصى به عباده في التبريل يا ارحم
المرءات باب من ابواب رحمة ربك به يظهر ما هو المستور عن الابصار
وما الموت الا صعود الروح من مقامه الاوفا الى المقام الاعلى وبه يسط
بساط النشاط ويظهر علم الانبياء الامم سيد مولى العالم والاسم
الاكبر الذي به ارتعدت فرائض الامم نسال الله تبارك وتعالى ان
يعرف لكل ثمرات الصعود وثمار الخروج من هذا الدنيا الى الرفيق الاعلى
لعمري ان المؤمن بعد صعوده يرى نفسه في راحة ابدية وفراغ تسريده
ان الله هو التواب الكريم وهو الغفور الرحيم .

هوامه تعالی شاه الکبیر

... ایله شاهه و یمنانی که بعضی از ناس بغزت دنیا سرورند و بعلوان مغرور
این از غفلت آن نفوس است و هر ذی بصرد می نظری شهادت میدهد
که این قول حق است این بیان از مشرق قیام اشراق نموده چه که کل عالم
باینکه جمیع این امورات غیر معتبر و غیر ثابت است و چون رسول موت
دارد شو جمیع متغیرند معلوم و محقق است نفوسی که باین امور دل بسته اند
غافلند و از غفلت است که باین اسباب ظاهر مشغول شده اند
... ای سلطان دنیا در مراد است و فقیر بکل من علی الارض از آنچه
شاهه و یمنانی براب راجع خواهند شد از خدا سطلیم که جمیع اجزای خود را میوه
فرماید که استنراق طیب گلزار منسوی نمایند و بر نفسی بآن فائز شده اند بغیر
ناظر نموده و نخواهد بود و بعضایای او را ضعیف صابر و شاکر خواهد شد

مولی‌ساع‌المحب

۳۳

سبحان الله آنچه در عالم وجود موجود صاحبان بصیرین ملاحظه آثار فاذا
شاهده مینماید بلکه هر شیئی بنفقه لبان باطن گواهی میدهد بر قایل
متکسری مقام خند واقع و عکسوت مکان حاجب و لبان سر میگوید
یا اولی‌الالباب کجاست سیر و کجاست خورق بر عماری را خرابی
از پی و بر حیاتی را موتی از عقب یا احمد صاحبان قصوراً تصور
در صبح بر دستانه علیا منگی و در عشا تحت لحد ساکن بل بقدر اصدان
بیزمین عظام الممالک و الملوک و من جاحم الرعیه و الملوک از حق جل
جلاله مطہیم با یادی قدرت و مهارت می‌تواند بنا فرماید

از قاف و زوال طوبی از برای نفسیکه بخین متی فائز شود سبب علت
و بانی این بیت کلمه آنه بوده دست چپ که کلمه اش افاضه نماید در
کتاب مغلده است یا احمد شون ایام آنه غیر سنومات عالم و ادراکات
امم است طوبی نفس خازن آیات آنه قبل عروجها و بعد عروجها
و صین عروجها لا تخزن عما ورد علیک اقبل این آیه کبری از قلم اعلی جاری
ان آنه هواستبار و یا مرکم بالصبر بحمل و هواستبار و یا مرکم بالشریح
صین و رود خبر با مالک قد خیمه مبارکه مرتفع و نفوس موجوده یعنی نفوس
آنچه در انفسهم مقامانی ظل قباب عظمه بهم اشفق الکریم و طائفین و طائفات
کل حاضر و بذکر ماطق و امام وجه مظلوم فرات شد آنچه که هر صر فی ازان
حیات بوده و ذرا علی در آن یوم بحضور فائز و از لئال من صعده مالا تسطع اما
و شماره بدوام ملک آنه و ملوت.

بهو الخطیب علی عرش العالم

یا محمد قبل تقی عظم الله اجرک فی ابک الذی صعده الیه کاصعد بنی مهدی

فی اول الورد فی الحسن یا محمد تقی ان الدنیا کقدره منبره قدم محفها راحتها

وسبق نعتها نعتها ذرا و تبعها طربها اوست محبوب خافضین منبوض عارضین احسنت

و وفادار و چون کیمیا و طبای او خارج از حد احصایری فیها الانسان بالاسمت

ان یراه و یعاش مع من لا یرید لعمارة لوکان لها مقام لمرانی مستویا علی عرشها

ولو كان لها قدر ما عرض عنها موجد؛ وسلطانها وغما لاهما اياك ان
 يحزنك حزنا او يسرك زحما عزا ذاك وشرورها فبها فافان
 شوكة پرورد زهبه الابريز واين شوكة الفراعنة وتصورهم العالیه واين
 شروه ابجابه و جنودهم المصفوفة لوسطر اليوم في قصر كسرى لسرا محلا بلعنك
 والصدى ان اعتبروا يا اولي النسي لا تحزن باورد عليك اذا انجيب
 ونسبك فوصيك بالصبر والاصطبار ان ربك هو الامر المحمدا ما ارادنا
 من الدنيا الا اهلها وانما من حيث بي بي موطنى قدمي ومرتع اعنمي ومنظر
 اوليائي ومطلع ظهورات قدرتي ومظهر اسماني احسنى صفاتي العليان
 ربك هو المتين العظيم البها المشرق من افق سمايان ربك الرحمن على
 صعدى الاق اعلى وورد في ظل عناية ربه مولى الآخرة والاولى ملك
 والشرى وعلى الذين ما خوفهم ما فى العالم فى امر الله رب العالمين .

میرا عیسی بن بلماکان عروج نمود نفس خود از طیر محمود خالی ماند و بل قدم صحرا
 عدم رد نمود و غنای الهی بر سر در زبانی بخروش آمد سر اوق عزت برید
 وهای رفت از شاخار بخت بر پرید افلاکهای بلند بر حال تیره نشست
 و نعره با اردل پرورد و برخواست آب گوارا بخون تبدیل شد و صحن فرودس
 برین بخون آمیخته علی تیر قضای الهی را سینه میسرد و داستان لایق و کند بلا
 نامتاهی را کردن عاشقان شائق هر کجا خدای است بر صدر احباب وارد
 آید و هر جا غمی است بر دل اصحاب نازل گردد عاشقان را چشم تر باید
 و مسوقان اناز و کرشمه شاید حبیب اگر صد ناله سراید محبوب بر جان سزا
 اگر شربت وصال خواهی تن بزوال درده و اگر خمر حال طلبی در وادی حیان

پانه میا حزن داسر و پیش و غم را از جام فرح درکش از خواهی قدم در
 کوی طلب گذاری صابر باش و رخ را محرابش آب از دیده پاش
 و از بی صبران باش پیر این سلیم پوش از ماده ضامنوش و عالمی را
 بدر می برونش دل بقضا در بند و کلم قدر پیوند چشم عبرت برگشا و از غیر
 دوست در پوش که عمر یب در محضر قدس حلقه زخم و بخت است انس و
 آیم و از بر بط عراق نغمه حمازی بشنویم و ما در دست تمی شویم گنجینه
 بگوئیم و ما دیدنی بیسیم و ما شنیدنی بشنویم و ما بگنگ نور سیکل روح را
 برقص آویم و در حریم جان بزم خوشی سیرا شویم و از ساقی جلال ساغر حمال
 برگیریم و بسا درخ زود احوال خمر میمال در نوشیم چشم را از آب مال کن دل را از
 حزن برب و قلب را از غم فارغ نما و با گنگ میج برخوان
 گرتسح بارود کوی آن ما کردن نهادیم اکلم لله

الاقدم الابهي

٣٩

بذاهين فيه فيسلون الابن امام الوجه بعد الذي فديناه في السجى اعلم

بذلك ارفع نحيب البكار من اهل سداق الابهي ونوح الدين صسا

مع العلام في سبيل الله مالك يوم الميعاد في مثل هذه الحالة ما منح اعلم

عن ذكر ربه مالك اللام يدع الناس الى الله العزيز الوهاب هذا يوم

فيه استشهد من خلق من نور البهار اذ كان سجودا ما يدى الاعداء عليك

يا حصن الله ذكر الله وشانه وشانه من في جبروت البعاشانه من في

علوت الاساطير لبي لك بما وفيت ميثاق الله وعهده الى ان قد

نفسك امام وجه ربك العزيز المختار انت المعلوم وجمال القيوم قد

حملت في اول ايامك في سبيل الله ما تحت الاشياء وترزقت الا

طوبى لمن يركل ويتقرب بك الى الله فالتق الا صباح يا اهل الارض

لا تجرعو بما ردي عليكم من القضا بل تذكروا كذلك امرتم من لدن ربكم

العزيز العلام كذلك قصصنا لك يا ايها المذكور لدى العرش

لتذكر ربك من العباد على شأن لا يمنعك البلاء عن ذكر مالك الا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أحمدته الذي أظلم ما كان كمنوماً في أزل الأزال وسطوراً عن العيون والآصال
فلما أراد النما فضلته الذي أحاط الكائنات وابرار رحمة التي سبقت للمكنا
نطق بالعلمة العليا وبساماوي السناد من كل أبحاث الملكة ملكة الاسماء

والصفات احمده الذي تسمى باسمه العزيز على العالم اذا اقبلت الموجودات

الى البحر الا عظم الذي كل قطرة منه شبرا العباد بطهور يحكم الطور ومشرق النور الذي

سطع ولاح من افق ارادة الله منزل الآيات احمده الذي جعل الموت

بابا للعناء وسبيبا لوصاله وعلية تحية عباده وبه اظهر اسرار كتابه وما كان

مخروبا في علمه انه هو المقدر الذي لم يعجزه ظلم الظالمين ولم يمنعه مطاع

الظنون والادام شهد الله انه لا اله الا هو والذي اتى باسحق انه هو مشرق صلاه

ومطلع جماله ومظهر اسراره ومنزل آياته ومعلن بنياته هو الذي بقيامه امام

وجوه العالم ارتعدت فرائض الامم وراح بحر اسمه الاعظم وبه تحرك العلم الا

واظهر لنا ليله المكنونة وجواهره المخزونة وبه خرقت الاحجاب واشتعلت فتنة

اولى الابواب في الباب ونظقت الاشياء الملك والمملوك ثم اعزته

واجبروت لله رب الارباب والامر في يوم الحساب .

هولعانس الحکیم

۴۳

یا امی والمزینة بطراز حبی طوبی لک ولامة اورکت ایامی اقبلت الی
افعی واجابت اور لغت ندانی وفارست بگری اذ اعرضت عنی ما
وهدت بانطق لسانی واورت بمنزل فی کتابی یا امی مخرون س
ار آنچه وارد شد در اول ورود سخن حمدی رافد نمودیم لامر ما اطلع به الایة

آن نخص در میان جوانی جان نثار نمود و با کمال نشاط و انبساط قصد ساط
 دیگر نمود بر نفسی بجهت آنکه عروج نماید دارای کل خیر بود دست اگر با تو علم علی
 فائز شود این نعمتی است باقی و فصلی است ابدی الحمد لله فائز شد با آنچه
 و مانند از برای او نیست امروز نظر بخدم استعد او اهل عالم مقام کلمه است
 مستور است قسم با موج بحر بیان حسن که بکلمه یا امی معادل نمی نماید آنچه امروز
 دیده میشود چه مقدار از امرای ارض و ملکه های عالم بحسرت اصغاری عابدی
 و یا امی جان داند و شنیده اند انصاری گوید الهی اگر یبارگونی بنده من از عرض
 بگذر و خنده بمن تو مگر بر این کلمه مبارکه فائز شدی مسرور باش حق صلوات
 امین است امانت خود را بروح و در میان اخذ فرمود آنچه واقع شده بمحضیات
 حکمت یافته بوده ان اصبری ان ربک هو الصبار العظیم الحکیم ان لا یستع
 امر الصابرين سمیع اما ان ارض الکبیر میرسانیم و با تقاضای امر می نامیم

الهامعبود الملک

مهد و سانسز او تو است چه که ارشستی تراب خلق را خلق فرمودی و کور

بیشش دانش عطا نمودی ای کریم از یو مطیعیم آنچه را که سبب حیات بد

و زندگی سرمدیست ما را محروم نهاد وجود از وجودت موجود او را از نظر رعایت

منع مغز او کل را تجلیات انوار تیر توحید منور گردان لک الامر فی المبدأ

و المعاد و لک الحکم بایا لک الایجاد و الملک العباد

هوا المحزون فی حزنی

ای مریم مظلومیم مظلومیت اسم او هم را از لوح اسکان محو نمود و از سحاب
قضا امطار بلانی کل صین بر این حال بسین باریده اخراج از وطن سبی جز محبوب
نبوده و دوری از دیارم علتی جز رضای مقصود نه در موارد قضایای الهی چون
شمع روشن منیر بودم و در مواقع بلایای بانی چون جبل ثابت در ظهور است
فضلیه ابر بارنده بودم و در اعداد ای سلطان احدیه شعله فروزند شوناست
قد تم سبب حسد اعدا شد و برورات حکتم علت غل اولی البصایح

شامی در مقدمه من ناسیودم و بیج صبحی بر احوال از دانش سر بر بندام
 قسم بحال حق که حسین بر مطلوب منم گریست و خلیل از دردم خود را بنار افکند
 اگر دست مشاهده نمائی عیون عظمت خلف سراوق عصمت گریبان است
 و انفس غرت در کمن رفت مالان ویشه بنگ لسان صدق بیست
 ای مریم از ارض طابعد از استلای لایحهی براق عرب با مر ظالم عجم وارد شدیم
 و از غل اعدا بخل اجبار بنا گشتیم و بعد آنکه یعلیم ماورد علی تا آنکه از بیت آنچه
 در او بود و ار جان آنچه متعلق با و گشته فرود اواحد اجرت اختیار نمودم و سر
 بصورتی تسلیم نهادم بقسمی سفر نمودم که جمیع در غمتم گریستند و جمیع اشیاء
 بر کرم خون دل بیاریدند با ظهور صحرانوانس ششم و باد وحوش عرا مجالس گتم
 و چون برق دعانی از دنیای فانی گذشتم و دودسته اقل از ماسوی اسه حمر
 جستم و از غیر او چشم برداشتم که شاید ما بنفعا ساکن شود و حرارت حسد بفسرد

ای مریم اسرار آئی را الهام نشاید در موزات ربانی را ارجبار محبوب نه
 و مقصود از اسرار کنوز مستوره در فهم مقصود است لا غیر باری تائیه حکمت
 بِاللَّيْلَةِ الْبَحَارُ وَلَا الْأَمْوَاجُ وَلَا الْأَشَارُ وَلَا مَا كَانَ لَا مَا يَكُونُ و در اینست مجاب
 احدی از اخوان غیره استفساری از این امر نموده بلکه خیال او را که هم نشسته
 مع آنکه عظم بود این امر از نقل سموات ارض فوانه نفسی فی سفری لیکون خیراً
 من عباده الثقلین باینکه آن سبوت حتمی بود عظم و برهانی بود اتم و اقوم بی
 صاحب بصر باید تا بمسیر کبریا ملاحظه نماید و بی بصر از حسن جمال خود محروم است تا
 چه رسد به جمال قدس منوی غل از منظر چه او را که نماید و شتی گل از لطیفه دل
 چه فهم کند تا آنکه قضای آسمی بنی از عباده روحانی را بکفر غلام کنسانی اداخت با
 دسته مکاتب از همه جا و همه کس در جستجو افتادند و در کشف جلی نشانی از این
 بی نشان یافتند و آنکه الهادی کل شی الی صراط مستقیم قسم باقیاب حقیقت

صدانی که از حضور و اردین این مجوس کین مبهوت و متعجب شد قسمی که از ذکر آن
 این قلم عاجز و قاصر است شاید که قلم حدیدی از خلف عالم قدم بیرون مجاز
 و خرق استند نماید و جمع اسرار را بصدق بسین حق یقین اهلار نماید و یا
 یک لسانی به بیان آید و لسانی رحمانی را از صدف صمت بیرون آورد
 و لیس بذاعلی الله بیزیر باری ختم اسرار را بدیختار بشود و لکن لا یصل الالاعا لکن
 بل المنطقون تا آنکه نیز آفاق بمرآت جامع شد نفسی چند مشاهده شد بی روح و پرمرد
 بلکه مقصود و مرده حرفی از امراته مذکور نبود قلبی مشهوده لهذا این بنده فانی در امر
 امراته و ارتفاع او تقسیمی قیام نمود که لویا قیامت مجدد اقامت شد چنانچه ارتفاع
 امراد هر شهری ظاهر و در هر مدی مشهود با تقاعی که جمیع ملوک بدار او سلوک عمل
 نمودند ای مریم قیام این عبد در مقابل اعداد از جمیع فرق و قبایل سبب آید
 حد اعداد شانی که ذکر آن ممکن و متصور نه کذلک قدر من کدن عنسیر تزیید

ای مریم قلم قدم میفرماید که از اعظم امور تطهیر قلب است اکل ماسوی آنه پس
 راز غیر دوست مقدس کن با قابل بساط انس شوی ای مریم از تعقید تقلید
 بنضای خوش بگریه وارد شو دل راز دنیا و آنچه در اوست بردار تا بسط
 دهن فائز شوی و از هر رحمانی محروم گردی و بقوت انقطاع حجاب و هم راز حق کن
 و در کمن قدس یقین آ ای مریم یک شجر اصد هزاره در حق صد هزار مگر مشهود
 و لکن جمیع این اوراق و اشعار بکرتی از اریاح خریف و شام معدوم و منقود شوند
 پس نظر از اصل شجره ربانیه و غصن سدره غرود هدایتیه منصرف نما ملاحظه در بحر نما
 که در محل خود سلطان و قار و سکون ساکن و تسخیرت و لکن از سبب نسیم آرزو
 محبوب بیزوال امثال اشکال لایحسی بر وجه بحر ظاهر و جمیع این امواج منیا
 و مخالف مشاهده میشوند و حال جمیع ناس با موج مشغول و از اقدار بحر الهی که
 از هر حرکت او آیات مختار ظاهر محبوب گشته اند ای مریم بانفس حان مناس

شود از مجالست و مجالست شیطان در خط عصمت منان مفرکیر که شاید به
 الطاف الهی تو را از مسالک نفسانی بقضای غرابهانی کشند ای مردم
 از اطلال فایه شمس غز باقیه راجع شود و جمیع اطلال بوجود شمس باقی و موزک
 بقسی که اگر آبی از غنایت فریاد بسبح نخمیه عدم راجع شوند ز بی حسرت
 و لذت که نفسی بقضایه مشغول شود و از مطلع قدس باقی ممنوع نامه ای
 قدر این آیام را دانسته که غمغریب غلام روحانی را در سداق اسکانی
 بنینی و در جمیع اشیا آثار حزن ملاحظه نمائی فسوف تفض انامل المحسرو من
 انسا کلم وکن سجده و العلام ولو تحت سوانی اقطار السموات الارض و کذلت
 نزل الام من ملکوت غر علیاً بی زود است که انامل وجود را از حسرت
 غلام در دوان مینی و در تمام آسمانها و زمینها منحصر نماید و بقضای غلام فائز شود
 باری امر بقضای منتی شد که این عباد را در خروج از مابین ما جرح نمود و متفرق را

کل جزسوانی که لابد باید با عید باشند حتی خدمه حرم را هم همراهی برم تا
 بعد خدا چه خواهد غلام حرکت نیاید در حالی که معینم قطرات دموع من است
 و صاحبم زفات قلب و ایتم قلم و منوسم جاملم و خدمت تو کلم و خیرم اعتماد
 کذلک العینا علیک من اسرار الامر لکنون من العارفين ای مری
 جمیع سیاه عالم و آنسار جاریه آن از چشم غلام است که بیات غلام طاب شده
 و بر مظلومیت خود گریسته باری این جان در سرانی ازل الازل در راه
 دوست دایم و هر چه واقع شود بان راضی و شاکریم وقتی این سرب
 سرسان بود وقتی درد دست شمر وقتی در نارم انداختند وقتی در هوا
 معلق ایختند و کذلک فعلوا بنا الشکر کون باری ای مریم این لوح را بنا
 بدیده و گریه بیه نام نهادیم و نزد تو ارسال داشتیم تا راحت نوحه نمائی و در جز
 با جمال قدم شریک باشی

این جزو مصیبت عرفات عالین نوشته شده و لکن این ایام

بشخصی تخصیص یافت بعد همی طالب شرح و تفسیر شدند که بلسان

فارسی نوشته شود لهذا از قوم گشت و از جواهر کلمات ظاهر و پدید

گشت و لکن چون ترجمه بگردد بگردد مطابق غزلت اصله عامی نه است

آنچه بگسل جاری شد سلور آمد اگر چه صاحبان بصیرت در عرفی

از آن گل حقایق معانی را از دقایق روحانی و معانی ربانی استنباط

بسیارند و لکن چون بعضی را که در عالم طبیعت بشری مادی است

دیده اقرض از است لذا با اظهار این بیان رفت بر سر و صدر از آن مردم

سبحانك اللهم يا الهى كيف تحرك العلم ويحرك المداد بعدما انقطعت
 نسائم الوداد و اسرقت شمس التضار من افق الامصار و خرج سيف البلا
 من عمدة البدار و ارتفعت سماء الاحزان و نزل من سحاب التضار راح
 الافستان و سهام الانتقام بحيث اقلت انجم السرور فى قلوب
 اجبالك و انعدت معاير البهجة فى افدة اصفيائك و تباينت
 الرزايا حتى وصلت الى مقام لمن يقدر احدان يحلها لمن يطمع نفس ان
 تقر بها بحيث اعلقت ابواب الرجا و انقطت نسائم الوفا و جرت
 روائح الفناء و غرقت بكل العلم و نضج المداد و انصق اللوح و ارتعشت
 الابدان و انهدمت الاركان فاه آه مما قضى و امضى و ذلك من غرائب الاله

پاک و مقدسی توای پروردگار من چگونه حرکت نماید قسم و جاری شود
 مداد بعد از منقطع شد سیماهای محبت و غروب نمود لطیفه
 حرکت و طلوع نمود آفتاب دولت و خواری و بیرون آمد شمشیر طراز
 نیام و سمار خزن مرتفع شد و از غلام قدرت تیرا و نسیزه های فتنه و
 اشقام یارید تقیمی که علامتها و انجم سرور از قلوب غروب نمود و
 مقدارهای بحیت از افنده روزگار زائل شد و ابواب رجا بسته گشت
 و عنایت نسیم صبا از حدیقه و فاسطوخ کردید و بادهای تند فابره شجره بقا
 بوزید قسم بناله مشغولست و مداد بصیحه و ندبه معروف و لوح از این
 خردش مدبوش و جوهر بوش از خشنیدن این درد و الم در جوشش
 و غدیب غیب در این سروش که دای دای از آنچه ظاهر و هویدا
 گشت و این نیست کز از محتملای کفون توای پروردگار من

وانت الذي اوقدت سرج المحبة في مشكاة العناية وبيتها بن العلم
 واكلمته حتى اضاءت واستضاءت بنورها اشرفت انوار احديتك
 في مشكاة عر بطنك واستحمت اركان بيت اليتيم في رياض
 قدس بويتك وخطتها بزجاج فضلك وبلور حنك لئلا تنب عليها
 الالرياح المكذرة وبعد ذلك قمصتها بقميص جودك ورائفتك واظهرتها
 من ملكوت صفائك على كل اسماك فلما تم خلقها وطاب خلقها بست
 عليها ارياح الغفار وانطقت عنانها بالبهار حتى اخذت حياتها
 وانحسرت مشكاتها فنت انوارها فاهاه عاضى وانضى ذلك من ضاياك الاحرى

و توفی ای پروردگار من که روشن فرمودی شمع رحمت و چراغهای
 هدایت خود را در محلههای عنایت و حکمت و تربیت فرمودی بروغهای
 علم و حکمت خود ما اینک بضیاء او روشن شد چراغهای هدایت در غفرهای
 عزت تو و با ظهور شد نورهای احدیت تو از صبا جهای بزرگی و
 حکومت تو و حفظ فرمودی او را از بادهای تند خاموش کنسند ما اینک
 محفوظ بماند در سایه ای رحمت تو و بعد پوشانیدی او را از خلعتهای
 باقی خود و ظاهر فرمودی او را از ملکوت صفات و ذیکیل ایی از اسما
 خود و چون تمام شد خلق او و نیکو گشت خلق او و زید بر او بادهای مخالف
 فدا بسته شد بر وی او در های بقا بجهت کی خاموش شد روشنی او و
 شکست فانوس او و خالی شد محل او و فانی شد نور او پس ای دای
 از آنچه فضا شد و هویدا گشت و این است از امر مبرم تو ای پروردگار من

كيف اذكري يا آلهي بدائع صنمك واسرار حطمتك بحيث خلقت من
 جواهر النجوم الماء الدرزي البضيا، واجريته من اصلاب الآبار وقلته
 من صلب الی صلب حتى اتسى في ظمرا حد من جوادك ثم نزلت به
 الماء اللطيف الصافي في صدف امه من امانك ورقيه فيه بايادي
 سرک ولطائف رائقك ودبرته به ابر حطمتك حتى صورته في
 بطن الام علي بيكل الكريم وامن التقوم ثم بعد ذلك اخرجته وارضته
 وانعمته وخدمته وتعلته والرتبه واعلمته وقومته وكبرته حتى اوصلته الى البقا

التي لا غاية لها في خلقك والعلو الذي لا منتهى له في ربك بحيث
 عرجته الى سماء امرك وهو اعز قدسك واصلته الى معارج الاسفا
 بين يديك وقطعته عن كل انجالت ورجته منك اليك حتى ورد
 عليك ونزل بك ولكن يا الهى صين دروده عليك عريت جسد
 لائم ما احببت غيره واخذت ثياب لائم ما اردت دونه واكنفته
 في بيت لم يكن فيه من ريق ولا من شفق ولا من مصاحب ولا من
 انيس ولا من سراج ولا من نسراش وبقى فيه مكينا فقيرا فريدا
 مستجيرا فاه آه بذلك انقطعت نسائم الشرف عن طرف البعارد
 كلفت ورقار الامر من نلمات الوفا وشق الوجود من بكلة الثياب لصغرا
 والقت الحور على وجهها الرماد وكبت عيون العظمه في سرور الامكان
 بالمدامع احسب ارفاه آه قضى ما مضى وذلك من مصائب الكبرى

چگونه ذکر نمایم ای محبوب من و مقصود من حکمتهای بالغه تو را و ظهورات
 صنع مازده تو و اسرارهای سلطنت و دبیر تو که مستور شده از مشاهد
 عیون و منزه گشته از ادراک عقول تقسیمی که خلق فرمودی از جواهر
 نعمت‌های خود آب لطیف نورانی و جاری نمودی او را در صلبهای
 روحانی و نقل نمودی از صلبی بسوی صلبی و از محلی بسوی محلی تا اینکه
 منتهی شد و مقرر گردید در ظمیر یکی از عباد تو و بعد نازل فرمودی
 از ظمیر او در صدف یکی از امامان خود در بیت نمودی او را به بهت‌های

باطنی خود و لطیفه های بخشش و رحمت خود تا اینکه خلق فرمودی
 او را در بطن ام بجای کرامت و بزرگی و بهترین صورت او را زیست
 دادی و از عیون صافیه شیر دادی او را و از قدرت کامله حفظ فرمودی
 او را تا آنکه بزرگ شد و در جوار رحمت تو ساکن شد و در بار حکومت تو
 چشید از خمر های مکرمت تو و نوشید از چشمه های لطف تو تا آنکه
 بحد یقین عرفان وارد شد و محل ایقان استیج گشت و در ریاض قرب
 و شاهه سائر بود و در بساط وصل و مکاشفه میخواید تا آنکه بشرف
 لغت شرف شد و از خمر بقا مزوق گشت و ثمره قرب را از شجره وصال
 اخذ نمود و آب زلال را از چشمه جمال بنوشید و زلال معارف
 الهیه را از طلعت بیمال حضرت لایزال ادراک نمود و طی نمود سفرهای
 ممالک عشق را و راههای ممالک صبر و طلب را تا آنکه وارود شد

بر تو در اوج شد بسوی تو و بارگشت نمود نزد تو و ساکن شد در قطب
 لا مکان متقابل حال تو در این وقت بوج آمد بحر قضای تو و همچنان آ
 باد های تند در هوای بلا های تو پس جریان نمودی بدن او را و
 ذلیل فرمودی جسد او را و منسل دادی او را در خانه که نه فرشی در
 کسرتده بود و نه چراغی در او آماده شده بود و نه رفیق و منوسی که مصا
 نماید با او و نه دوست و انیسی که انس گیرد با او پس وای ای
 سدد شد هلاکات سرور و لال شد عند لب ظهور و شوق نمود جوهر
 وجود شایب خود را و ریخت حمزیه فردوس بر سر خود خاک
 سیاه را و جاری شد از چشمه های قدرت انهار دولت پر وای
 وای از آنچه ظاهر شد و هوید گشت و این است از نصیبتی
 بزرگ تو ای پروردگار من

سجائب اللؤلؤ بما انتهى بعد ما اصعدته الى ميادين الماعز والعباس
وفناء عن نفسه وبقائه بالنور الاعلى في رفارف البدار ووصوله
اليه وسرفاته نفسه وابلغته نوره وادراكه جماله تقيته من بدائع
العيون الصافية من جواهر تلك المكشوفة والبسته من اثار الهدى
واشربته من كؤوس التقى حتى سمع نغمة الورق في مركز العمار ووض
على المنظر الاكبر وقام لهى حرم الكبرياء واستمسك بالعودة ليصغرا
في البقعة الحمراء استغنى بكينونته واستغنى بذاتية وشاهد بعينه ما شاهد

وعرف بقلبه ما عرف ورحم بما رحم الى المقام الذي لم يسبقه
 احد في جبه اياك ورضائه في قضائك وتسلميه في بلائك
 وكان في ذلك الشأن الاصل والمعالم الاغرا الاواني حتى
 نعت عليه من نجات قضائك وازياع بلائك واخذت منه كل
 ما اعطيت به مجردك بحيث منعت رجلاه عن المشي ويداؤه عن الاخذ
 وبصره عن مشاهده جمالك وسمعه عن استماع نعمائك وقلبه عن
 عرفان مواقع توحيدك وفواده عن الايقان بمطاهر تفريده
 ما اكتسبت بذلك حتى زرعت غده فلع غيايتك وزلته من قصورا
 الى تراب الدلة ومن مخزن النقي الى كمن الفسق ولكن في
 بطن الارض وحيد اغربا عريانا محسدا ما مجورا فاه آه غنا
 قضى وامضى وذلك من زينت الكبرى .

پاک و مثری تو ای تصور من بعد از آنکه بفرمودی اورا
 بمقامی ستمزدوس و وارد نمودی اورا در هزارهای بقای ستم
 که درهای قاپروی او بازگشته تا آنکه فانی شد از نفس خود و باقی
 ماند بیقای تو و داخل گشت در حدیقه وصال و نوشید از چشمه جمال
 و ادراک نمود جوهر علوم و سواج حکمت را از چشمه های مکنونه و پیوسته شد

محب دین است که بعد از دخول در حدیقه بقا و استقامت کوس بقا و طیران در سما بقا و وصول بکن
 بقا و درود مقامی که بزبانه خیزی شومند و بزبانه صرف قدم امری موجودند که فانی جمیع جهات باطن
 نمودند و از آنکه نمود اورا مفسر و انبیا اهل البیان خستین الف ستم ان اتم فی علم الله را سخن لا فوری
 و مرفون ان اتم فی انزل الازال ستمردن

جامه ای هرنی چشیدار کاشهای تخی شنید نوای می قارالمی را از چنگ و بر لپها
 صدانی و از همه برید و بخت تو پیوست و سر سلیم در صحرای
 قرب تو گذاشت تا آنکه در بیابانهای طلب جان در باخت و بعد
 گرفتی از او آنچه عطا فرموده بودی تا آنکه پای او از شمی باز ماند و دستها
 او از حرکت افتاد و چشمهای او از مشاهده جمال محبوب شد و گوشهای او
 از شنیدن بیان تو ممنوع گشت و اخذ نمودی از او خلعتهای مرحمت خود
 را تا آنکه افتاد بر بنه و عریان بر روی خاک و از قصرهای بلند عزت بر
 میت و لبت مسکن گرفت و از مراتب بلند غنا بر ارض فقر مقرر گردید
 و باقی ماند در میان زمین تنها و غریب و وحید و خستیر پس وای
 وای از آنچه ظاهر شد و هوید گشت و این است از بلاهای بزرگ
 نوای پروردگار من

و انت الٰذی اغرست شجره طیبه فی ارض مبارکه لطیفه و اشبرها
 ما، الکا فور من عیون الطهور و ربها با قدر سلطنتک و حفظها بامیدی
 قدر تک حتی ارتفعت و علت جعلت اصلها ثابتا فی ارض
 شینک باسم من اسمائک و فرعها فی سمار ارا دتک و استمرت
 و ارتفعت و صارت ذات افغان تعالیه و ذات اخسان مرتفعه

و ذات روحه قویہ و ذات قضبان منیعہ عظیمہ و سکت علی افاننا
 ارواح غریبوتک و رقت علی اخصانہا حلمات قدس الیبتک
 و فضات النور علیہا معلقات و فیہا من طیور العز منعیات و حلمات
 القدس مفردات کلہن بید کرن اللہ بہن باللسان البدیع
 فی الاکان و بالکلمہ المنسیبہ علی الاحسان و من نعماتہن تو
 افدہ المخلصین و استقرت انفس المتعزین فلما بفت الی اعلیٰ معا
 اذہم صواعق قہرک و قواصف بلبتک حتی کسرت اخصانہا
 و اصغرت اوراقہا و سطلت اثمارہا و انخرت اقصاہا و طارت
 طیورہا حتی وقت باسرا و اصلہا و فرعہا کانہا ما غرت و ما خلعت
 و ما طہرت و ما علقت و ما رفعت فاہ آہ قضیٰ قضیٰ و ذلک من
 اقدار سلطنتک العظمیٰ .

و تو ای پروردگار من غم سر فرمودی شجره لطیف نیکو را در زمین
 مبارک مرغوب و بدستهای مهربانی و عنایت تربیت فرمودی او را
 و در جوار قدرت و غلبه خط فرمودی او را تا اینکه بند شد شاخه های او
 و بگردن خصمنهای او و اصل او ثابت شد در ارض معرفت و فرع او

بلند شد تا سما علم و حکمت تو و ساکن شد بر اوراق او ارواح قدس

عنایت تو دستریج شد بر غصنهای او انوار مجد کرمست تو در

شاخه های او ساکن شد طیرهای جذب و شوق و غنچه های عشق و

ذوق که جمیع نفوس معتمدین و ارواح معترین از غنچه های حجازی

و نعمات عراقی و نواهای قدس الهی مدیهوش گشتند و از صد وجود

رستند و چون تمام شد مدت او احاطه نمود او را صاعقه های قهر تو

بقسمی که گشت اخصان او و زرد شد او اوراق او و از هم پاشید -

ثمرهای او و نهدم شد قفصهای او و پرید طیرهای او و رفت در وجه

ارض گویا که خلق نشده بود و ظاهر گشته بود و بثمر نیامده بود پس

وای وای از آنچه قضا شد و هوید گشت و این است از ظهورت

سلطنت تو ای پروردگار من

وانت الذي نزلت حكم القدره من جبروت العره واسرق
 باذنك حكم القضاير بالامصار في ملكوت البدار لاستواربعه اعظمه
 على او ما من احديده المحكمه المتقنه وسويتها من تراب العيايه
 من جنه اريك وبنيها على اربعه اركان من بيائل عزاحيدك
 وزيستها بشمس صيدك وطرزتها من صافي ذهب محمد
 وجعلت ابوابها من اليافقه الحمره في امك العلي الامير

و جداره مرصعاً من لآلي و صفائك العليا في ذكرك الأکبر الابهى و
 جعلت سقفها و عرشها من اللباس الرطب الاصفى في الذكر
 الاعم الاقدم الاو في سجان السمخاتها و موجد مطهر و مقدر
 و بعد بوعص الى خايتها و ظهورها على احسن خلقها كانت باقية الى
 ان تم ميقاتها اذا ارفعت سائر بلائك في لاهوت سطوتك و نطقت
 عليها ملائكة قهرك بكل لطفك تحرك اساس البيت حتى وقعت اركانها
 و سقطت عروشها و انهدمت ابوابها و انعدم جدارها و محت حلقاتها
 كانها ما بنيت على ارضك و ما رفعت في ديارك و ما ظهرت
 في بلادك بحيث تفرق ترابها و نسي ذكرها و محت آثارها فاه آه
 قضى ما مضى و ذلك من بدائع تقديرك الاصلى و لك الحمد
 على حسن قضائك الاصلى .

و توای مالک من در جای من از ملکوت عزت نازل فرمودی علم
 محکم تبار او از سردقات قدرت امر برم قدر را بر ساختن بستی تا
 در او ساکن شود نفوس مضطرب و در او استیج شود عقول مجرّمه
 و بنا فرمودی او را از خاکهای پاک و پاکیزه که از ذره از آن تراب خلق
 شد محتاق عالین و انفسه مقدسین و بر ارکان ربوبیه مستقر و بود
 رکنهای او را و بافتابهای مشرقه از افق جمال زینت بخشیدی او را و
 مطرفه مودی او را بدیوب صافیه و ابواب او را مزین فرمودی
 یاقوت بدیع که از جوهر هوایه خلق شده بود و مرصع فرمودی
 دیوارهای او را با نالی منسجمه که از لطیفه بحر احدیه ظاهر گشته بود و چون

تمام شد بنای او و ظاهر شد آیات او و هویداشد علامات او امر
 فرمودی که جمیع آنچه در آسمانهای قدرت تو سائر بودند و در هواهای عزت
 تو حرکت مینمودند طائف شوند حول او و او را از رشود تراب او را
 و مقبل شوند ابواب او را مردود شد هر که کلمت نمود و مقبول شد هر
 که اقبال نمود پس چون تمام شد وقت او و منقضی شد امر او ابراهیم
 بلا از شرق سلطت و غضب برخواست و ملائکه قبر حفرنی ناطق شد
 که لرزه بر ارکان بیت افتاد قسمی که منهدم شد ارکان او و بر واقاد
 ستمهای او و منهدم شد علامتهای او گویا هرگز نباشد بود و بگنشته
 بود بحدیکه فراموش شد اسم او و منسحق شد تراب او و معدوم شد
 رسم او پس دای دای از آنچه ظاهر شد و هویداکشت این است از بدایت
 تقدیرهای بلند تو ای قایم من چه میکنم تو را بر بگویی قضای شیرین تو ای پروردگار من

وَعَنْتَ يَا إِلَهِي لَا أَشْكُو إِلَيْكَ فِيمَا وَرَدَ مِنْ غَدَاةٍ وَنَزَلَ مِنْ
جَانِبِ بَلِّ اسْتَفْرَكَ فِي كُلِّ مَا ذَكَرْتَ وَحَلَيْتَ وَنَطَقْتَ مِنْ اجْتِرَاعِ

اسی لنگلی الامن عقلی من ذاکر و اعراضی من ریاض تربت لانی
 عرفت مواع حکمتک و اطلمت علی تدابیر عزربو عینک و لغنت
 بانک سلطان فضلک لکن تعال عبادک الایمانی لغر جلالک
 و یس لبداغ اضلالک و ما قضی حکم الرجوع من افاق قدرتمک و
 جبروت ارادتک الایما یوصل العباد الی غایۃ فضلک و غنی مزانت
 جودک و فضک و اعلم بان الذی حسبج الیک و نزل علیک
 ارتقی الی سماوات عزالیک و سکن فی ہوا قدس ربو عینک و استتر
 علی لرسی الاشماع عند اشراق انوار جمالک و رقد فی مہد البقار لہی
 ظہور عز الوہیتک کافی اشاہد فی ہذا العین بانہ بطیر جناحی العسرة
 فی ہوا قدس مرصتک و یسیر فی مہائن روح احدیتک و یشراب
 من کؤب و صلک و تقاک و یغنی بنہار تربتک و وصاک

فياروحى لذك الشرف الابهى والغاية الكبرى وانك لما -
 اخيت من ريتك ما كفته لعبدك لدا صعب على العباد حكم العراف
 و مستعب على الارقا ظهورا لفصل من افق الطلاق وعزيز على الاحباب
 ظهور الغنا في سبيل كل البقاء وبذلك نزل على اجابك ما نزل
 بحيث لن يحصيه احد ولن تحيطه نفس ولن تطيقه افئدة ولن تحمله حوى
 ومنها هذه الرزية المنزلة وهذه المصيبة الواردة التي بهب
 احترقت الاكباد واشتمل العباد واضطربت البلاد وما ثبت من من
 الاوقد بليت وما من رأس الاوقد تعرى وما من نفس الاوقد
 تبلبت وما من فؤاد الاوقد تلمد وما من نور الاوقد ظلم وما من روح
 الاوقد انقطع وما من سرور الاوقد تبدل فاه آه عما قضى وامضى و
 ذلك من فضائل الثبت في الشجرة الحسراء .

قسم بعزت و بزرگواری تو ای مولای من و محبت ای من حبیب
من که شایسته نیکنم بسوی تو از آنچه دارد شد از حضرت تو و ظاهر شد
از جانب تو بلکه سرهای عاشقان تو طالب کند ای محکم است و
گردنهای طالبان روی تو نشسته شمشیرهای برنده و سینه های نبره

از جذب و شوق سرصد تیرهای زهر آلوده زهرهای کشنده نزد حلقه
از خمرهای سیوان نیکو تر و زخمهای هلاک کننده از شرتهای لطیف
پاکیزه تر پس معدوم شود نفسی که در راه عشق تو جان نبارد و مضطرب شود
وجودیکه در طلب وصل تو سر نرسند از دو بعیر و قلبی که بذر تو زنده نگردد
و دور شود چو گلی که بجان طالب قرب نشود و مستقامی با بدین عشق
را خشد و لکن ای سید من باز گشت و توبه بنمایم آنچه مشغول
شدم در ساحت قدس تو باین کلماتیکه ظاهر نشد مگر از خلقت
این عبد از معانات قرب و وصل زیرا که هر که توبه نرسد از غیر تو باز ماند
و هر که از تو گشت بغیر تو مشغول شد پس و ای بر کسیکه از توبه برید
بغیر تو پوست و در وادی حیرت نفس سرگردان بماند و ببرد و از زین
حیات باقیه و زندگانی دائمه محروم ماند و بعزت و جلال تو ای

پروردگار من که مشاهده میکنم دوستان و محرمان کعبه وصال تو را
 و سرستان خمر جمال تو را که مشوق قدید ائع قضای تو و سرورند
 بسلامی نازله از زرد تو اگر چه قمر صرف باشد و یا غضب بخت زیرا
 که این قمر مالک لطفاست و این غضب سلطان مهره و این سم
 محیی جانها جبروت غرت طائف این ذلت است و ملکوت
 غنا طالب این قمر و توای مولای من راجع فرمودی این طیر را از
 جسد ظلمانی بلاهوت معانی و از غذا های روحانی مزدق گشته و
 بنعمت های صمدانی مخلوط شده و بتورا رج کرده و بر تو وارد آمده و ارتقا
 بر فارغ قدس تو بسته و در جوار رحمت تو مستی گشته و بر
 کرسی افتخار مقرر گردیده و در هوا های غرور طیران بینماید و از باره و
 وصال احدیه بینماید و از شراب های تقای صمدیه می آشامد و چون

بکلههای بالغه سوره مودی این مراتب را در پرده های قدرت
 خود کند اصعب گشته بر عباد حکم فراق و سخت است بر ایشان امر طلاق
 و بخرج میاید نفوس از ملاحظه آن و بخرج میاید محمول از مشاهده آن و از جمله
 آن بلاهای مقدره و مصیبتهای جللیه سوره این مصیبت بدیده
 و این بدیده است که با و محترق شد اکباد و شعل شد حقایق عباد و
 مضطرب گشت اهل بلاد پس نمائند چندی طراکه خون گریست و باقی
 نمائند قلبی طراکه کاس الم بحشید و رؤس عالین برهنه و عریان شد
 و نفوس را زمین از غم مالان گشت فواد ماکدر شد و نور آثار ک
 و مظلم گشت و منتقع شد روح از اماکن خود و تبدیل گشت سرور از محال
 خود پس وای وای از آنچه ظاهر شد و هویدا گشت و این است از
 قصای شایسته تو در شجره ظهور توای پروردگار من .

وأمك أنت يا آلهي محسوبي ورجائي تعلم بان الزايمه اشرقت
من اتق الغصار و احاطت الامكان و ما فيه و ضللت الاكوان و

ما لها و بها و لكن اختصتها في هذه الازمان للطلعتين و سميت اولاهما
 باسم التي اختصتها و جعلتها ام الخلائق جميعين و الاخرى
 باسم التي اصطفيتها على نساء العالمين و نزلت عليهما عين اولم لمن
 لها من ام قيس ثياحب او قيس الرقاد على رؤسها او توفيق
 معها او تكي باورد عليهما او تعري رؤسها بما نزل بها و لا لها مؤنث
 لئلا ينسب بها و ينسبها من بكائنها و لا مصاحبات ليخصن الدموع عن خديها
 و لا تبولات ليسترن شعرها و لا شفقات ليكفن اضطرابها و
 ليكفن في مصائبها او يخصن ايديها او يشفن شعرها بعد غراثها و اذ
 يا الهى لما قضيت بامرك ما قضيت و امضيت كجلك ما امضيت
 فاكرمها ثم البها من ثياب الحرير و جعل المنيرة على كلمة الكبر لتقر عينها بما
 يدائع رحمتك و تبدل حسنها بجواهر سدرة و انوار النور

في مشرق طورك ثم اسمها نغات هويتك من سدة غزاليتك
 وودعه قدس اصديتك والترينات التي تفضق العقول من استماعها
 وتتمز المنوس لدمي ظهورها وتغذب الارواح عند بروزها ثم ازرقتها
 من اثمار شجرة ربانيتك وادقتها محر الحيوان من عيون صمدانيتك
 ثم ازلها في شريعة قربك وديته وصلك وانكسها في جوار رحمتك
 في ظل حديته لتعانك وصالك ثم افزع عليها صبرا من جذك
 ثم احبسها واللواتي كن معها مسكيات عليك وسقطات من نبتك
 وسقولات بذرك وموانسات باسك وسقاقات بحالك و
 سرعات الي وصلك ولعانك ومرزوقات من كاس حياك
 وطائفات حول ذامك وراقدات في همد قربك وطائرات
 في سارجبك ومايات في اراضى رضائك وراكضات الي

لمن انوارك وطلبات حسن قضائك وراضيات عند نزول بلائك
 وصاربات فيك وراضيات عنك لتكون ابصارهم مستنيرة
 لبدايع رحمتك وقلوبهم مترصدة للظهور بمرسلك لانهم ما اخذن
 لانفسهم رباً سواك ولا محبوباً دونك ولا مقصوداً غيرك واسلك
 بالذي هم اشد من قبل وتظهره من بعد بان لا تحرمين وعبادك من
 حرم كبرياؤك ولا تردهم عن ابواب المدينة التي نزل في قانها
 كل من في السموات والارض وقاموا اليك يا ييسا وما دخلوا فيها
 الا الذين اختصتهم بحبوك وجعلتهم مرآة نفسك ومظاهرة ذاتك ومطالع
 عزك ومشارك قدسك ومغارب روحك ومخازن وحيك
 ومكان نورك وبهار علمك وامواج علمك وكذلك كنت مقدرأ
 على ما شاء وحالنا على ما تريد وانك انت المقدر المقسيم ثم

اصعد يا الهى هذا الصيف الذى ورد عليك فوق ما اصعدته يهودك
 حتى يردنى قباب العظمه خلف سرادقات الامميه فى جوار اسباب
 وذا لك العليا عند شجرة التصوى وجه الماوى وروحك الاسنى
 لتأخذ رواح القدس من النقطه الاولى والمركز الاعلى والجوهرا
 ليدور حول جماله ويلطوف حرم كسبه يائه وينور نور صفاته فى كعبته
 ثم لبس من خلع السرور ليشتر بذلك فى ملا الظهور ويسمع بحضات القز
 من شجرة الكافور لتسطق بذلك الحمامه البيضاء بل يمن الخشب فى هذه الوقفه
 وفى كل الاشجار بل يمن الجبار من هذه السلسله الموقده عن هذه النسا
 بانه لاله الامم الملك المقدر العزيز الجبار وبانه هو الله العزيز
 المهيمن العهار وعند ذلك يختم القول بان الحمد لله المتفرد القدوس
 وستغنى يا الهى تاريخى وهذا من عطاك الاتم الا قدم الادمى

و بدستی که تو ای محبوب من مشاهده میفرمائی که زریا و بلایا از
 شرق تضاعا گرفته و اطراف قرار جمیع جهات با بریدن گرفت
 و ایراج خزن بوزیدن آمد بسی جانمهای میسار که در راه دوست
 نثار شد و چه سرهای نامدار که بر دار مرتفع گشت و در آنی راحتی دست
 نداد و در شبی عیشی میرشد گشت عشق تو سرهای عارفان را بسته
 و تیر حب تو جلگهای عاشقان را خسته چهارده ننه میگذرد که آتیش
 منقطع گشته و ابواب راحت مسدود شده به نیمی از نعمت ملک بر
 داشتند و به نیمی از رحمت روح ادراک نمودند گاهی در دولت محسوس
 مبتلا و گاهی در بادیه بحر معنی از هر وطنی مردود شدند و از هر دیاری
 مطرود گشتند و از هر راحتی محروم ماندند چه خطیهای محکم که گشته شد
 و چه عروه های مستحکم که منقطع گشت از هر نیی بی نصیب شدند و از

هر قسمی بی بصره مانند نعمتهای ممالک بنقتهای ممالک
 تبدیل شد و شمس مشارق الوهیه بعباب خفا معنی گردید و سراج ربوبه
 در جاج صد در کتوم گشت و نازار لیه در شجره سرستور ماند و لؤلؤ صید
 در صدف غیب مخزون و مطلع الوهیه در حجاب قدس مکنون دیگر
 قلم کجا تواند رقم زد و یا بیان قدم بردارد و تو ای ستید من و
 آقای من بطلسمی که باین عبده وارد شده و چه نازل گشته در آنی مقبر
 انسی نیا سوره در زمانی بر تعد غری ستر گشته جز خون دل آبی نیا شایه
 و حسنه قطعه که بطعامی مزوق شد گاهی اسپر کفار و شهر با سائر
 و گاهی نبل در نجسیر معاشر خاصه این ایام که در ف سهام و قین شده
 و محل اتعام خرمین گشته و دستان از اول تم عزتی و از حسن نم سروری
 حاصل است و دشمنان از وجود غلی در دل است بسی غلما که در

صد و پنجاه گشته و چه نفسها که در قلوب کتمان شده از صبر ظاهر
 بیرون آمده و بسجین نفوس شرکه مسجون گشته و سیرای ظنونات
 از گل جهات میریزد و اسایف حسد از جمیع اطراف مثل باران ریزند
 بسیار دو لکن با همه این بلاها و محن و زرایای محکم متقن آید
 که از خدمت بازماند و اصل از استقامت لغزو و عیون بجای پا
 بخدمت بایستد در این وقت که دموع از خدم جاری و دم حمرا
 از قلم ساربتند میکنم ترا که قلب خرنیم را از غیبر خود خافل گردانی
 و بخود مشغول نمائی تا از همه متطوع شود و تپود بندد زیرا که بسته تپو
 هرگز نسلد و مقبول تو هرگز مردود نشود سلطان است اگر چه محکوم
 عباد شود و منصور است اگر چه نفسی او را یاری نماید و محبوب است اگر چه
 مردود باشد در این وقت مشعل توحید برافروزد و مرآت تفرید

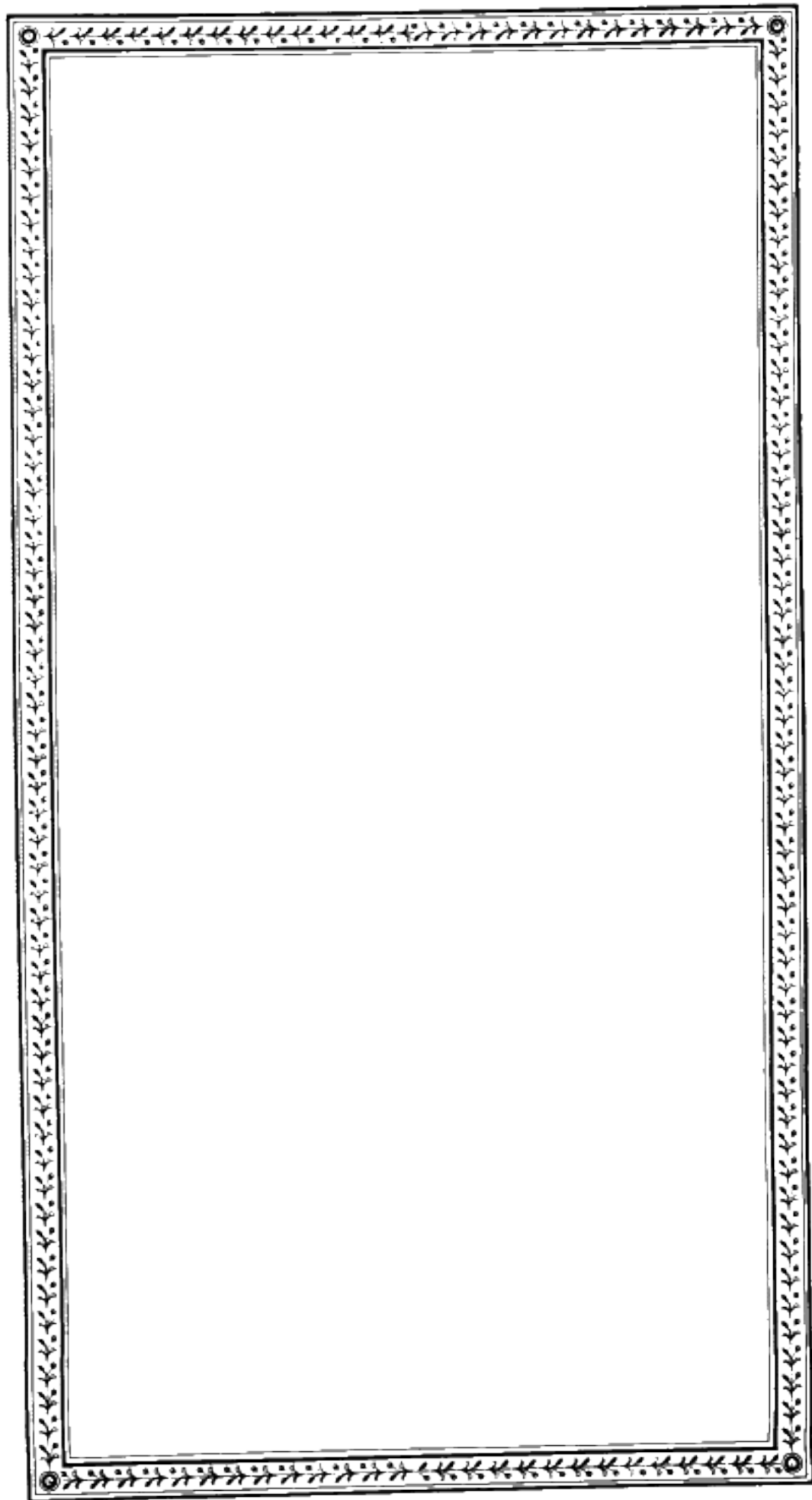
از نعل تجرید حکایت نماید و فرما عرانی بمن مجازی آیه دکل شنی
 بالک الا وجهه بنواز زیرا که دستهای عارفین کوتاه و تود
 کمن بلند عزت مستقر و قلوب عاشقین مضطرب و تود کمال استلا
 بر مخزن نعمت مستقیم خیال کجا راه یابد تا در آن سمار با فضا طیران نیاید
 و فکر کجا یابد تا در عرصه فناء قدس قدم گذارد تو عبادت عباد
 بمنزله عباد است و عبادت سیره کعبه کجا بدیل قدس مطهر رسد و یا
 نظره محدود بر روی منیر تو دارد آید لم یزل و لایزال غیر معروف بود
 اگر چه از هر ظهوری ظاهر تری همیشه مستور خواهی بود اگر چه در کل شیئی
 از نفس شیئی مشهور تری این است غیب تود اجمار و ظهور تود اسرار
 بی ای محبوب من هر صدی قابل حب تو نیست و هر قلبی لایق
 و دست نه حب تو ماری شستل و اجساد عباد حطبی بایس حطب را

بمسارت نازکجا قراری و استقراری ماند مگر آنکه عنایت قدیمت
 قدمی بردارد و علم برد آد سلاماً بر آن سر از دما قلم قدرت بر لوح نیز
 دل رقم حبت نگار و دذک من فضلک العدیم تو تیه من شای
 من عبادک قسم بعزت تو ای پروردگار که جمیع این بلا یا از هر شهیدی
 شیرین تر است و از هر روحی نیکوتر زیرا که طالبان کعبه
 وصال تا از حدود جلال مگذرند بطهور جمال سرور مگردند و تا از کاس فنا
 نوشند بشیرینه بقا وارد مگردند و تا میصن فردر تسلیل رضای تو نشوند
 بردای بند فنا منتخه نشوند و تا از در عشق مرین نشوند بسر منزل شفا
 پی نبرند و تا از وطن ترابی مگذرند بوطن حدس الهی عروج نمایند و تا در
 بیدای طلب سردی نمیزند بحیات باقی ازلی فائز نشوند و تا در ارض
 دولت ماومی نیابند بر سمار عزت راه نجویند و تا اسم سران نچسند

بشده تا مزوق گردند و تا بادیه های بعد و بجز راهی نمانند بصره های
قرب و وصل استیج نشوند اگر چه ای پروردگار من بیا جمع جا
را احاطه نموده و لکن در این امام تخصیص یافته بد کنسیر تو یکی با سم حوا
نماید شده و دیگری با سم مریم دوار شد این مصیبت کبری
در ضمنی که نبود با کنسیران تو مادی تاشق نماید جانم خود را و بریزد
بر سر خود خاک سیاه را و بگرید حسرتی که نازل شد بر ایشان
و نبود با ایشان مصاحباتی تا آنکه خشک نماید رودهای ایشان از آبهای
چشم و پوشاند موهای ایشان از خبارهای تیسیره و نبود سفاقت
تا اینکه تسلی دهد حسرتن ایشان را و بسرور آورد قلوبشان را و نبود از
مونسات که انس گیرد با ایشان بعد از نصیبت خضاب نماید و تهایشان را و
مرفولایشان را و از شرابهای خون نوشیده بودند و از طعامهای غم مزوق

گشته و چون قضا فرمودی تو ای پروردگار من آنچه را که اراده نمودی
و جاری فرمودی امر بر من قدر داده آنچه خواستی پس ای محبوب من
پوشان برایشان از جامه های صبر و شکیبائی و ثیابهای رحمت
و بردباری تا آنکه روشن شود چشمهای ایشان بر رحمتهای تازه تو
ساکن شود قلوبشان از لطفهای بی اندازه تو و در دهنه ما ایشان را
در رودخانه های قرب و شهرهای وصال و منزل ده بی منزلت از در جوار
رحمت خود در سایه های خوش مغفرت و آمرزش خود آسایش ده
این منقلب را باز از مصلیهای مقدس خود و پیشان این شنکاز از آبهای
کوثر مکنون و از خر حویان محسنون و بوز برایشان از نسیمهای برین حبت
خود و آرد ما ایشان را در مصرهای بقای انس خود تا از غیر تو دور شوند
و بتوز یک شوند و بگذر تو مشغول آیند و بیاد تو مشغول گردند و شجر حبت

را در سینه‌های نیردل بکازند و از آبهای عشق تو سیراب نمایند تا بند
 شود قامت او و بجز آید شاخه‌های او تا در جنت ثابت شوند و ستم
 کردند و مادر ارض رضای تو شمی نمایند و در همه‌های قرب تو متغیر گزینند
 و در بیابانهای دل تو سیر نمایند و در آسمانهای تقای تو طیران
 نمایند و از شونات تحمید بگذرند و بر محفلهای توحید شرف کردند
 بنجات تغیر در عالم تجرید سرفراز شوند با چشم از همه در بندند و تو بگشایند
 و از همه بگریزند و بتو در آیند پس ای مولای من عنایت فرمایشان
 و باین همان حسبیدی که بر تو دارد شد از آنچه ذکر شد و از آنچه ترک شد
 و از امری که از این دو جهت مقدس و مبری است و زود است که عطا
 میفرمائی آنچه را که بآن خوانده شدی این است از عنایت تمام تو که
 پیشی گرفته همه موجودات را ای پروردگار من.

96

شجاعتی از آثار مبارکه

حضرت عبدالہاء

هو الابهى

آلى ومجى ولاذى ومتمدى اسالك شمس فلك رحمتك ونير سماء وحد
ومطلع فردايتك وكل قويمتك وجمال احديتك المشرقى الراجح المنير
تش عبدك بنظر عين غيايتك وتحنه فى كف خطك وكلائك
انت المقدر على ما يشاء، وانك انت العزيز القوتى الكريم ع ع

الہی الہی ان طیرا من طیر حدائق قدسک قد قصد حطائر رحمتک
 وطار الی مطار الطمانین وراہتک مستطناً لمعین جمک ونبذنا الی ملکوت
 مویبتک رب شامح صدرہ بالورد علی ویزد عنوک بمنفرتک و نور بصیرہ
 بشاہدہ جمالک و فرح قلبہ بظہور آثار جودک و احسانک و اجل لہ مقام
 قدس علیاً و افرغ کل صبر و کل سلوہ علی والدتہ العزیزہ الخنوتہ الی حزبت
 و فرقت بد صورہ الیک و علی اللہ الذی رضی بقضائک و صبر علی جمک
 انک انت الکریم الرحیم الوہاب و انک انت اللطیف العظیم الرحمن
 عبد الباقی بن عباس

مبواته

آلى آلى ان امك الطيبة... قد سرعت اليك وجرعت الى عتبة
رحمتك تمنى عنوك وغفرلك تمنى فضلك واحسانك منصرفاً
الى الملكوت الرحمانى بمهتة الى اجبروت السجاني رب انما قصود
قصت بحر عنائك وحرية اشاقت جوار رحمتك وطمأنينة تمت عين
رحمتك وخائفته وجهه من قصور العجزت الى جوار عنوك ومنغرتك
رب اجعلها آية العفران فى ملكوتك وسراج العفو والاحسان فى عتبة
قدسك انك انت الكريم الرحيم الرحمن عبد الباعباس

هوائه

۱۰۱

ای در شجره تیس سلیل علیل مانند طيور قدس اوج اعلى گرفت و نبرد
ابهي پرواز نمود در شجره طوبى آشيانه نمود و بنون ايجان بر افان سدره
نغمه و ترانه آغاز نمود و بطلبك سرور وجود در حديقته رب غفور نغمه امي سازد
كه طاعلى را در ملكوت ابهي بوجد و طرب آورد لهنه امخزون مباش و نمون كود
افسوده نشين پر فرده مباش راضى بقضا شو كاس صفا نوش نفس
مطمنه گرد تا امه البها الورقه المطمنه الراضيه بالقضا كود و عليك تحية

والشاعر ع

جوانته

السي آلي قدماج طعام رحمانيتك ووج ارياح سطر و حانيتك قد اسرق

نير النيران من مطعم العفو والاحسان على اهل الامعان و ازال ظلام العسنان

فابهل اليك يا رحيمي و يا رحمن ان تظهر عبدك الراج اليك الوافد عليك

الواردين بيديك عن وضر الدنوب في عالم الامكان و اعزده في سحر الا

واخلده في منقل بارود شراب البسه رواد الضومين الابرار و طيبه برانته

طيب الامعان واخلده في فردوس الجنان و انسفه من عين السحوان

وارزقه لقائك في جوارك انك انت الرؤف العفو للكرم المتان

هوالبهی

ای امه آمنه و آمنه اممه اگر چه آن طیر صید محبت بگلشن باقی شافت
و بجز از معنوی پرواز نمود لکن در وقت پر مرغش آتش در آن قلوب امارین

از درخت اهل حرم کبریا از این خبر مخزون پریشان و بخون و گریبان شدند

این نظر بافت محبت و مودت است که من دون اراده متاثر میشوند و این

از رقت و لطافت قلب است و الا نفوس مطمئنه از صعود از این در خود

تسبیحند و از عروج از عالم تنگ تاریک محفوظ و مسرور آن شعاع نورانی بنشیند

حقیقت راجع و آن قطره صنوبره بحر عظیم دارد و آن گل گلستان معانی

عجائی و گلشن ملکوت است اصل مخزون مباش محمود مباش عبد البهارع

موالایی

ای بقایای آن نفس مقدس آن جان پاک از اوج اعلامی افلاک در ملکوت
ای نامر شباست و ناطق ثنا که ای مستبین و متعلقین شادی کنید و آزادی
و وجد و طرب بنائید و شادمانی که من از آن عالم الود در آرزو گزاشتم و در خلوت
ملکوت و صومعه لاهوت مستریخ و آسوده گزاشتم از دست ساقی عنایت جام
احدیت نوشیدم و از جمال حماقت شهید گفتم ای کاش صد هزار
جان داشتم و فدای محبوب یکتا نمینمودم و صد هزار سرداشتم و در بان
دلبریکتا میکردم از سادات سردر باشدیم و مشهور مشرف باشدیم زلف

و البهار علیک ع ع

هوائه

ای بخشنده مهربان کتیری در نهایت خضوع و خشوع و عجز زاری و سز
و بیقراری بدرگاه بزرگوار تو بازگشت پناه آورد سزاوار خداوندی امزش
است بخشش عفو است و عفو ای پروردگار رحمت و مغفرت در
دارد آن مستحیر را مجبور و دستگیر کرد از گرداب گناه نجات بخش و در جوار
رحمت کبری پناه دهد العاف شایان کن موبت ایجان فرما
در بزم محلی راه ده و بخل مشاهد و لعاف تر فرما تویی غفور تویی رحیم تویی مهربان
ع

مبواته

الهي التي تراني اعفروحي بتراب الدل لعة فدايتك واطلب الغفران
لعبك الذي ترك الامكان وطار بجناحي الاشواق الى غيب الاكوان
رب انه ورد عليك وقد برحابك طالباً نحوك راجياً فضلك
مطر الطهورات رافتك فاعفله ونصحه التي حبت اليك منجدة
بنحمتك متوكله عليك انت العاقل العاني الواهب الكافي
الواني واكمه لك يا من خاض العصاة في غمار حمة الكبرى انت نور

ای پروردگار آموزگار ... این طفل کو در کسب سراج مصلح بود و مرغ خوش
 احوال آن منزل تلاوت آیات می نمود و باید عسکری آن ترسیل کلمات
 میکرد و بی گویا بود و به آهنگ طاراعلی و مسد حال از گنجه فانی
 بگوشن باقی پرواز نمود تا در ملکوت راز بنمده و آواز پر دازد ای پروردگار
 الطاف بی پایان شایان کن و خضران ایگان فرما تونی آموزنده و
 ع ن

هو الابهى الابهى

وانك انت يا الهى سقت حركتك وحكمت موهبتك واحاطت قد
كلى الاشيا فخلقت انكلى بغير محيط بجحائق الموجودات وانشت النساء الأ
باشراق انوار المدعى وتجلت بما على اتحائق اللطيفة المستعدة للفيضات
حتى استفاضت واتضانت وصفت بعفت بايات وحد انك
الطاهرة الباهرة الامار ذك خصمت خست بيائل ملك استحق

النورانية للكلمة الوجدانية وحشت اصواتهم عند استماع مذاها وعت وجوم
 تقويمك يا دالاسما احسنى الهى الهى ارحم ذلى وكنسى وطف على
 وفاقى ترانى بد فاكل سهام وعضا لكل نصال وخالصا فى غمار البلاء وغيضا
 بحار المصائب و الارزاد ارحمنى بفضلك وجودك يدا الاشال العليا ورحمى
 من كل كربة و بلاء و ارحمنى بندا الرجوع الى جوار رحمتك الكبرى و ارحمنى
 لان الارض ضاقت على و احيات ميرة لدى و الآلام تتوح كالبحور و الاحزان
 تجم هجوم الطيور على اسحت المصور فنارى من الامم اهل بهيم و صبامى سار
 مطم بهوم عظيم و غدى عذاب و شرابى سراب و غداى عظم و فراشى اشواك
 و حياتى حسرات و مياهى عبرات و اوقاتى سكرات و لغزتك تعد و نمت
 من كل شئ و لا اكاد افرق بين ليل و نهارى و غداى و عشائى و سهرى و نهارى
 بما شئت الارزاد و عظم لى البلاء و عرض و اليس له دواء الكبد مقروحة بالى

والاشجار مجرودة يا محبوبي والدم مسفوك يا مولائي فليف تكون ابيات
 مع هذه الالافات فوعزتك مريرة من جميع ابيات ادركني يا الهى وارضى
 ايك بفضلك ورحمتك يا غاية المنايا وادخلني في مقعد صدق ظل شجرة
 رحمتك واجرني في خيرة الالطاف تحت ظلال سدة ذواتك
 واني اتضرع اليك بقلبي ان يرزقني كأس التي انساها منذ نعومة افعالي
 واشتهيها اشتها الرضيع الى ثدي انايته والظمان الى عين صافية غدا
 وعزتك لا اقدر على المناجات ولا استطيع ان اذكرك في هذه البليات
 لان النصف علمني ولا يكاد يخرج النفس من غرغرة نفسي وحسرت صدري وانست
 تعلم بما في قلبي وتطلع بحرني والى نعتي يا الهى من هذه احواله التي كل دقيقة
 تنمهاك وظلام حالك واغشي يا الهى انقذني يا محبوبي برحمتك اكرمى

انك انت القومى المقدر الرؤف الرحيم ع ع

ای خواهر مهرپرور آن مرغ کوشن آسانی ناله کن مویه ما آن شخص عزیز

دوران صربان را در کاخ آسمی خواهی یافت

عبدالباقع عباس

مواصيه

انتم يا عاقل الذنوب وكاشف الكروب وجاذب القلوب وسائل
مذنب الرضا عن عمار السيوب ان عبادا احقرتم لمحبته وصنتم لمع

وخصتم جنتك وهديتهم الى مطلع ومدانيتك وشفيتهم من الاستقام التي
 تعمرى الارواح ودفيت لهم بهدك الموثوق في عالم الارواح حتى لم يكثروا
 بلا شبح وقاموا بالافراح لما اضاء المصباح في زجاجة حمايتك وعلوا
 في سبيلك وشربوا من بسيل عنايتك وتجرعوا من كأس بطلانها العسا.
 كالمصباح رب انهم انقطعوا عن الدنيا وتوجهوا الى الملا الاسمي وخلصوا جرم
 بملك الابن دتموا الرقيم الاعلى وناودوا باسك في الملا ودعوا الى ملك
 الاعلى واقبلوا اليك بقلب خاضع وعين ناظر وروح فاشع مبتلين
 في نسي والاشراق رب انهم تملوا كل شدة وضرا وكل محنة وبأسا في
 يارب السموات العلى رب انهم لم يجزعوا من المصائب ولم يفرعوا من النيا
 بل ثبوا ثبوت الراسيات البواخ واستمدوا التهام في حبك و
 تملوا المحن الآلام في سبيلك يعبون لندائك ويرعون الى ظلال سدة

رحمتك تدف ايصم بالدمع شوقا للقائك وتصادمهم الرزوات
 وشده عليهم اسمرات محرمانهم من محفل الانوار الذي تقبل فيه العزيز الجبار
 الى ان وبت نسيم القوي ورتزلت اركانهم من النوى واضطرت
 في الاحشاء نار اجوى وانصرم صبرهم من الثناني من ملكوتك الابهى فخلعوا
 الاجسام ولبسوا قميص التعيس وطاروا الى الابدح الاعلى شوقا الى اللقاء
 في ملكوت الاسرار وتوقا الى المحضوري فمحل السجى مركز الانوار رب الكرم هذا
 واسمع لهم بالورود على الورد المورود والوصول الى المقام الممجد وانخلو في حيزا
 والشهود واجعلهم آيات العفود والفران ورايات النضل والاحسان وكوا
 ساطعة من نقي العلى ومواكب افعة اللوار في الملا الاعلى انك انت الكرم
 انك انت الرحيم انك انت الصواضور ياربى الرزوف العظيم .

عبد البها عباس

ای درقه مقدسه از مصیبت آن نمال حدیقه روحانی گریه مکن مویزنا
 آن نمال بهیال در باغ و رافع عالم اسکان وسعت نشود نمایافت لند
 یخت اسی شافت تا در جو یار شکیبار رحمت پروردگار پرورش یابد
 ریشش مابش نسیان غمزان طراوت لطافت بی اندازه جوید ع

هوائے

ای دہن ہمن اموری دین جان فانی نمود و بندگانہ کہ بنی ہر سہیمان

اسراج اعزانت دلی مکتی در آن پنهان مصلحت در آن اهل میران لیس
 نامن مکتب خسته من لاناظر امری که واقع گردید هر چند شمار امده ش نباشد
 اعزانت دلی باید قدم ثابت نماید و بقوت ایمان ابقان مقاد
 کنید و هر دو تحمل نماید زیرا هر ثابت بر میثاق صبر است غمور است شکر
 و درین اسراج جای نمون مسرور است فی الحقیقه من پیش از شام ششم
 و شکر ششم دلی چون از حرکت مانع قدری اطلاع حاصل شد لهذا بعدگاه
 اصدیت کتت ابی زبان گشودم و این مناجات نمودم الهی الهی ترا
 تمنانی صبه در سک بهتت ایک منة لایبک و ادحرک بر روی
 فزادی و اما یک صبی دلسانی و قول الهی الهی ان جبک ...
 قد وقع فی طایفه منہ اهل الناصین و اقتن اعتماتا یورث الاعزان للاجین
 بل یکندر به افند و کل محبت له و لو سانت الاوطان فی المشرقین و نند

بالموع من كل عين رب لا تؤاخذ بما تخرج كأس الردى ولا تساطه إلا بفضلك

وجودك على الوری رب کنا خطاه فاعف لنا الذنوب وکنا عراه لبسنا

صل الصلوات کشف غنا الکردوب رب لا تسطر الی الاعمال ویرنا الال

دی آیه خفرائک المتعلیه بالانوار یسعی بها الظلام دیمی بها الامام ویشی بها الال

رب ارحم ابوی ... وافرغ لهما القبر حتی یغفد ذلک ابرج ویداوی

تلك الاء وطمئن قلوبها بعونک وخرائک عن الارقاء انک انت الکریم

انک انت العظیم انک انت الرحمن الرحیم ای بنده کنسرتی درین

مصیبت کبری عبد البها شریک و سیم شاست لهذا همزون و نمون شبانه

زیرا آن جوان سترق در بای غفران گشت و مقنوز جمع حیان حضرت

پروردگار آهمنده و صبران اگر از این جهان بی نصیب بود اشارت

در آن جهان با بره نصیب شود علیک البها الابی ع ع

حواله‌های

ای دره قبله مصابه بر چه نصیبت بهار بود و رزیه صاچه که نفاقت

ام خون مریه و آغوش حب خداوند همچون بود ولی چون حوا

هر وصلی مفارقت است باید الفت در ملکوت تقدیس حبت که و صلت

بی فرقت است و لغابی فراق ع ع

ہوالابھی

ای بندہ درگاہ الہی آنچه از خاتمہ محبت اللہ جاری قرائت کردید و از معنائش

معانی دل‌نشین ادراک گردید امید از موهبت رب مجید چنان است که در
 احیان بنحمت رحمن زنده و تروتازه باشید در خصوص مسائل تناخ مرقوم نموده
 این اعتقاد تناخ از عقاید قدیمه اکرامم و مل است حتی فلاسفه یونان حکمای
 رومان و مصریان قدیم و آثوریان عظیم و لکن در نزد حق جمیع این اقوال داده
 مغرور و برهان اعظم تناخیان این بود که معضای لآلی این است که
 اطای کل ذی حق شده شود حال هر انسان بیلابی مبتلا شود گویم که گناهی نموده
 و لکن طفلی که هنوز در رحم مادر است و نطفه اش تازه انعقاد کرده است و کورده
 دل و ناقص انحصه است آیا چه گناهی نموده است که به چنین جزائی گرفتار
 شده است پس این طفل اگرچه بظاهر در رحم مادر خطائی ننموده و لکن پیش از
 این در قالب اول جرمی کرده که مستوجب چنین جزائی شده ولی این نفس
 ازین نکته غافل گشته اند که اگر خلقت بر یک منوال بود قدرت محیطه

نمودار میشد حتی چگونه فعل ماضی و حکیم ما یزید می گشت باری ذکر رحمت در

آئین مذکور و این مقصد رجوع شون آثار و کمالات و حقایق انواری است

که در هر کور عود نیاید نه مقصد اشخاص و ارواح مخصوصه است مثلاً گفته میشود که

این سراج و شب اشب عود نموده است و یا آنکه گل باری اسال با زور

گلستان جوع کرده است در این مقام مقصد حقیقت شخصیه و عین ثابته و کهنه

مخصوصه آن نیست بلکه مراد آن شون و مراتبی است که در آن سراج و در آن

گل موجود بود حال در این سراج و گل مشهود یعنی آن کمالات و فضائل

و مواهب ربیع سابق در بهار لاحق عود نموده است مثلاً این شجران مرسان

گذشته است در این مقام نظر لطافت و طراوت و نضارت و صلاوت آن

نموده است و الا لبعثه آن حقیقت تعیینه و اعین مخصوصه رجوع نموده ایما

یک مرتبه وجود در این عرصه شود او ایامی آئین چه نعمتی و راحتی دیدند که مستصفا

عود و رجوع و مکرر خواهند آیا یک مرتبه این مصائب و بلاها در ایام و صدقات

و مشکلات کفایت نمی کنند که مکرر این وجود را در این عالم خواهند این کار

چندان حلاوتی نداشته که آرزوی تسامح و مکرر شود پس در شان حال اینی بواجب

و اجری خرم مقام مشابه و تعداد ملکوت اینی بخونید و جز باده تناسی حصول برون

علی بنویند نعمت باقیه خواهند و موجب سردیه که مقدس از ادراکات امکانیه است

چه که چون بصیر صدید نظر فرمائی جمع بشود این عالم برای معذبند مستحق است تا ثواب اعمال

حیات مکرر سابق بیند و خوشحالی نیست که شمره مشقات با ضمیمه چند که

حیات انسانی و وجود روحانی محصور در زندگانی دنیوی بود ایجاد چه مکرر و دا

بلکه الوهیت چه آثار و تمییم می بخشید بلکه موجودات و ممکنات و عوامل کمالات

کل مهمل بود استغفر الله عن هذا التصور و انظار العظیم همچنانکه کلمات و

نتایج حیات جمعی در آن عالم تنگ و تاریک منظور و چون سؤال این عالم

وسیع نماید فوایدش و نما آن عالم واضح و مشهود می گردد و بهم چنین بواسطه
 دعای و نعم و محبت و مکافات و مجازات اعمال و افعال انسان در این نشئه
 حاضر و در نشئه اخروی عالم بعد ازین عالم مشهود و معلوم میگردد و همچنانکه اگر
 نشئه و حیات حسی محصور در همان عالم جسم بود حیات وجودی و جمعی منحل و نامربوط
 می گشت به همین اگر حیات این عالم و اعمال و افعال شمراتش در عالم دیگر نشئه
 بکلی منحل و غیر معقول است پس این که حق را عوالم غیبی هست که افکار
 امکانی از ادراکش عاجز است و عقول بشری از تصورش قاصر چون شام روانی
 را از هر طوبت امکانی پاک و مظهر فراموشی نعمات قدس مدتی رحمانه آن
 عوالم بشام رسد و البها علیک علی کل نافر و متوجه الی الملکوت الابهی
 الذی قدسه الله عن ادراک الغافلین و ابصار المنکرین .

عبد البها عباس

هوانه

۱۲۵

ای بنده الهی آنچه بینی و یابی در این جهان فانی اولام و مجاز خالی است
حقیقت آسمانی ایام گذشته را بخاطر آنچه بود و چه شد و چه تمیز حاصل
گشت آینده مثل سابق است و ماضی آینه مستقبل هر چه در او بینی دریا

خواهی دید هر چه در آن یافتی در این خوشی یافت بیک نسق دیت تیرا

ولی جمیع خلق از ماضی شاکلی و مستقبل امیدوار گمان کنند که زمان حال

و طالع بگذرد و ایامی در نهایت خوشی و سعادت رخ نماید سیئات مہیات

این جهان عالم خاک است و این نفس منہک و ناپاک چگونہ مسرت و فرح

و شادمانی و کامرانی حاصل آید سیئات مہیات مگر آنکہ انسان غیر خدا را

نسیان کند نظر از این جهان پستی بردارد و آنچه در جهان بالاست مشاہد

نماید توجہ بالا اعلیٰ کند و استفاضہ از ملکوت ابنی آنوقت مسرور و جہان

گردد و درخشندہ جہاد ان شود پس روح در بحران است و فرح و سرور بی

پایان کل دلگشن است و نسیم صبحدم و نغمہ مرغ چمن لطافت بر او است

و عذوبت ما و سعادت رو یا است و طراوت صحرا و علیک التجمہ و

مواعظ

رب ورجائي وغايه سئائي ان عبدك اعاضع لسلطنتك انما اعطيتك
المؤمن بك وبآياتك المتجره عن غيرك المخلص في دينك ان اسرنا
الواقف بمعاني كلناك المويده بتاييد اتمك قد قام بكل قوه في نشر اناك
وبث اسرارك بقوه برهانك بين عبادك وهديت نفوسا طيبه طابره من
ولا زال كان ناظرا الى ملكوتك الابهى وموجهنا الى ملك الاعلى ومبتلاياك

في الصباح والساء، ومتفرعين بيك في صبح الدنيا لي الظلمة، قد تم معاً
 في خيرا لادني فاشتاقي الى لقاءك في الملا الاعلى قرعت عن العقبس
 الرمث والبسته قبس اتعديس ورحبت به الى عالم الاسرار في مركز الانوار
 رب انه كان آية حجب وراية ذكرك بمنين عرفانك وعينا تسنيا من سلا
 اسراك وجاهد فيك حتى الجهاد حتى هدية الى سبل الرشاد لا يا لوجه في آله
 الى منج الهدى المجه التسمو البيضاء رب اجرو في جوار رحمتك الكبرى اقر
 في بحر مغربك لظني واجده مؤانسا بحالك وفازنا بلعالمك مستفيدا من بها
 مستنيرا من ضيائك وغريفا في بحر الطائف اشرح صدر الذين يتسبون ليه
 بآية اتمك وتوفيقا تمك حتى يكونوا خلفا صاحبك لذلك الرجل بحليل وبقية
 طيبة مما ترك ذلك المولى بحليل اتمك انت العفو الغفور واتمك انت الرحمن

الرحيم عبد البهاء عباس

هو الله

١٢٩

ابهار المسلسل من اق اكبريا وانشاء الطيب الذي المعطر لكل الارباب علم

ايها الشهداء ومصباح الهدى وسراج المنار الاعلى قد فديتم الارواح

وبذلتم الاشباح وترحمتم من الاقداح الطاقم بالفضاء في سبيل الكبرياء فيا شري

لكم ايها الاصفياء ويا طوبى لكم ايها التجباء ويا طربا لكم ايها الثقباء من كل

الابن اشهد انك سلمت المنهاج ودخلت الباب الرباح وتقدمت كاس سراج
 وفتح اعظم سراج في يوم الميعاد طوبى لمن تأسى بك في هذا الطريق ونسي نعمك
 ونجى من هذا البؤس العميق وادبه التوفيق وله اسوة حسنة فيكم فياكم من مكان
 سمع اسأل الله بان ينزل البركة والغنى الوفور على كل من يستبرك بكم
 الطور ويرد منكم العبور وينال الخلد المشكور الى ابد الدهور وتابع القرون
 والعصور اسأل الله ان ينزل على الرحمة والموسمة والبركة بياكم في الدنيا
 والاخرة ويعط مشامى نفعات قد سلم المعطرة حتى افوز فوزا عظيما انه هو العزيز

الرحيم ع ع

هوائے

۱۳۱

سجائے انعم یا آئی اناجیک بصیم قہمی دہوتہ روحی بکورا و ایا صیلا

واضع دہمی علی التراب. فاضعا فاشعا غداہ و عشیا و ارجوا الضوہ و انعم

لعبک انعمور الشکور مستتر فانی بحر الطائف صفا نجا رب انہ

خضع لسلطانک و اطلع بربانک و توجہ الی ملکوتک و استقل بنا رب محبتک

وانقطع عن الدنيا وما فيها حتى بما لك طلباً لرضاك ورضاءً بقضائك
 وقصد عبته قدسك وتبني حبه فزودك وخلص الشوب الرزق لتستقص
 بكلل التقديس في جبروت البعاء عند سيرة البهيمى في ظل الكفة العليان
 انعم صباحه وارز صباحه واجعل له مقعد صدق في مركز سلطنتك ومقر
 موهبتك واغفر له الخليات وبدل سيئاته بالحسنات واعنه وادخله
 في صدقة البعاء وارزقه المشاهدة واللقاء انك انت النور العفوا الكريم
 الرحيم المنان لا اله الا انت الوفي اللطيف العظيم الاحسان بكلل نظر^{ين}

هوالبی

۱۳۳

ای امده اند از قرا سموع از دست ساقی قدر جهانی در نهایت تمی
در هر جابل مصیبت حنظل شیده المراره زیت چشیدی چون آنچه از سبانه

نازل بر حکمت رب خیر مزی و بر وقوعات مؤلمه بر حکم غیبیه معمول کرده نهاد

مفروض کن فرع نما بقضای الهی راضی شو و بتقدیر علیم خیر تسلیم کرد

این هستی خاکدان عاقبتش نیستی است چه نزدیک و چه دور و این میان

بنیادش بر باد چه امروز چه بعد از چند روز حزن آندوه را شاید دلایه

دواری نباید پس تا توانی دل بختا بند و کینه بخش در آما در هر صفتی تعلق

یابی و در بر کبری مسرت جان هیچ شیئی انصود نیستی بلکه نور دیدگان

موجودیابی دلی در عالم دیگر در قضای گلشنی باشکوه و در بلبل را در گلستان

یابی و حمامه قدسی را در حدائق آن سه الطیور البیضاء را در ریاض رحمانی

و ابلهوان بر در حدیث را در بیابان موهبت جوئی اگر از این قفس دوام

رسند محزون مباش منموم منمشین عنقریب در رفیق رب کریم یابی

و در ملکوت عظیم شاهه نمائی و البها علیک ع ع

هوانه

انعم يا سابق الرحمة ويا سابق النعمة وعاذ بالحجة تنفر لخطاة وبتدل السيئات
بالحسنات بتدل من تشاء في جنات عدن عليات وتخدم من تشاء
في حدائق الملكوت رياض سيات وافات رب ان عبدك الريق
قد طار قلبه شعاعا الى نعم الريق واشتاق لعالمك في كل يوم الرفع
مرفرف كالظهور الى روف القوس بجناح الاشواق في جوار حمتك

الكبرى واستجار فارجوا منك العظمى وصدقك وفد عليك فارجوا
 فاقدر الراد الا الرجاء من بك رب اطلع عن الثوب الرمث ذاب
 حلل القديس وانزع عنه رد العصيان وكلله باطل العفران ونور وجهه
 في حبه الرضوان وادخله في محفل التجلي مقام المشاهدة واللقاء وارزقه العلاء
 بفصل الاحسان بعد فصل الاحكام انت العزيز المنان يا ربى الرحمن
 وانك انت الفوق العفورا بحليل الاحسان العظيم العفران ثم اسهل اليك
 يا الهى ان تؤيد بحليه الكرمين بالثبوت على العهد والميثاق حتى يستمر
 بالوفاء فى الافاق ثم باركها ببركة من السماء ووقفها فى الآخرة والاولى ويا
 على خدمة امرك من الورى واجعلها لآبها خير الذكرى من الاحبار انك
 انت المولى المقدر بحليل العظمى لا اله الا انت اكرم لبعبك الكريم واكرم

لايضام ابدا ع ع

جوالاسی

۱۳۷

ایامه الله بر چندین مصیبت جاگذازد و بگرسوزاست و سبب آه و فغان
روز ولی بعد از مصیبت عظمی و زریه کبری که کبد امکان بنا بر همان گدخت
و چهار انگشت و رفت پر مرقت ساخت چشم کیهان را گریان نمود و قلب
آفاق را بریان کرد باید در هر ماتی صبر و تسلیم نمود و تسکین شعله و لب
کرد زیرا با وجود طوفان عظیم موج شاد و الم و ماتم را تا شیر شیدینه و با وجود خم

بگره‌گاه مجروحی اعضا اثری عظیم نیست پس عمل این مصیبت نادرست

بدرگاه احدیت کن آن طیر مطار طاعی پرید و آن ماهی تشنه لب بریای

ملکوت ابهی شافت

..... اگر پرند دما بشیان طيور رحمانی پرد و سدی

بگلستان رحمانی خرامد کوبی باقی ربانی صعود نماید شمع می بخل برزدانی در آید

نباید محزون شد و مغموم گشت زیرا در حق او صرف عنایت است و سبب

است رحمت است طوبی له و حسن باب

.. آن گل گلزار محبت است آن نوگل غنای گلخن دنیا روی بپوشید

دل در گلشن ملکوت ابهی شکفت و چهره کاش در دشت داشت گریه کن

مویه نما زاری کن بیزاری منا اگر بدانی که در چه مقامی مستراست

تسلی تمام یابی و سکون کلی جونی ع ع

هوائه

۱۳۹

لنعم یا کنفی المنیع و ملاذی الرفیع ترانی سائل العبرات و صاعد الزفات

زشته السکرات بما و تمی المصیبات و تاجبت علی الرزیات و هی

صعود عبادک المخلصین القاصین الضار القاصین السرایر المقتمین الی فناء

الطیب الظاهر رب ان یولاه سموا منادیا نادى للایمان ان
آمنوا

بركلم فأنمواد استغفروا واستغفروا من مصباح الهدى وسراج الملائكة على

وأنمواد النار التي توقد وتضيئ في الوادي المقدس طورا تحية فاران العرفان

وقاموا على نصرته امركا في جميع الآفاق وقاموا على ذكرك بين اهل الوفاق

واخذوا نصيبهم من نور الاشراق وسالت منهم الامايق حبا حيا لك وشوقا

اعمالك وتوقا الى جوار رحمتك فابتزوا استرارا فنعيم الى قبلة قدسك وحس

رحمتك رب نده طيور انفت عياض الشرى والفت ياض الملائكة على

ورجت اليك بقلب طامع بالوفاء رب بيا لهم الاوكار في السد المنيش و

اسلمهم على افان شجرة طوبى واعرقم في قلزم الكبرياء واو علم في جان النيران

واخذهم في عذوق الرحمن واسلمهم بالعبود والاحسان حتى يسجدوا بحمدك في جنات الرضوان

ويستروا بابع الاحسان على افان بفتون الاحسان انك انت الكريم الرحيم

اللطيف المنان وانك انت النور الزوف العزيز الوهاب عبد الباعبا

هوائه

ای یاران باغای بل اهی سرچند جمع دوستان میدان عرفان سمنه لمام
برانده ولی نموسیکه در آسمان افتادند در آتش آفتان چهره او رختند و قدم
ثبوت استقامت نمودند آنان امقامی دیگر منزلتی دیگر و موهبتی دیگر است

در ایام خوشی و آسایش نفسی خود را مظهر بخش خداوند آفرینش بیند ولی روزی نا

معلوم و واضح گردد یکی مانند ذهاب بریز در آتش آسمان جلوه نماید و زنج گشت

دیگری مانند نخاس منجوس افسرده و پیرمرد و سیاه رو گردد یکی چون شمع

شاه انجمن شود دیگری مانند بوم شوم در گوشه گلهی صحرای نامنی جوید یکی فریاد

یابدا الابهی بلند کند دیگری نعره اتی برین من آنه زند بی سرست صبا

شهادت کبری شود و دیگری نمور خمر غرور گردد و پهل شرد میوسته گردد

باری شاکه کنسید خدا را که بفضل و موهبت الهیه در صراط مستقیم ثابت نماید

و عقرب ثابت خواهد گشت هر چند سحاره و آواره شدید ولی عقرب

شادمان و کامران خواهد شد صد هزار آسودگی فدای این آوارگی و

هزاران سرور و جود قربان این کانس فراها کافور از خدا خواهیم که سبب بوش

و طیران شوید و اسباب سرت دل جان و حکیم آتخته و التماس ع

هوانه

۱۴۳

امی یان و حافی عبدالبها قسم کمال بکا که ملا علی لسان بستایش شماسو
دچان تحسین نمودند که اول ملکوت ایمی بوجده و عرب آمدند زیر ذریعہ جیل

چنان قدم باقی نمودید که منظر لطیف جمال قدم و تطهیر اجزای اسم عظیم گشتید
 اشد بانه که از زلزله با مضطرب نشدید و سر زلزله گشتید در آتش آسمان
 و سب از بر شگفته و باد لبر و وجود اسرار بناجات و افتخار مشغول گشتید و قلب
 مذای با با الاهی بنده نمودید و در سر ترا در کنایه بی الاهی گشتید از غم و دل
 و ضوضاء اهل بغض آشفته نشدید این اقبال لازم و مفروض است البتة عاشقان
 جان مانجه اسیر ظلم و عوانان گردند و پیر وانه های جان سوخته بر ارض غیر سعته
 آن اسیری اسیری است این سوختن در بختن است غم قریب ما حظه
 نخواهید نمود که جمال الهی از برای این بندگان ضعیف خویش چه شگفتی بر پا نمود
 چه بشت برینی تاسیس کرده و چه بخت نیمی ترین داده سرور و جوار است و نماند
 ظهور و فایده آنها کافور و آنگ مرغان چمنان حقیقت است که بطلا
 میرسد و یا بسیار الاهی است که دلوله در ملکوت الهی اندازد و عظیم التحیه الثابع

موانع

۱۴۵

ای ثبات برپایان احمد نه محض آرا بسته دارید و نه دست کله الله

و احبای الهی در نهایت محبت میسر دارید نفوس انسانی باید شمری در

این جهان فانی داشته باشد زیرا درخت بی ثمر حطب است عنه

که آن نفوس در گلشن عبودیت سردر دانه و در بوستان محبت الله

اشجاری پر برگ و بار مصلحتی که ... ترقیب دادید و بدگرتی شمول گشتید

سبب غنیمت و تذکر عموم خواهد گشت زیرا انسان در مصلحت عمومی استماع

آیات و مناجات کند و متنبه و بیدار شود که این جهان فانی پایدارند

سراب است نه آب سایه است نه آفتاب باری این دل و جان سبب

خوشودی در ضایع از خدمات شما دارد امیدم چنانست که موفق

بخدمت عالم انسانی گردید و جسم بشر را بنده شمرند و باشد بلکه

این جهان نورانی گردد و این عالم ظلمانی بنور رحمانی روشن شود

علیک البهار الالهی ع ع

هوائه

۱۴۷

ای بنده با از برایی دارد جداگاه احدیت سکرانه ما زیرا مصیبت
در سبیل حضرت احدیت مین غایت است دشمنی صرف موجب
ایام حیات مانده سر است وجود موجودات موهوم است دبی غیا
و معدوم آنچه است حقیقت و حایه است و هویت نورانی که بقا اند

بقا و صفات و صفات ثابت است باقی ثابت است و کافی مرد
 و مورد خسته نماید و توالی اعصار و قرون قور زساند لهذا باید آن لطیفه ربانی
 محفوظ ماند و آن آیت ربانی ثبوت گردد و از غرائب و قوعات این است
 که عظیم و وسیع و صون حمایت این حقیقت نورانیت هجوم اعداست و الامم
 بی ممتا زنجار آن سراج ابراج است و سبب سلامت آن سفینه شدت
 امواج لهذا باید از بلای ارباب مضمون شد و از جفای اهل ذنوب باید محو نشود
 گشت زیرا سبب بقا و وسیله کبری و نعمت عظمی و در سبب بی غمت است
 و علیک البهار الابسی ع ع

هوالابی

۱۴۹

ای اجبای الہی اگرچه از سنن و سهام تضاد این معصیت کبری در یابی عن
در عقب و روح جوش باوج اعلیٰ رسیده و لکن فیوضات ناقصیه شونا
حماست از طووت ابھی و جبروت اعلیٰ قباغ و مترادف است آن شخصیت

زیرا علم جهان الهی را اول مغرب و بعد از آن طلوع و بعد از آن غروب
 شد و در ذات آفتاب نور وجودی این ظهور و کون و طلوع و غروب نظر نمود
 آفتاب نور در جمیع اوقات در مرکز خورشید در نقطه احراق است این شب
 روز و در همان روز و بهاء و خزان و کانون و خیزان با نسیب بکره است

در میان فی التعمیر یزدان پاک را طلوعی جز در افق اسی دکوت علی
 چون خام نیست اول گردد خورشید تابان در مرکز تقدیس آشکار شود
 پس ای عاشقان جمال جانان بان بشکرا از گشاید که بغیضات خنیا

فایده حاصل چنین بیانی دارد طوبی کلم تم طوبی لکم ع ع

موائده

۱۵۱

السی الی انت تعلم تعلق فؤادی وحبّ قہمی باجہانک وکینف اباہک
فی صبح القیالی و استقرتہ نوبہم فی انار ایل و النہار و اطلب العفو و الاحسان
حقّی مشیخ بہ قہومہ و کشف کردہم ربّ ربّ بدان عبدان مؤمنان

وبأياتك مرقان جلماتك مسترفان بتقديسك مرقان بتوحيدك
 قد حلال شتة في سبيلك وقاسيا كل مصيبة في محبتك وتغذبا في ^{مها}
 لايمانها بفرديتتك كم من ليال يا آسي اضطررنا في الفراش من هجوم الالهة
 وكم من ايام تناف على سراج البلاء كالفرش وايس لها انتعاش الا بتغنا
 قدسك عند ارتعاد الفرائض وارتعاش الاعضاء الى ان سرعنا اليك
 وبرا لوفود عليك واستاقا المحضورين بيدك رب ارحمها واجعل لها
 معانا عليا في ملكوتك القديم وازرقها الفؤ العظيم واسلمها بالفيض المسين ^ك
 ابنت الكريم انك انت الرحيم وانك انت الرحمن اللطيف ع ع

هوانه

۱۵۳

ای در دمنده یمانند هر چند در بستر بیماری گرفتاری و در بیمارستان بلایا
اسیر صد هزار غم و آزار ولی محزون مباش پرستارت عبدالبهاست و
نوازش قلبت الطاف بی پایان جمال اسی با وجود فیوضات عنایات

جمال ابنی پرستاری عبدالبهار دیگر چه غمی و المی و کدری صد هزار
 فدای این عقلت و هزاران سلامت و عافیت محتاج و قربان این بجز
 و کسالت چه خوش گفته عشق خالیاً فاجتبت احه عنا و اوله ستم و خ
 قل این رنجوری نیست گنجوریت و این بیماری نیست بزرگوار
 زیرا دریل محبت حضرت تقدیس است در راه عشق و لبر مونس امین
 گرد عطا بخشه اینک صدقش جانها در تیر بلا آید اینک بدقش دلها
 باری تا توانی شکر نما چه که شکر در موار و بلا ارشید معرین و خصائص
 مخلصین است و البها علیک ع ع

بهالاسی

۱۵۵

ای دوستان آبی و کیزان حق اگر چه این مصیبت دل را بگذارد و جان را
افسرد نماید و استگ خون از چشم چون چون روان نماید و مکن بعد از
صعود و عروج محبوب عالمیان مقصود روحانیان نه بر وجود کسی باید شادمان

بود و نه بر قعود نفسی جائز که اسیر عمران شد چه که بعد از افول شمس حقیقت
 از ابصار بر بقائی صرف فناست و هرستی نیستی سجت و یحیی
 نفس خسته ظاهر که در ظل سدره آئینه ماوی بسته اند و دیده از عالم
 و عالمیان بسته اند صعود و عروجشان نجات از این تنگنای هستی
 فانی است و در دو جهان الهی از این خاکدان ترابی بریند و باشان
 رحمانی پرواز کنند پس ثابت و شهود شد از فوت احدی محزون و دامن
 نباید شد و گریه و مویه نشاید نمود بلکه توسل بیل ابر نمود و شربت بر گاه الهی
 کرد که آن متوفی را در پناه خود پناه دهد و مملکت ابدی فائز گردد

هوائے

۱۵۲

... ای کسیر غیز آئی ایام درگذراست و حیات انسانی مانند سراب و

بادیه بی آب چون بنایت بگری عبارت از اوهام و خیال فوق است

اگر نفسی این سراب را یابد و شراب تبدیل نماید و این اوهام را بحیات

ابدی تبدیل کند یا آنکه تا نهایت زندگانی با او با هم فانی بگذراند در هر صورت
 هر دو بگذرد و هر کس از فی اشناند ولی در وقت خرمین معلوم گردد هر
 حیاتی که بمات متنی شود از بدایت فردگیت و هر صدمه و بلایی که
 پایش حیات باشد زندگی و آزادگیت شما اگر در حق نفسی و عاقلانید
 این را بنخواهید که ای پروردگار از صهای با جام سرشایخش و در آن
 مصائب کبری ساغر لیر بنوشان کردنی که سر او را است امیر خیر کن
 و خوی که لائق قربانیت بتلاخ سز کن تنی که موثمنه است در حلیت
 بر خاک انداز و خونی که مظهر است در محبت بر خاک افشان این است
 دعای حقیقی این است نیازندگان آبی و علیک التعمه و التناع

هوائه

ای درده موفقه و امه امه المومنه مصیبت دارده سبب حزن قلوب
ظاهره کرده و فی الحقیقه سخت شدید بود و مؤثر در قلب این عبده
ولی رضا بقضاء خوشنودی در بلا و صبر در مصیبت کبری از لوازم و ایم
اهل بیاست صبر کن و تحمل نما علی الخصوص که آن طیر بهما بگشایان
شافت آن های شنه لب بحر حقیقت باخت آن شعاع بسخت
راج شده و آن نجم در افق ابدیت طالع گشت چون نظربان موهبت نما
حزن مبدل بسود گردد و مصیبت موهبت شود ما تو نیز بان دیار سفر

نمایم و بان شاخسار بریریم دیگر احزان را چه محل و فریاد و فغان را چه نسبت
 فاشگری آنه علی ما ایدک و ایه و بهدائل الفضل العظیم الہی الہی قد رجح الیک
 عبدک الظاہر المنسب و قیام الصادق البشیر المؤمن بآیاتک المصدق
 بحکماتک و الناطق بکلماتک و الناطق الی جمالتک الوافق بسرک و العالم
 علی شرفیاتک ای رب انہ سلك السبیل و تخرج السبیل و ما خوفہ سبیل
 السیف لقتیل من الاستقامۃ علی امرک بحلیل نادوی باسماک و دعوی الی
 ملکوتک من برہانتک اظہر حجتک و نطق بدلیلک و بدئی الی سبیلک و خدم
 اجابتک و قام علی عبودیتہ اصفیاءک رب رب اجعلہ آیۃ عقرانک
 و مہ احسانک و کلمۃ امتنانک و سراج ضورک و مصباح فخرک و اذہ انبیاک
 و اورد علیک فانرا بقائک خالدانی فردوس جمالتک انت اخذ
 العفو الکریم الرحیم الرحمن . ع ع

جوانه

۱۶۱

ای آوارگان راه حق جهانیان را آئین دیرین چنین است که دشمن را
و بدخواه حق پرستی و معارض دوستی لهنه از آنچه واقع و لنگ سباید
و نام و سنگ مجوید آهنگ جهان دیگر کنید و نغمه دیگر زنی و در هوای دیگر
بر پرید باد محبت الله نوشید و شهد معرفت الله چشید و جرعه صبا

توحید بنوشانید ملاحظه نمائید که اولیای الهی و اصفیای ربانی از پیش چه
 و چه ستم قاتلی چشیدند و چه زهر پلاهی نوشیدند ولی آن بلا عین عطا بود
 و آن زهر عین شفا و آن رحمت رحمت بود و آن مشقت راحت نظر عا
 باید نمودند بدایت اگر نظر با غار نمائید زید را عزت و راحتی فرید و ولید را
 خوشی و شادمانی جدید ولی عاقبت عبدی شد و نعمتی پدید ولی مظلوم
 دشت بلا شهید که بلا روح المقرین له العذارا در بدایت سهم مسموم ولی عا
 عزت ابدیه مقرر و معلوم و در جهان ابدی حیات سرمدیه ثبوت و محمول
 نظر باین مقام نمائید زیرا آن عزت و نیویه خوش درخشید ولی دولت
 مستعمل بود سر است شتاب سایه است آفتاب تاریک است
 نه تابناک پس لسان بشکرا نه گشاید که باین محبوبت عظیمه فائز گردید
 آدره راه خدا نید و بیچاره آن محبوب سیمتا و علیکم التحیه و التزارع ع

نبواته

١٤٣

العلم يامن استغرق المخلصون في بحار حمته وانجا المقربون الى حوزة مطرته و
ولع لسان المنجدون بذكره بين خلقه واكمل المؤمنون على عضده خمسين فضيله
وموهبه ان عبدك بذاته استفاد من نور الهدى واشتعلت نار

محبتك بين ضلوعه والحداد وآمن بك وصدق بكلمتك واعترف بوجهك
 واستشرق من فيض الظهور يوم طلوع النور واستقام على الايمان استقامت
 لا تزل له ارياح الامتحان ولا زواج الاقناع الى ان ترك هذه الدار العاقية
 ورجع الى الدار الباقية متمنيا لقاءك منه للامين بك منجذبا اليك
 مطمئنا بفضلك وخفرا بك رب اعنه من ملكوت اجمال واقع عليه ابواب
 القرب والوصول وادخله في حديقته الفردواجمال وكلمه تاج العفود الاحسان
 والبسه ردا الجود والامنان حتى يقابني في بحيرة الجنان ويشكرني على
 والفران انك انت الكريم العزيز المنان لا اله الا انت انور انوار الرب

الرحمن الرحيم عبد الجبار عباس

هوائه

١٦٥

آئی آئی ان عبدک استجیر باب حمتک ولسعین بک فی عقبہ ^{فند} ^{حما}
استغث بک ان تجیرہ فی جوار مغفرتک قد رجع الیک و قد علیک
بزاوا العجز و المسکنۃ و الا فقار یرجع عنک صغیرک یرقی المختار و یثاق ^{کنت} لعا

وَيَمْنِي وَسَائِكُ يَمْسُ الطَّائِفُ وَيُنْتَظَرُ احْسَابُكَ اَي رَبِّ اَنْ قَدْ عَجَبَكَ
 وَخَدَمَكَ وَخَدَمَ احْبَابِكَ وَقَامَ بعبوديتك وعبودية ارقائك وقضى الامانه
 فِي ذِكْرِكَ وَيَسْلُجُ امْرُكُ وَيُرْوِجُ وَيُنْكُ واعداءك ونشأناك واطلوع اولئك
 اَي رَبِّ الْكَرِيمِ وَفَوْزُهُ عَلَيْكَ وَحُضُورُهُ بَيْنَ يَدَيْكَ وَكُلُّ سِرُّرِهِ تَمَّ حُضُورُهُ
 بِدُخُولِهِ فِي جَنَّةِ الْقَعَارِ وَاسْتِظْلَالِهِ فِي ظِلِّ سِدْرَةِ الْبَيْهْتِي وَاجْتِنَانِهِ مِنْ شَرِّ امْرَأَتِ
 شَجَرَةِ طُوبَى وَشَدِّهِ مِنْ عَيْنِ التَّنْزِيمِ فِي الْحَدِيثِ الْعَلْبَابِ وَمُنَاوَسَتِهِ جَمَالَكَ
 الْبَاسِي اَي رَبِّ اَيُّ شَجَلَةِ السَّعِيدِ وَذُؤْمِي قَرَابَتِهِ عَلَى اَسْبَاحِ مَشْرِبِهِ الْاَصْلَى وَ
 السَّلُوكِ فِي مَنَاجِ احْبَابِكَ الَّذِيْنَ يَطُوعُ وَجُوهَهُمْ كَالنَّجُومِ التَّنُورِ اَتَمَّ نَسْتِ

الكَرِيمِ الرَّحِيمِ الرَّحْمَنِ ع ع

هوانه

۱۶۷

ای یاران یحییٰ عبدالبها، شانه و بلاد اذیت و جفا و ظلم دستم آمد هر چند
بی فتنی ولی احمد سه یاران بنیوت را سوخ صبور بودند و شکور مانند جبال آس
استقامت نمودند و از رابع و عواصف اونی فرغ و بر غمی حاصل گشت بیرون

قاطع ثابت نمودند که بهائی حقیقی هستند و دوستان صمیمی و نفوس ثابت درین

آسی ای کاش جمیع یاران چنین بودند و صبر و قرار و تمکین مینمودند آنقدر که شما

گوی فلاح و نجات از این میدان ربودید و قوت ایمان و ایقان ظاهر فرمودید

لکن ایقین نمائید که نور حقیقت در آن مملکت چنان بدرخشد که غلطات صلاحت

محو نماید و در این سیرکت صبر و تحمل اجبار و موارد بلاست فاش کرده اند با

حکم قه و بلا صغیرا، و لم فیکم اسوه خسته فی سبیل الله محزون مباشید و خون

گروید در موارد بلائی سبیل الله بزم سرد بسیار آید و جشن شادمانی و کامرانی بر پا

نمائید و حکم البها الابسی ع ع

جوانم

۱۶۹

ای عباد حق و امار رحمان، عشق ز اول سرکش و خونی بود. تاگر نزد آنکه
بیرونی بود. از لوارم حب صادق کمل بلایا و محن سابق دلاش است عاشق
مفسون همواره انشته بخون است و شاق دیدار همیشه آواره دیدار فغم ما

عاقلان خجسته چین از سر لیلی عاقلند کین که است نیت خرم چون خرم سوز
 لند از جمع قرون و اعصار برابر مدف تیر ملا بودند و مقول سیف جفا
 گاهی جام بلانوشیدند و گهی تم جفا چشیدند و دمی آسایش و راحت
 ندیدند و نفسی در بر عافیت نیارمیدند بلکه عقوبت شدید دیدند و بار
 هرزید کشیدند و در سخن زندان دل از جهان و جهانیان بریدند لند اکثر
 اولیای الهی در شهید فدا شهید گردیدند صبح بدی حضرت اعلی در اقی فدا
 انول فرمود حضرت قدوس علیه شهادت کبری مانوس شد جناب با
 در قرباگاه عشق فتح باب نمود حضرت وحید در میدان جان سازی فرید
 جناب نجانی در دشت با قربانی شد حضرت سلطان الشهداء شهید فدا
 شافت جناب محبوب الشهداء در قرباگاه الهی شادت کبری یافت
 حضرت اشرف در معرض شهادت بشرف عظیم مشرف گشت حضرت

بیع در مورد فاسحان بنی الابی کفنت شهدای ارض یا ساغر صبا
 شادت کبری را بنایت صلوات نوشیدند شهدای شیراز در میدان عشق
 بانمده و آواز جانباری نمودند کسکان دشت نیز از جام لیریز سر مست گشتند
 شهدای تبریز در میدان جانفشانی شوری اطمینند در تخمیری نمودند جانباران
 رب احم علینا هذه الحاس الطافه بالرحمن فریاد نمودند شهدای اصفهان
 بنایت روح در میان جانفشانی کردند خلاصه نوک خاری نیست کز خون
 شهیدان سرخ نیست و ارضی نیست که بدم عاشقان بگین مگر دید مقصود
 ایست تا بداند که تحمل طایب و محن و شهادت در سبیل ذوالمنن از این دیرین
 عاشقان و متقی آرزوی مشتاقان پس سگر کنید خدا را که ایا
 ساغر عذبی نوشیدید و از طایبای سبیل آن دلبر ستم قاتلی چشیدید
 زهره شهید و سگراست و این تلخ نه قند مگر راست فیا شوقی کل طایب

فی سبیل الله ویاطرب من کل مصیبه فی محبتہ الله ویاطرب فی المن ذاق مرہما
 جہا جمال الله ویاطرب فی المن خاض فی بحر الرزیا شوفا الی لقاء الله در ہر دم
 باید صد شکرانہ نمود کہ مورد بلا در بسیل ہدی شدید ومرض جہا جہا بھرت
 کرم یاد گردیدید عاقلان از عداوت این کاس بخیر ولی عاشقان از شہان
 بادہ سرمست پر طرب بہر دیدہ عیا کہ روی آن دلبر عبادید آشفته گردید
 جانفشانی نمود و ہر گوش شنو کہ آن نغمہ ربانی بشنید مستم از فرط طرب
 جانباری فرمود پروانہ عشق حول سراج الہی ٹال و پربسوزد و سمند جہت
 و آتش عشق برافروزد مرغ بگمانہ را از حرارت این آتش بہرہ نصیب نہ و طر
 ترابی را در این دریای الہی خوش و شانی نیست احمد لفظہ شاما بیان
 دریائید و مرغان این صحرا پروانہ ہمی این شمع و میلان این چمن
 و علیکم بہار الہی ع ع

سبحانك اللهم يا الهى انى اخضع جناحى واملل على تراب العبودية العزة
 الوضوء عظمه ربوبيتك متقرا بجلالى وعظيم جناحى وودود قصورى خلتنا
 وسيتاتى واشفع لغيرى وارجو ان تفر لعبدك الذى اقبل الى مشرق
 رحمتك ومطلع فردائيتك وقرت عيناه بمشاهدة آيات توحيدك وحشر
 رايه لتفريده وانجذب بنفحات قدسك وتوقد نار محبتك وذلك فى
 حنج الليالى الدهماء وعبدك وسجد على التراب الاغبر شكرا لك على نعمائك
 والالار الى ان يرح اليك وتصد باب رحمتك وودف عليك رب
 اغفر له ومب عليه واعف عنه وادخله فى رياض حوائتك وارزقه
 نعمك انت العفو الغفور الرحيم الكريم الرحمن ع ع

انیال جو بار رضا آن حدیفه غلبا در وصفه رضوی و فردوس مزین رضا
 بملکوت ابی مسعود نمود گل دریا صین و سنبل و یاسمین ککالات چون بهشت
 برین باغ علیین دوق بخش افق مسین بود تو که گل آن گلزار و سرو آن چناب
 امید چانت که گفت آن گلستان را در آستین بنامی و لطافت
 آن بوستان را در رخ حسین شمع انجمن شوی گل چمن و گل گلشن گلشن
 در این باغ الهی هزار هزار آواز گردی و در این بزم روحانی مطرب منقوی و
 غزلب گلشن را در دوق توحید نور بسین باشی و در مطلع آمال بد منیر از
 جدیدت قدیم تعجب نما که بنده را موفق فرماید که مظهر آیت کبری گردد
 و مشرق انوار لالتحسینی و البها علیک و علی کل من ثبت علی عهداته و میثاقه

جوانه

ای خداوند بی مانند این ستم بدگمت افتاده شوریده و آشفته شده
و دل داده طلب آموزش ز برای مادر مهربان می نماید تو بخشنده یگانه و دانه
بر آشنای یگانه آموزشی فرما تا سبب زین باران رحمت گردد و پرورش
جان آن کسیر محترم تو فی بخشنده و مهربان و توفی پانیده حضرت یزدان

مواضع

ای شتاق بی آفاق غم مخور گریه من موی نه نما ناله مرا نوحه بگو انشا الله
بعد از ترک این طلسم خالی د جهان آبی در دماغ دلبر آفاق درانی در سرفرا
بشد تا تبدیل منائی در خم جوار ابر هم دغا انعام دبی از باریه بعد سال
قرب شتابی و از غم فزونی حسی باشد در زمان چمن در کشت و
سوره حضرت احدیت بسزای عیب تخته و نشاء ع

هوانه

آسى آسى ان اسك المومنة بآياتك الموقنة بجلالك المبتهل الى لوك
والمجذبة الى انوار جالك كانت تصهتة ابجاح فانتت برحمك
العوادم والاباهر واخوانى فى جناحا وطلبت جناحا فطارت الى او
فلاها حتى نالت سنا فى جوار رحمتك الكبرى رب زدنا علوا
وفوزا عظيما وطيبا مرها بصيب مدار غديق من اسعوك وعزرك
انك انت الصبور الريم الرحيم انصور الواب ع ع

مواتمه

رب رب ان امك الطيبة الروحانية ودعت اسما الدنيا
ودعت ذمى القربى وقصدت المعارج العليا وودعت على صفة
قدسك مستغرة لذنها مستكثمة للربها طالبة غفورا راجية غفرانها
منجدة الى القفا بوجه ابرار الطامك العظمى رب اطلالها بصباح
الطهار وارشح اناسها بما الوفاء وقد لهما لعاك في الفردوس الا على
انك انت الكريم انك انت العظيم انك انت الرحمن الرحيم ع

هوامه

التم يا جاني وغايه ساني ان ورد خصله نضرة رياته من رشحات
سحاب رحمتك قد اصفرت في ايكه الدنيا ومنت ان تجعلها منخرة
في علم البقا طرية لطيفة مدهمة في اجته الطيد رب انما كانت ابيك
من الاما وعبه تهبه بجمارك محبتك من الناس وما برحت تذكرك بصميم فؤاد
في ايامي الليلا تمنى عتبة قد سكت محبلة بالفضو والعتار فرجت اليك مطفنة
رضية مرضية امة دخول جنك الغناء وخطو صدقة الغبار رب اغف
عن الخطا واغفر لنا بفضلك واجرا في جوار رحمتك الكبرى ان كنت

الكريم انك انت الرحمن الرحيم ع ع

هوائه

الهي آسى به اعبد من عبادك قد وضع من شدي به ايتك واستنل في
طل عنياتك وتذكر بذكرك واستجار في جوارك واحاطه الطامك
ثم اجر من هذه البلاد الى موطن مظهر حمانيتك ثم ربح اليك طاب جوا
رحمتك الكبرى رب رب ازل عيه غيث عموك وغفرانك وطر
عن كل الاشياء واجعله واقدا على عتبة قدسك وتجا الى ظل رحمتك
ومحوا بفضلك وعنايتك رب طره عن كل ما يمنعه عن الصعود الى
الملا الاعلى والدخول في ملكوت الابن انك انت الكريم انك
نت ارحم وانك انت النور وانك انت الفؤ المنان ع ع

هو المعزى لاماء المصابة بالمصيبة العظمى

ای صابزه شاکره هر چند این مایه در یای اندوه و غم است و این مصیبت
آتش جانسور درد و الم و هر نفسی در نهایت حسرت و تم دلی چون تحقیقت
گرمی عاشقی بکوی معشوق شتافت و طلی گلشن آلهی پرواز نمود و ماهی
تشنه بجز راه یافت و طوطی سگر شکن بوطن پر شهید و قند پی برد حال آن
نمال در جو بیار جمال و جلال در نهایت طراوت و آهنگر است و مانند مرغ
چمن در گلزار گلشن آلهی باهنگ سمانی یالیت اهل سلیمان بنا اگر منی اربانی
و جنتی من الغائزین میراید دیگر چرا محزون و در سخونی غمگین جمیع دلت
حمایت حضرت احدیت جمع میسوم و در نهایت سرور تسبیح و تقدیس

رت غفور سپرداریم عبد البها عباس

امی یاد کار شه ای بی ل آبی ملاحظه فرما که آن نفوس معده سه چکوبه ترک
 دنیا می فانی نموند و جانفشانی کردند و در ملکوت تقدیس کارهای بسته
 و بار خنی نورانی از ارق رحمانی مانند مهر و نه تابنده و در خنده و شنیده و در تول
 مصائب و حصول سعائب باید یاد شه که اسلمی خاطر نمود زیرا بقای در آن
 جهان غیر از میان و خسران شمری نه علی الخصوص بعد از اقل آفتاب که آن
 وزیر اعظم لا مکان احمده آن طفل نارین با عوش حسین مصوم نمود و بنو
 حسین در پشت برین رخ برافروخت مخزون مباش منوم مکود
 و خون مشو گریه منامویه کن توجه ملکوت ایسی نما و طلب مویبت کبری
 فوا و علیک التعمیه و التنا ع ع

ای بنده سبور آلی بر چند مصیبت در مهربان عظیم است ذوق

یاران و دوستان خویشان محنتی شدید جسم بگذارد جان بسوزد و

ولی چون آن در قه طیبه از بدایت طلوع فجر بدایت که انوار احدیت

آفاق ممکنات اعلا طه نمود بنور هدی متمدی شد و باور آق سدر

بقا متمدی بنا بر محبت الله بر افروخت به نیران حسرت در وقت

محبوب آفاق بسوخت و بشف لقا فاکر گشت و باحت قدس حاضر

لذا این وفات حیات ابدی است این مات زندگی سرمدی محمد

کنید خدا را که ثابت و راسخ و مستقیم صمد و نمود ع ع

انعم يا من سقت حياك وعلمت منقرتك وجل احسانك وشاع حنوك
 وذاع صيت فضلك وسلطت انوار غفرانك في افق الاسكان اني بكل
 عجز واهتال اتضرع اليك يا ذا الجلال ان تثل امسك المتصاعدة اليك
 بخلات عين الرحمانية وتلبسها خلع العفوس من حلال سحبة الربانية وتنور وجهها بنور
 الصور والنصح في ظل شجرة الوصديّة اى رب ادرك امسك الربانيّة بختها
 قدس منقرتك المعطرة الروحانية وارسلها نورا مباركا واضدبر حجابهم لفقها
 وادخلها في صدقة قدسك حيث تشاء وانزل عليها طامة حياك
 تشرى وطل عليها شجرة طوبى انك انت الصور الكريم الوهاب ع ع

هوائه

التم يا خور و يا ودو و يا غفور يا شكور ان عبدك الشكور قد وصف في

عقبه بيك المعمور و يدعوك بربا موفور العفو و الرضوان لانه المحصور

حتى عند ظيران و جمال اوج البحور تدخلنا في اعلى القصور تسقيها كأس

السرور و انحر اللهور من اجا كافور و سمها نعامات الطيور في حديقته البحور عند

تسجير الى جوار حمتك الكبرى يا خور يا خور انك انت الكريم الرحيم اللطيف

هوانه

ای بیل خوش اسمان گلشن عشق دقت آنت که از وقت پر وقت
سلطان گل در صحن چمن بنالی و بزاری و بسوزی و بگذاری و این ترانه
آغاز کنی و باین نوا بنوازی و کار دلها بسازی ای مهر منور ای روح مصوح
ای نور مشرفیاد ز بهرانت ای شمس حقیقت ای نور هویت ای شمع
هدایت فریاد ز بهرانت و به با عینک وصلی عبادت من فدای لب

اباس الصیر ع ع

هوالاھی

۱۸۷

ای مصیبت دیده مصائب و زاریا پیش از مصیبت طیک غیب و
شود تا شیر و نمودی بود ولی بعد از صدور سلطان وجود مصائب و بلاها را تا شیر
و حکمی نیست لهذا باید شما دست بنیل صبر و تحمل زیند و در موارد مصائب
صابر و شاکر باشید و فی الحقیقه اطفال ضایع نمائند بلکه غائب شده اند
و بر غیابی را حضوریت و بر طوی را شوری ع ع

بسم العفو العفور

أفهم يا عاف الذنوب ويا كاشف الكرب ويا عفو ويا عفور أني أبطأ لك
ألف الدعاء مستغراً إلى حضرة جانتك أن تقر لاسك المتصاعدة إلى
مقد صدق جنتك بمنفرتك أي رب فقل عليها غمام الغضل والاحسان
واغفر ما في سماء العفور العفوران وادخلها في حظيرة العدس فدوس سبحان
أنت أنت العزيز الرؤوف الكريم الرحمان ع ع

الهي التي قد سالت جبراتي وطلبت زفراي واشتدت حسراتي شوقا

للعناك وانجذبا الى ملكوتك فواشوقتي الى الانتقال من دار العنادل

جوارحمتك الكبرى وانقطاع جبل علاتي عن هذه الدنيا وتوسلي وتعلقني فؤادي

بعقبه قدسك يارب الاسما حسني رب ارحمني بفضلك وانقلني من

دار الدنيا الى ساحة مغربتك في الدار الاخرى لاني اتمنى بكل روي الفوز ^{لوقود} بها

والورود على باب اديتك في الثمنه الاخرة بعد الاولى رب رب ارحم

عبد المسكين المفريد الوحيد الوافد عليك في نزلك الرحمان والموسول

عليك في كل السنون في خيطه قدسك العالم الروحاني اتمنت ان ينصو

وانتم انت الصوابحمان الرؤف الرحمن الرحيم ع ع

بوانته

انعم انى اكتب بوجهى على التبراء مستغفرا الى ملكوتك الاعلى ان تغفر
 لاسك التى سمعت النداء ولبت بقلب خافى بالولاء وآنست كل بكيا^{لعلها}
 وطمعت بوانسبك التى لاتعد ولا تحصى وقضت نجما فى سبيلك
 مستعدة بارحمتك التى تتعد وتتلفى متذكرة بذكرك بين الامم شاترة الى
 شبه الكبرياء الى ان رحمت اليك بغواد طامع بالتوجه الى الاقصى الاسمى
 وصد شرح بالوفاء ووجه مبيض بنور الهدى رب ارحمها يا خزىل العطاء
 واختصار جمك فى الدار الاخرى كما مننت بها عبيها فى الاولى
 وارزقها اللقار فى الفردوس الاعلى انك انت الكريم الرحيم العظيم
 الغافر الغفور الرحمن ع ع

موالاجی

... ای موقفہ آیات نہ جمع دفع سماؤ لریہ و زارنی کن روی مخراس
و سرگ چشم کریان ابراطراف میاش دست امن صبرزن بد
تعل شبت کن انشاء الله عقرب کل بان جهان آئی رجوع نماید
و مملکت تقدیس صعود چہ نعمتی اعظم از این است و انہا علیک ع

مبوالاغبی

ای مسبور شکور محزون مباش دلنالی شرک از چشمه چشم میاش

راضی بقضا باش و رخ سلیم درضا بنما اکمل الله آن درقه بمبرس سه

صعود نمود و آن امره بساحت مولای خود شافت از بلایه وقت رخ

بافت و در کج و صلت را یافت ع ع

هوانه

۱۹۳

ای بنده متعرب درگاه بها، محزون بهاش سرشک از دیده میاش
در صلت آن درقه موفقه حکمتهاست در آن حکمتها رحمتها عقرب این احرا
فتی کرد و این ماتم زائل شود آن طیر حدیقه تسلیم در آستان بقالانه نمود و اح
و آسوده گشت شما در فکر راحت جان آسایش و جدان و غم و غمزان حضرت
رحمن باش و اسلام ع ع

هواله

۱۹۴

ای بنده حق چه بهار ناله و فغان ترا استماع نمود و با تو هم ازشت و
هم آواز شد و بدرگاه احدیت مجروح نیار آورد که ای شمس حقیقت و حقیقت
الوہیت من این بنده شرمندہ را بنواز و بنا بر محبت بگذار محرم بکن
و مہدم و ہم آواز تا در حدیقا شستیاق شناری زیم کہ عالم امکان ابا ہمزاد
ایم تویی مقدر و توانا و تویی بخشندہ و یکتا ع ع

هوائه

ای مده صبر و سکون از خصائص ما، رحمان است تعجیل کن آن اتبع
نصایب
از خدا نخواه که برضا موقی گردی و شمع و فایز افروزی و بنا بر محبت الله بسوی
بی
این است بخش خود او را آسانی و سبب عزت و کامرانی جادوانی در جهان
یزدانی بمقتضای حال باید حرکت کرد حکمت در امور از خصائص عبده سکورا
ست
مانی لازم مگره واجب تا جمیع کارها موافق مقصود حاصل گردد و الحمد لله بر ما
معین
و اردوی و بر عقبه مقدسه دانه در ظل شجره امید آرمیده فی و از جام الطاف
رب محمد آسائیده و علیک التجه و التنا، ع ع

جوانته

انا جيك يا الهى وانت المساجى لكل راجى من ملكوت الاسرار وادعوك ان
تفيت اسئلتى التى سرعت اليك منبهه ينجيك وبرت الى عقبه رعا
مستعده بنا معبتك رب اكرم لنا المشوى وارجهما فى العشه الاخرى وكرها
برعتك التى لا تساهى ورنجها بحاس مغفرتك فى عالم البقاء انك انت
الرحيم بالمتحسين المتعجبات انك انت اللطيف بالوافدين والواذات
على عقبه قدسك يارب الارضين والسموات انك انت الكريم الودى
الرزف اخنون السواب الرحيم عبد البها عباس

هو الله

۱۹۷

ای الهی بده امده من امانک انجذبت بنعمات قدسک و اشقت
بناجبتک و استجارت بکوارجمتک ای رب انعم قمانی بجزا انعمان
و ادخلنا فی ظل شجره العفو و الاحسان و طهره عن ذنوبنا بصیانک

انت الکریم الرحمن
ع

جوانه

الهي التي بذاعبد متضرع الى جبروت اجلال وموسل بعتك المقدسه
في الغدو والاصال منقطع اليك ومنجذب الى مركز اجمال رب يسز
له الامل وحول حاله الى احسن الاحوال انك انت العزيز السعال وا
انت القوي الكريم المقدر المستعان ع ع

هوالاهی

۱۹۹

ای جان شتاق جانان جان عنصری همه جهان خاک است و
دور از لطافت عالم افلاک جان الهی مزار حضرت بی نیاز و مسأ
عالم راز است روح ترا بی راجع براب روح الهی عالم بر رب الهی
پس تا توانی باین روح بی فتوح قناعت مناد باین جان ناتوان انصی
رحمی منوی بجزو جانی جانانی بطلب تا در جسم امکان روح دروان
در افق لامکان نور تابان داین اثرات ثبوت در سوخ بر عهد و پیمان
است فاقبت حتی قنبت ع ع

هوایابی

ای شمع محبت آنه در این عالم نیستی که هستی نمانست یک وجود حقیقی محو
و در این جهان طفلانی یک شمع نورانی برافروزد و در این عرصه تنگ جهان
پرکشایی بجوای تا چند اسیر این آب و گلی و ذلیل این جهان چون طفل قدی
تامل نماید نفس کشی کن و تعمق فرما چون این عالم حیات سرشار شد و این تن
زیر مریض بیمار و این با دوزخه غانی شام تاریک و تاریک چهره از شاخه حیات
چیدی و یکم بر رسیدی و از چه شندی چیدی و از چه دایمی رسیدی و از چه

جامی نوشیدی و البها علیک عبدالبهاء ع

بهو الابهي

الهي آهي ان هو لا عباد لبو اللنداء واجابوا داعي اتحي بقلب طامع با
والولاء مصدر مشرح بابايت الزفارة واعين ناظره الى الملكوت الاعلى ر
اجلهم سرجا نورانية ونحوها جلية واشجارا باسقة وانهارا واقعة ورياضا منو
وحياضا مندفعة واهدم بحمود من الملا الاعلى وانصرهم بملكة السماء وايدم
شيد القوي انك انت القوي القدير العزيز الكريم . عبد البهاء عباس

هوانه

ای بنده آسمی هر سجده‌ای با قلب گامی ملکوت آسمی توبه‌مانا و تضرع کن
و بگو آسمی گواهی که آرزوی مشابهه انوار کنیم و تمنای ادراک اسرار از بیگانه‌گی
بیزارمانا و بیگانه‌گی خویش آشنا و کامکار فرما غمخوارم عملداری کن فکام
برزگوارای نما یزدان مهربانم تویی بخششش که رحم تابنده و درخشنده
کرد و زندگی پابنده میسر شود و علیک التعمیه و الشنا ع ع

موانع

۲۰۳

ای پروردگار آموزگار هر چند نفوس ایام زندگانی بنادانی بس برده اند
بگانه بودند و خود کاسه دلی دریای بخشایش بوجی گنه کاران آزادگان نیام
هر که را خواهی محرم نمائی و هر که را نخواهی محرم فرمائی اگر ببدل معافه فرمائی هیچ
گنه کاریم و سزاوار هرمان اگر فضل مجری داری هر گنه کاری پاک جان گرد
و هر بگانه نی آشنا شود پس رحمت فرماد حضرت کن و مویست از این

توئی بخشنده و درخشنده و مهربان ع ع

هوالاهی

ای بنده درگاه جمال الهی در فردوس آلی و جنت ابهانی مقامی مقدر
شده که قسمی آرزوی مقربین است آن فمای در جمیع شئون و فدا
کلی در سبیل حضرت بیچون یحیی جمیع حواس و قوی و جوارح و اعضاء و ارکان
و عقل و نبی و قلب و فؤاد و روح و نفس و نهاد قیام بر خدمت امراته پس از
خدا بخواه که از این جام صهبای الهی روحانی نوشی و از این معین صافی حیوان
سیراب گردی و البها علیک و علی کل ثابت علی میثاق انه ع ع

هوائیه

۲۰۵

ای حبیب دحانی عیال حقیقت از لانه زندان ربایافت و باشان ایوان
یردان پرواز نمود از کلمن فانی غائب شد و گلشن باقی منزل و نادی حست
از این جهان تاریک تنگ آنگ جهان بی بود رنگ نمود زین پی
آسانی شد از خاکه ان فانی بود همچان یردانی پی برد محزون مباش و کج
مکرد افسرده منشین آزرده مشو اگر بدانی که در چه آشیانه لانه نموده است
احسان بدیش را سمع جان استماع نمائی که تسلیل و کبیر و تسبیح مشول است
مطمئن باش که نهال پر برگ و ثمری و با میوه و بری و نه المومنه الکبری
و علیک التحیه و التهنات ع ع

هوائه

ای پاک جان محزون مباش و خون مگرد انده در مجروح مشو عالم
فاک غلبت خار و فاشاک است و گل دریا صین عطر ناک ولی سینه
الانقلاب است در اعش و قتی یعنی الانقلاب دمی نفوس شکیبار زود و
نفسی سموم جانگذار گمی بار شود و دمی خزان آید از لند از هیچ عالی برقرارند
اگر بعد از نوشن پیش آمد اندیشه نما بارشده و شکر میسر گردد ولی توبه
بعون و عنایت حق بر حالت اصد و باشی لاسیدیل نخلت است گونی روحانی گردی
در حانی و نورانی و آسانی آنوقت همه اوقات خوش و دلکش است و هر

جامی شهد و شکر و علیک التبعه و الثنا ع ع

مبوالاھمی

ای دستان آبی بشعبان نامحبت حافی در این خاکدان تریابی آشیانه
نمودن صفت خراطین ارض است دست ظهور خال پست مرغان
چمنستان آبی جز در طبن آبی لاله نخوانند و پرندگان بوستان تعدیس خرس
در صدائق باقی توحید برسد زه تجرید مسکن بخونید بازان اوج عظمت بنمیزد
سماحرت محل طیران میدان جولان نخوانند این خاکدان فانی چون سراسر
بادیه حیرانی طلی است ازل و این عالم تریابی در نظر اولیای آبی از ذره مستلا

پست و حقیرتر است چون ارشون این عالم و محدود فایش و کدورت و
 صفایش و کثافت و خفایش و سراب نقیض و تم نقیض حاکم بود و اقف
 و مطلع گشتند از جهان جهانیان بپراشند و از بر چه جز خواست و
 کنایه گشتند دل بجان باقی بستند و از این شون کون و ظلمات امکانی
 رسند پری از صفات تقدیس کشوند و در این فضای وسیع پرواز نمودند
 تا باوج اعلی و ملکوت ابهی و مقصد صدق عند طیب مقصد عروج نمودند
 و بپرف لغای جمال اعلی و نعمت لانهی مومبت عظمی شرف گشتند
 پس ای محمودان صهبای الهی و سرستان جام جذب مومبت حمانی
 از جمیع شون و فنون ظهور و کمون و مقتضیات جنون چشم پوشید و از راه
 نعمت و عزت و ثروت و بزرگواری این جهان فانی بگذرید و همّت را

باقیاس انوار رحمانی و استفاضه مواهب ملکوت صمدانی بکارید و اگر بلا
 عظیمه و زاریای شدید رخ دهد و جمع من فی الوجود برادیت و جای بر
 شتاقیام نیاید مخزون نشوید منموم مگردید و بسرع و فرج منماید بشارت
 عظیمه از مظهر الواح الیه دارد و فرود جانخش در کتب صمدانیه نازل
 و مضمون آن کلام مبارک این است که بلائیکه بر اجزای الهی دارد
 و صدمات و اذیات و مصیباتیکه بر عاشقان جلاله صمدانی نازل میشود
 این است که چون این نفس مقدسه بمنزله فرود و ادواتی سدره میاید
 الیه مستعد گند آنچه بر اصل شجره مبارکه الیه دارد بر سر و ادوات
 آن نیز نازل میشود حال چون اعظم بلا یا محن و آلام و متاعب سخن و سلا
 و افضل آنی نبغه و سبیل جمالش حل فرموده و کمال سرور و جود تمام روح

در میان ایام مبارک را در سخن و زندان بگذراند شما نیز ای احبابی آلی هر
 یک بعد لیاقت و استعداد خویش از این موهبت عظمی بهره باید بست
 و از این رحمت کبری نصیبی باید گیرید چون جمعیت ملاحظه فرمائید چه
 فضلی عظم از این فضل چه احسانی اکبر از این احسان که در این سیل رحمت
 در بایا شریک جمال قدم باشید و سهم نیز عظم گردید بشری المخلصین
 و اگر از حوالم آئیه جهان معنوی آلی که بعد از عروج این ارواح ملکوت آلی
 و حیرت اعلی مقدر شده بونی بشام جهانیان رسد البته هر یک در باطن
 در میل محبت آله کمال شوق و اشتیاق شتابند و از نعمات مطهره آن
 جهان آلی شام رود نیاز منبر نمی نمود و قلوب مبارکش از انوار ساطعه لذت
 آلی مطهر میگرد برگر این پلایای شیده و مصائب کلیه را تحمل نمی فرمودند

پس بدانید که نسایم جانخش جهان الهی است که مشام ادیای الهی را
 معطر نموده و ارواح معتسسا را مشر کرده که باین صلاوت شده اند
 و مقتبل عالم را تحمل نمایند و اگر مواهب آن عوالم الهیه و اسرار آن مملو
 بقیه در این عالم فانی و جهان ترابی مشهود و واضح نیست جای غیب
 و وسیله شک و شبهه نیست زیرا این واضح و مشهود بلکه بدیهی است
 که هر استعداد و لیاقتی و قواد کمالی که هر شیئی در رتبه از مراتب تحصیل و اكتساب
 نماید در رتبه مافوق آن رتبه چون مسبوث شود ظاهر گردد مواهب کتب
 و رتبه اول که مادون این رتبه است در این رتبه مافوق ظاهر و آشکار
 و بعبارة اخری کلمات کتب در عالم مادون ظهورش در عالم مافوق است
 زیرا آن عالم مادون استعداد و مسعت ظهور آن موجب رانندار و مستعد

مواهبی را که جواد در عالم جاد تحصیل نماید در عالم جاد مشهود نگردد بلکه چون
 عالم جاد بعالم نبات انتقال نماید آن مواهب موجود برنج گنبداید چون
 نبات استعداد جسم حساس در عالم نبات تحصیل نماید همین انتقال عالم
 حیوان این کمال ظاهر شود و چون انسان در عالم رحم قوه باصره و قوه شانه
 و قوای سائر و احساسات بشریه و کمالات انسانیه الکتاب نماید در عالم
 رحم مست و کنجایش ظهور این مواهب موجوده بلکه غیر ممکن و محال است
 که بصریان شود و سمع نمایان گردد لکن چون از گنبدی رحم مادر این عالم
 وسیع منور انتقال نماید آن چشم روشن دنیا گردد و گوشش شنو شود
 و سانش لویا گردد و کمالاتش واضح و عیان گردد و یقین داند بلکه مشهود بیند
 که این مواهب اجمیعا در عالم ظلمانی رحم الکتاب تحصیل نموده بودند لکن

آن عالم وسعت دلگشایش ظهور این اسرار را نداشت بلکه خود مولود نیز
 بتمامه از این مواهب بخیبر بود و اگر چنانچه جبرئیل بر او نازل میشد و خبر میداد
 که چنین فضل و عنایتی نبود این محل تنگ و تاریک احسان شده قبول
 نمی نمود بلکه کذب میکرد حال بهم چنین فضل و مواهبی و الطاف و رحمتی
 که بنحوس مقدمه در این عالم عنایت شده و کمالاً تسکین تحصیل نموده اند
 این عالم است ظهور آن امداد بلکه چون بعالم سائر الهیه استعالی نمایند
 این مواهب کبری را بگشاید و این رحمت عظمی جمال نماید و همچنین
 صحنی که از این مواهب محروم بود محروم میشد بعد از استعالی ظاهر و عیان گردید
 مثل اینکه محرومیت و نقائص بنحوس محجبه بعد از فوت از این عالم معلوم میشود و گردد.

هوائے

۲۱۵

ای پروردگار کنیز عزیزت ... را در ملکوتت سرفراز ما و با مرغان
چمنست همدم و همراز کن در دریای غفران غوطه ده و از مجموع حیوان
برنجش کشف غطا و با بصر صید عنایت کن و فضل شدید موفقی
توئی آمرزنده و بخشنده و مهربان ملک سیر عفو و غفران عبد الباقی

بهوالاهی

ای احبای آلی این جهان تریابی و خاکدان فانی آشیان مرغ خاکی است
ولانه خاش فطمانی نه طیر آلی ملاحظه فرماید که طيور حدائق قدس و نسور حقا
انس در هیچ عصری در این گلخن فانی آر میزند و یا از شاخسار آمال گلی چیده
و یا دمی راحت و آسایش دیدند و یا آنکه مسرت جان بافتند و فحمت

و بعدان بستند بر صبحی را شام تا یک دیدند و هر شامی را وقت سرگردانی
 و بی سردسامانی یافتند گاهی غل و بخریو سی اختیار نمودند و گاهی تلخی شمشیر
 چون سید حصور کمال سردر چشیدند و می آتش جانسوز نمود در اگلستان
 یافتند و لسی صلیب و دار بود را اوج آرزوی دل و جان ملاحظه نمودند
 وقتی می شستکار از انوش یافتند در مانی تیر و تیغ نرید انرا هم رحم دل
 ناتوان باری اگر جهان بی بقا و یا جهانیان بی دفار اقدر و جهانی
 بود اول این نفوس مقدسه تنهای آسایش و زندگانی نمینمودند و از روی
 خوشی و کامرانی پس بقیعین بنامید و چون نوربین مشاهده کنید و آگاه و پر
 اقباله گردید که اهل بهوش و دانش بلا یابی بسیل الهی را راحت جان و
 مسرت و بعدان شمرند و مشقات را صرف عنایات دانند و محنت را در
 نیند و نعمت را نعمت دانند مع اجاج صدقات را اذنب فرات خوانند

و سنگی زند از نرسخت ایوان یابند حرارت محبت الله با محمودت و جمودت
 جمع نشود و انجذابات جمال الله با سناست و سکون مجتمع گردد و آتش
 و بیخ دست در آغوش نشوند و کوه نارد تحت برف و تل خس و خار پستان
 نگردد ای اجزای خدا صد اندامی دای بند گمان درگاه نغان آبی دای
 عاشقان سوز و گداری دای عارفان از نیازی در الواج الهی ذکر حکمت
 گشته دیان مراعات متعصبات مکان و وقت شده مراد سکون و محی
 و شون عنصری نبوده بلکه مراد الهی این بوده که شمع و جمع برافروزدند در
 صحرای بی نفع ما فیض الهی بر ارض طیبه نازل کردند ارض خزره و آلا
 خاموشی شمع را حکمت نتوان گفت پریشانی جمیع اعلامت حدت توان
 شمرد افسردگی حیات زندگی تبسیر نشود و ناتوانی و در ماندگی هوشمندی
 وزیر کی گردد ایندم الله یا اجبار الله علی الاشتعال بنا محبت آع ع

هوائيه

آسى آسى ان اسك الرحمانه المومنه الموقفه بملك الفردانيه المشتمله
بانوار الموقده فى شجرت الربانيه قد رحبت اليك بنفس مطمئنه راضيه مريه
رب ادركما بفضلك وغفرانك والبها على فضلك واحسانك ونور وجهها
بالنور الساطع فى الفردوس الاعلى ودر عينها بشابه جمالك فى ملكوك الآسى
واضع عليها على القديس زين بيكها بانوار التنزيه واجعلها آيه القرآن برآيه
الضوء والاحسان انك انت العزيز الرحمن وانك انت الرحيم المنان
لا اله الا انت الضواء الضور المسعان ع ع

هوانته

ای درنده آستان مبارک من مجاور سجده اخصی و شاد آن عدد و قصوی
با وجود این بنیاد تعلق بر پا دار تا قلب روح میتا گوید و یک محفلم و در یک
منزل هم میم و مؤانس هم ازیم و مجالس ملاحظه نماید که در ابط ملکوت است
چه ارتباطی بخشیده و چه حدتی تائیس نموده و چه تعلقی در جمیع شئون بخشیده
که این سجون نعمتون روی ما نیست و مجنون موی دوستان و البته این محبت
روحانی غمخیز است همان نورانی نماید و کرده شیطان را رحمانی فرماید ای پادشاه
با اهل جهان خواه دوستان خواه دشمنان مهربان باشید و خیر خواه گردید

دوستی نماید و حق پرستی کنید راستی جوئید و آشی طلبید غایری
 سزایید و لو مبغض عظیم باشد دل افسرده ننمائید و لودشمن پر کین کرد
 آئین مهر و وفا بنید و از هر قیدی آزاد شوید حق سفر فرماید ^{البشر} طهر المظرم ^{است} عدو
 و لا تترد البصر من هذا المظرا لا کبر نظر نجد انمائید نه بخلق و توجه بکمان آفرین
 نمائید نه جهان بصر با قاف بگشاید نه بطن و کفن اگر خایسید و فای
 اگر مورد محنت گردید سخت بخشید اگر معرض غلام شوید تحت و سلام ^{باشد}
 اگر انکار و استکبار شده کنید عجز و انکسار فرمائید اعدا اگر زهر دهند ^{شبه}
 بخشید اگر تلخ شوند شکر گردید مقصود این است که بفضل رعایت نو
 بسین آئین دوستی و راستی با جمیع اقوام عالم تائیس نمائید و ریج ^{کنند}
 این است فضل عظیم این است نور بسین این است رحمة للعالمین
 با کسی بجنگ و تنیز و مخزید و میان جدال مسازید بلکه نهایت مهربانی

وخصوع و خضوع کلمه حق القانائید و حجت در بیان بنمائید اگر قبول نمود

فهم المطلوب و اولد کبیر شویید علمین کمردید طال سیارید کلال مجویید
شکایت نمائید توکل بر خدا کنسید باز بخوانید باز بگوئید باز نوازش نمائید

مهربانی کنسید و هر زبان باشد خاطر جوی نمائید

آلی آلی آیه الاحباء علی اکتب و الولاد مع کل الملل و الاقوام اشی

علی الشری و اجعلهم آیات الهمدی و آیات جمک من الوری

و مصباح افضل و ابجود و اشجار صدیقه الوجود رب نور و جوهیم بانوار التوجه

الیک و زین قلوبهم بالتوکل علیک و ایدیم علی الركوع و السجود من

یدیک حتی یرتلوا آیات التوحید فی محافل الهمدی و یرتفع صمیمهم بالتمسک

و التکبیر الی الملا الاصلی انک انت مؤید من تشاء علی ما تشاء

وانک انت العوی العید ع ع

بنوالبهی

۲۲۳

ای بتلای آلام از مصائب درده و مشقات حاصله و بلا یای متوالیه
مخزون مباش جمال قدم روحی لاسمه الاعظم فد ادرت بدید که افق
امکان بنوار ساطع لایح بود آنی راحت نفرمودند و دقیقه آسایش نیافتند
صد هزار بلا در بر آنی وارد و صد انواع زاریا در بر روی حاصل با وجود این در
جمع احوال از موارد بلا الهما سرور فرمودند پس تو که گریبان محبت حق
او چاک کردی شکل کن که در موارد بلا شریک و سهم دلبر بهیستی و شایسته
در ملکوت بهی امین و حلیم ملا اعلی از فضل الهی امید دارم که غیاتی در حق
آن جناب واقع شود که در جمع شون مسرور باشی . ع ع

ہوالا ہی

اے الہی انی اناجیک فی خیات سرتی ہو تہ قلبی ولسانی فی حنج الیسا
متضرعا لیک متذللایاب احدیتک ان شخص بعبک لتصاعدا لک
فی جارجتک وشرق علیہ بانوار مغرتک و تفيض علیہ سبحان موجدک
ای رب انہ عبد آمن بک آیاتک وصدق کلماتک ثبت فی یومک
وخدم احباتک و انفق فی سبیلک و توکل علیک و اشاع ذکرک و اذاع
صیحتک و قام علی القوی علی عبودیتہ احبا لہ فاغفر لہ ذنوبہ و اسر
عبودہ اجرہ فی جوار حمتک الکریمی و اسکرہ من رجعتک المنجوم الفاضل من
فاس و باق من معرفتہ اے رب ادخلہ فی ملکوتک الاعلی و انظر بجلالت

عین عنایت کبری جلال عدیه سر تک المعنی . اسماء نعمات البرقاعی
 شجر طوبی و وقفه بالنگافی الاقن ابی المکتب منقور الودف لرحمان
 ای پروردگار ای امرگار این بنده بزرگوار از جام محبت سیرست بود
 از یوم الست می پرست بخدمت احبایت مشغول و عبودیت آشت
 مآلوف ذکرش تسبیح و تقدیس بود و در دش تریل و تسلیل جان نفا
 نمود تا الهه بکامرانی رسید شب زرد می نیاسود و راحتی نمود بلکه مردم
 بمدم خدمات بود و بر نفس منفس دوستانت با شهباه با چشم گریان
 و قلبی بریان ناله و فغان نمود و از فرقت حضرت احدیت سوزان گریان
 بود تا آنکه از این عالم فانی بان جهان جاودانی شافت و در حور رحمت کبری
 منزل مادی حبت پروردگار اومه بانی و تو بجا هر بی سرو سامان این
 بنده ویرین اقرین حضور فرما و ارشده و شکر لعا کاش شیرین فرما دل

شجره وحدانیت ماوی دوار کوشربا در محفل تعاییراب کن توئی مبران دنی
خا فردنوب بر ناتوان دتوئی آمرند و کن ستاران .

ای مستقیم آن بنده آبی آن مرغ چستان عرفان بر چند از این جهان
پر در آن جهان کرد ولی انجمنه ثابت بر عهد و پیمان بود و خادم بندگان
رحمان در مدت حیات قصدش عبودیت یاران بود و غنای آرزوی
بندگی آستان افضل و مویبت آئینه موقی آن شد و در ملا اعلی مقبول
و مدوح و مقرب درگاه کبریا گشت این است مویبت عظمی این است
عنایت کبری با وجود این فوز و فلاح نباید محزون و دخنون باشد بلکه با
در نهایت سرور و جود بشماره عزیز غفور مشغول گردید که او را مویبت و موقی فرمود
و اشاره شمار نیز از آن بحر نصیبی است از آن نهر بهره فی و البها علیکم

هوائے

ای گشته بادیه پیمایا اگر چه چون بادیه پیمائی ولی از جام عنایت سر
و بادیه پیمائی پیمایه پیمان آلی بدست گیر و عهد است بخاطر آدمی پرست
چشم از دو جهان پیش و جان در ره جانان نثار کن خوشتردمی آن دم
که کم عنایت بخوش و خروش آید دشمنی از فیض دریای کبریای جان این مشتاقان
رسد دل غمگوی دست کند و روح آهنگ صمود بملاز اعلی و ملکوت سبحی
نماید و میدان فدای شتابد و تقر با نگاه حق در نهایت شوق اشتیاق

ای زبج الله زتبه بالگاه عشق برگر دو جان به در راه عشق

چه مبارک می است آن دم و چه همایون ساعتی است آن ساعت

گر خیال جان بهی سبت بل اینجایا در سار جان دل داری بیا و هم بیا

رسم ره این است که وصل به داری طلب و زبانشی مرد این و در شوخیت بیا

باری حضرت چون این بندگان درگاه احدیش بهجتش و عشرت نماز و

و آسایش و راحت نیافرید

جام می خون دل هر یک کسی آید در دانه قسمت اوضاع چنین باشد

یکی را همه گل دلاله و ساغر و پیاله نمودند و یکی را نموس آه و ناله یکی پیمانه

سر شاخ بشیند و دیگری را چشم اشکبار لیلی را غمزه و لسوز دادند و همچون

راه جگر سوز پس معلوم شد که نصیب عاشقان دی دوست تیر خا است

نه در عطا جام بلاست نه جای صفا سوختن است نه آسودن است

نه آسایش جان باخشن است نه علم آسودن مظلومیت است
 نه مسرویت نیز آفاق را مدت حیات در زندان نهی عدان و آوارگی
 و آرزو کی مستفی شد و اسیر زنجیر سخن یوسفی بود و در این غربت نهایت
 کربت باقی عزت محمود نمود می نیاسود و ساعتی نیارمید در آتش سوزن
 چون گل خندان بسم میفرمود و در بیل غم حجاب آسود حرکت و دریه پیوسته
 عیش و طرب نمود حال این آوارگان نیز باید کجی طمع آسایش و راحت را
 قطع نمایم و آرد نیاید آنچه در اوست در گدایم چشم از غیر دست بپوشیم و از آنچه
 غیر از اوست بپوشیم و با او پیوندیم صد هزار حسرت و افسوس اگر بعد از آن و
 نورانی و جمال رحمانی جرعه از جام صفای تو بشیم یا اگر کسی آرزوی وفا کنیم و یاد می
 بخوایم که بیاساییم و یا راحت جویم و یا یازد نعمت ظلمیم

چو گل خندان در گدشت نشوی دیگر ز عیال سرگذشت

باری شهباز با نجات بگذرانید در روز در تفریح و ایهام در حالی باشید
 که از این عالم کجی بخیر گردید جزا و ندانید و غیر از او شناسید و غیر از او بخوید و
 نرسید *والا افریت من اتخذ الله مویه* این جهان تراب دریای سراسر است
 نه آب و شراب عالم خیال است نه جهان آمال مجاز است حقیقت حمت است
 نه حمت نعت است نه نعت غمخیز این بساط منطوقی شود این
 احقران متواری از خضیض حیات فانی با وجح حمت جلودانی پدید آیم و
 جهان جهانیان بی نیاز گردیم این جهان در نزد جانان که طیور تر اید و شدت
 و صحر است و گلگشت دریا اما در نظر مرغان چمنستان الهی قفس تنگ و آسایش
 از خاک و سنگ تا چند این جانهای پاک اسیر آسایش خاک و تاکی این طیور
 قدس در این کفمن زندانی مبتلای حیران محروم از فیض دحانی و فرزند
 ای پروردگار ای پناه آوارگان تو آگاه غمان و آه سبکبازی غمناکی

و حمتی کن تا جانهای شتاقان بملکوت احدیت بستانند و ارواح آوارگان
 در سایه رحمت بیایند و وقت پر حرمت جانرا بگذارد و حرمان و عبران را
 مرد و پسر مرد نماید پس ای خدای مهربان تأییدی بخش و توفیقی ده تا ما را این
 دام و دانه بریم و باشایه رحمت بر پریم و در شاخسار وحدت در حدیقه عنایت
 بانواع امکان مجاهد دعوت تو مشغول گردیم

۲۳۱

باری اجبای الهی بایده چون عنایت غیر تمناهای بحالت انجذاب استقامتی
 مبعوث شوند که شمع روشن انجمن عالم انسانی گردند مظاہر اخلاق رحمانی باشند
 و مطالع انوار وجدانی در صدق و صفا آیات کبری گردند و در مردود و فایات
 عقلی سبب احت و آسایش جان آفرینش باشند و علت عمران آبادی
 کشور و قلمم گردند در اطاعت و خدمت حکومت مشایخ انان باشند و در صدق
 حسن نیت مشهور و معروف نزد سروران باشند گمان خدا از هر هفت امتی دوست

و مرغان و در سنایع و بدایع استاد ما بران کردند و در زرع و تجارت
 فائق بر جم کسان مختصر آنکه باید حضرت احدیت و سروران حکومت و اهل
 مملکت کل از اجبای الهی راضی باشند شاکی ممنون باشند نه دهنون چه اس
 اساس امر الهی اخلاق سمائی است و بنیاد بنیان یزدانی شمیم و در
 روحانی دوستان چون مابین موهبت عظمی موفقی گردند شایسته بارگردد
 و ایوان کیهان جهان انوار شود و الا غلظت اند غلظت است و کثرت اند
 و غلظت اند غلظت اگر از عوام هرگز خدله حرکت اعتساف مشاهده نماید
 بر آنها بگیرد و غلبت آنها پسندید چه که نمیدانند و مطلع نیستند که در هر
 دستمکاران چه چوری بر میان الهی واقع و از نادانان چنان جبار اولیای
 ربانی وارد لند استم رو دارند و جور و جابجری دارند

جند برابر استم می کنند پروباش یکنای می کنند

که چرا تو یاد آری ز آن دیار یاز قصر و ساعد آن شهریار

جرم او انیت که باز است بس غیر خوبی جرم یوسف صیت پس

دشمن طردس آید پراد ای باشه ابلهته فراد

حضرت روح الله عیسی ابن مریم را اسرائیلیان آنچه ظن و نسو می نمودند از دست

و جانی کردند و سب و تم و لعن و ضرب روا میداشتند آن جان پاک

و عا و مساجات میفرمود که ای خداوند این نفوس نادانند و اریحقت

مقصود جانان چون نه آنه چنین کنند اگر بدانند کنند پس ای خداوند

امر زنده گناهشان بایزرد و ای یزدان مهربان از قصورشان درگذر این است

صفت مخلصین در روش منقطعین از خدا بنخواه که این آوارگان نیرتانی

بان روح مقدس و حی له الفدا انما یم مطلوبیت موبت الهیه است

و صفت مطهر احدیت حضرت نور حد و مصلفی نور حد یقنه مرفضی جان

سید الشهدا و یحیی ابن زکریا و اکثر انبیاء اولیاء روحی لهم العباد در کمال مظلومت

جام شهادت نوشیدند و در سربلایت چشیدند و بمقصود خویش رسیدند

حال ملاحظه فرما چه زیانی دیدند جمیع از این عالم بجهان دیگر رحلت نمودند ^ت سید

خاصان حق باقی و نه رحمت سکر نامق نه سرشک چشم مظلومان بر ^ت سید

و نه خوشی قلب جانان نه آنشهد و شراب و سکر و کباب و شامه و شمع جنت

باقی و نه آن شام مظلومان و آه سدیدگان و حسرت آوارگان و حسرت سیمین

باقی جمیع منتی شد ولی ملاحظه نمائید چون نام سید الشهدا روحی له العباد

بر زبان آید دل نده گردد و جان میسرت آید روح را وجد و دل حاصل کرد

در روزی صد هزار گرسنه از اینمنت نام مبارکش سیر گردد و صد هزار تشنه سیر

شود این آثار بزرگواری او در جهان ترابی است دیگر ملاحظه فرما که در علوم

الهی و ظاهری چه خبر است ... ع ع

نامه شمار سید و از مصافحه بر شاه دارد عزن الم رخ نمود و سبب تفت
 و تحتر گردید ولی با جمیع از این ساغر و میا سرست و نوشیدن این مهبار چون
 در میل حضرت کبریاست مقبول اهل صفاست این جهانمانده و فاسد
 سرور قلوب اصفا تا انسان جهان بنده مظهر و فاکر در دو با بلایا بد مظهر مویست
 کبری نشود سینه زمین تا خراشیده و مگر در کل دریا صین بسیار اید درخت
 تائیه شاخ و برگ خویش بنید نشود نماند پس تا از این در دو الم همدم
 اندوه و غم نشوید نهایت سرور تحمل این عذاب موزون کنسید و انشاء الله این
 شام قمتی شود صبح نورانی طلوع نماید و این دی بگذرد بهار روحانی رخ نماید
 آنوقت این تعب و مشقت جسمانی نیز زایل گردد و آسایش و راحت از هر
 جتی میسر شود بومند نفع المقربون و علیک التحیة و التهناء ع ع

ای ذاکر تذکر مواعظ و نصائح گویی بگفتار باشد و گویی بر رفتار و کردار و نفعات اسرار
 و عمل و اسرار اما گفتار در حقیقت دلیل اتعاط و بصیرت نبوده و نیست
 چه که میکن و اعطای فصیح چون شیر حاصل قمیص یوسفی خود از بوی خوش پیراهن
 عاقل و محروم و پیر کنعانی مخلوط و اتنی اجدید ریج یوسف لولا ان تفقدون اما
 کردار و رفتار عرف حقیقت است و صرف موهبت جوهر هدایت ملاحظه
 فرما که حضرت سیه الشهدا در سندها اعتبار روحی له الفدا چگونه رفتار و کردار
 جمیع من فی الوجود را وعظ و نصیحت فرمود که صفت عاشقان جمال ذوالجلال
 چنین است و سمت مشتاقان بت جمال چنان تا جان نبی سبحان بسی
 تا منقطع نکردی متع نشوی تا نسوزی نیغریزی تا مگر بی نخندی پس از خدا نخوا
 که جام لبریزی از این باده فرح انگیز بجام این ناکام ریزد و البها علیک ع

۲۳۶

ای یار قدیم عبد البهاء مصائب و بلاها در سبیل الهی موهبت ناممندی است
 زیرا تمجید و تحسین اش الی الابد حاصل ملاحظه نما که زید چه تمجید از سلطنت عظیمه
 حاصل نمود چه شکره از راحت و رخا و عزت و حشمت دنیا برد عاقبت آن
 سلطنت عین نعمت گشت آن عزت ذلت کبری و همچنین در حال
 حضرت سید الشهدا در حین له الفداء ملاحظه نما که آن طعن لعن و سب و شتم
 اعدا و ذلت کبری و سنگ خون مطهر و سلب اموال و اسیری اهل
 و اولاد چه تمجید مبارکی داشت چگونه عزت ابدیه بود و سلطنت سرمدیه و حیات
 بی پایان و علویت جاودان لهذا از شتم و لوم آن قوم دلگیر مشو اگر چه گریه و مویه
 آن جناب نیز از وقت قلب است نه سگوه از طعن و ضرب ولی محض
 تسلی مرقوم میشود ... و علیک البهاء الابهی عبد البهاء عباس

هوائه

اللهم يا الهى ترضى عبدك المسكين الذى آمن بنورك المبين وانجذب
الى العليين واشتبه بحبك بين العالمين قد ترك هذه الدار العائيه
وقصدتك الساميه وحن الى ساحتك فى جنة عاليه رب انشر
ورق الآيات بعينك وبين الكج البانعات والحقى الكلمات على كل نفس
يجاه حق بجلوه وحنى الهدى يا قيوم الارض والسماء رب انه قد ضل العباد
فى حبك ورك الاستكبار على عبادك واحب الانكسار الى مملوكك
فقبض واهل اليك وود عليك وتضرع بين يديك فاضعاً فاشفائهم
متضرعاً مستغراً لانه توب طالباً الدخول فى عالم الغيوب متضرعاً منام
الغفران متبرئاً عن الاثم والعصيان رب اكرم شواه بلغه مناه واجب
وعاء انك انت الغفور الغفور الكافى الوافى العافى الكريم المنان ع ع

هوائیه

ای امده امه مخزون مباش و نمون مباش بغایت جفا قدم روحی لاجبانه
خوشنود باش آن بنده درگاه جمال مبارک خوش نعت مسید بود
خوش طالع و عبد منیب در ظل عنایت مدت حیات آرمیده و از جام
موبهت نوشیده و بمقصود عالم رسیده عاقبت با کمال تصریح و اتمثال باقی
اعلی صعود نمود دیگر چه موبهتی اعظم از اینست اگر کسی بکنین جانی از این عالم
برود حی است نه مرده جان باقیه نه جان باخته روشن شده نه خاموش
در خاطر باقیاننده نه فراموش اگر کسی بکنین موبهتی صعود نماید باید شادی
کردن سوگواری خنده نمودن زاری و اگر چنانچه مخزون شدی که بی بد پر
غصه مخور اگر ادب من بجای او پدرم دانش اراده مهربانترم ع ع

بوالاهی

ای مرقبان درگاه حق درنا اعلیٰ مذکورید و در ملکوت ای مشهور و در لسان اهل
تقدس منقوت زیر امانت برب اعلیٰ گشتید و موقن بظهور حضرت کبریا
توجه بملکوت ایسی نمودید و شبت بمرود و تقی از عین عین نوشیدید و بمل
متین تمسک جسدید در بحر عطا مستغرقید و از نور و انقباس هر یک
در دقت عین سرد و گرمی بستید و در شبت بین سرور انقیاد قدر این فضل
عظیم را بدید و خود را فانی محض و فقر صرف و محض انکارید آنچه فانی تر کردید
باقی تر شوید و آنچه فقیر تر گردید غنی تر شوید از جندی بعد استندی است
و بزرگواری با ندادن خاکساری این است سمت تقریب این است صفت

شعین و اهدا علیکم ع ع

هوالبی

بمن انجذب نجات العس چون من حقیقت از حق تقدیس طلوع نمود تو جاب

فانگشت مناسط عظم و قطب امکان ظاهر و آشکار گردید معادن کریمه

شد بجز درده محروم ماند سگر خدای که حقیقت آن جان پاک حدید لطیف بود که منجذب

مناسط حدید گشت و پروانه جانسوز بود که پیرای من شمع شب افروز شد و ما

سعد بود که بجهت عرفان او یافت و ما بی تشنه بود که بحر عظیم بی برد و عیند

مشاق بود که بگلستان محبوب آفاق شافت و لک من فضل آنه یوتیه من شد

و آنه ذو فضل عظیم و الباء علیک علی کل من انجذب نجات القدس فی کل الایام

و استعمل بان الموقد فی سدره الانسان ع ع

۲۴۱

بوالاېنى

آلمى و عمار و نوبى انى اتوسل ايك و اتفرع بين يدىك و اتسبت بئيل
خبرلك و اسئل الى ملكوت عموك و احسانك ان تثل عبدك الذى صنع
اليك و قد عليك بجنات اعين رحمتك و تخوض به فى بحر عرفتك
بسلطان فردانيتك و تجعله مظلوماً كليل الصبح بموئجه ربانيتك و منواله
بعفوك و عفرتك فى ريعتك الاعلى يا ربى الاېنى اى رب هذا صيفك عاف
برحمتك الكبرى و ادخله فى جوار الطائف يا راحم من فى الارض و السماء
انك انت الصفا العفو الرحمن الرحيم و البها عليه من خضرة قيومتك يا ربى
الكريم و غافر الذنب العظيم ع ع

هوائه

ای ممدی بنور همی دست دعا بدرگاه خدا بندنا و شکرانه کن کردی
پروردگار سایش ترا که این میوزار با نوا کردی و این ستمند را بگنج روان
دلالت فرمودی این قافله گمشده را کعبه مقصود هدایت فرمودی و این مای

تشنه لب از معین عین نسیم نوشانیدی پس اگر در دامن صد هزار زبان
بگشایم و بهر زبان حمد و ستایش تو نمایم از عمده شکر الطافت در نیایم که
چنین بوقی بند دل فرمودی چنین احسان ایجان داشتی ای یزدان
مهربان ثابت نماند بابت کن مستقیم فرما در محفل اسرار مہدم و ندیم کن ای
کریم تویی صاحب فضل عظیم انک انت الرحمن الرحیم ع ع

هو الله

يا ربّي الرحمن المتعالي من فوق النضرة قد ارتحلت امدك ضياء المنيرة
الى عبدك اية الايمان من خلص وجهه لوجهك الكريم وسلك صراطك
المستقيم والتي بندا لك في يوم الدين وتكلمت عليه من الافق تلميع سما
الوفاي سمى يحيى رب ان قريتها النفس المطمئنة كانت شعله نورانية فبعث
عن قلبها انوار الايمان متمركه من صهبار الايقان قريرة العين مشاهبه
والبرهان منجبة الوجدان بالروح والريحان رب ازلها في نزل رحمتك
وادخلها في حمة ودانيتك اتمك انت الضواضوا للرحمن والرحمن
بالفضل والاحسان اتمك انت الرؤف المنان. عبد البهادر محاس

مواته

ای منجذب بنجات است از جهان بیزار شود از آنچه در دست در کنار شمع
آفاق شود استفاضه از کولب اشراق نما و آفاق اردشن کن تا کلمه جا
و قلب امکان نفوذ نماید و نفحات قدس آن صناعات را معطر نماید این ایام
عمر سیر آید این بساط منظوم گردد کاری کن که از باغ زندگانی بری برداری
و از مرعه آبی خوشه چینی ملاحظه کن که فرمهای هستی گردن باوستی بسازد
و بیح و بیغنی سودی نبرد و طریقی بنده در آنکه در گشت زار بدایت تحقیقت
افشامه و البهار علیک یا من اجبه الله ع ع

موالنه

ای رب غفور این طمور شکور راتن اسیر قبر مطمور گردید و جان به بیت معمور
پرور نمود از دام خاکه ان روانی یافتند تا در جهان آسمان حیات
جاودانی یابند و ظل شجره امید بشابند و در جنت اسی ملکوت اصلی بر ساء
تعالانه و آتشیانه نمایند و با کمان بدیع و نعمات طبع قسیم تبسلیل پرورند
ای خداوند مهربان این نفوس مرغان چمن تواند و بلبان گلشن تو
در حدیقه عفران لانه عطا کن و بخل تجلی ابدی و جلوه ربانی و تقای سرمدی
فائز فرما و تا ابد پائینده و برقرار دار توئی آمرزنده و بخشنده و مهربان

هوائیه

۲۴۷

ای سالار سپاه ایقان لشکر اجسام اگر چه چون هژبر و ضرغام باشند ولی
همشان متوجه بهم بنیان و مرکب انسان ولی لشکر ایقان و عرفان جان
بارواح و وجدان بخشند و ساوغیات کشند و شهد نجات چشند مردگان
زنده می جاودان بند دل نمایند و مگردان محمود صلواتگاه لامکان کنند
تسکین اما حیوان سبیل نمایند و سبیل عرفان ارایکان بنوشانند پس
لشکر صفه این سپاه جان پرورند و شیران بیشه یزدان این عسکر
فولاد پیکر ع ع

هوائه

علمهم يا غافله الخطاء، وعافى الذنوب والآثام تغفر من شر رحمتك الواسعة
ورحماتك الساطعة انى تضرع اليك بكل عمل وحياء مما صدر منى الخطاء
معد لك اشفع عندك ان تغفروا من هؤلاء، وتغفر لهم السيئات وتبهم في جوار
رحمتك الكبرى رب ليس لهم الا انت ولا نعشيم الا انت ولا يستقدم الا انت
رب ارحم بفضلك والطاقت اشلم من دبه احرمان وتبهم من اودية البحر
وادخلهم جنة الرضوان وانتم كاس العفو والاحسان انك انت اللطيف
الرحيم الرحمن وانك انت للصور الودود والمستعان ع ع

هوانه

٢٤٩

ربُّ رباني اني افرج الى ملكوت رحمتك ان تغفر لعدك المسامحة

ايك المتدلل باب احديتك المسكر الى عزة الوهيته رب تفضل عليه

غلام العفران واعرقه في بحر العفو والاحسان وظهر من نصر العصيان نكته

انت الكريم الرحيم الرحمن رب انه استعرج الى جوارحك وطار الى ملكوت

موجبك فاكرم مشواه وانزل نزلًا اعدده نعمة خلعت واعزة صفوتك

انت الرؤف البر العطف السخون العفو اللودو المنان ع ع

هوائے

۲۵۱

ای غریب دل خون غم مخور غمخوار صربان داری محزون مباش مخدم بزرگوار

داری بر چند دردی می سخن آلام مستفیم ولی سفینه بختی داریم هر چند

در ظلمات مصائب بلا گرفتاریم ولی مه تابانی داریم طبعی چون ملکوت

ایسی داریم وماننی چون حصون ملا علی دیگر چه اضطرابی چه احتراقی چون

در ظل میثاقی ع ع

موانع

ای سانه الراضیه المرفیه از وقوع این مصیبت گریه کن مویه سماخ مفراس و شک
صرت از دید و پاش آن گل بستان آبی شافت و آنز عر کلشن بهرا
پردانمود آن آوار و صوای فراق چناه تیر آفاق شافت و آن باهی شنه
بهر کبریا راه یافت گریه و مویه از برای نفوس باید که در عذاب ابدی خواهند

افتاد و در همان سردی متلا خوانند گشت ع ع

هوائے

۲۵۳

ای شتاقِ سیرِ آفاقِ غمِ مخورِ گریه من مویہ نما ناله مغرما نوحہ محو اشارتہ
بعد از ترکِ این طلسمِ خاکی در جهان آبی در و شاقِ دلبرِ آفاقِ درانی و ز سر فرا
بشد لغاتِ بیلِ نمائی و زخمِ جوارِ ابرہم و فاءِ التیامِ دہی از بادِ بے بعدِ سبیل
قربِ شبانی و از گلشنِ فرقتِ رانی حبستہ مانند مرغانِ چمنِ دلکش و صفت
بگزارد حضرتِ احدیتِ بسزائی و علیک التَّحیَّۃُ و التَّسْلِیْمُ ع ع

هوائه

ای پروردگار مهربان این کسان بنده آستانه و در نهایت صدق
درستی و درستی جام آمال سرشار فرما انوار تابان کن پر تو عنایت بخش
منظر موهبت بفرما روز بروز ترقی بخش و الطاف افزون فرما تا این بشر
نفسیه یعنی درجه فلاح و نجاح وصول بیابد تویی مقدر و تویی دهنده و بخشنده

وینا عبد الباقع عباس

مواضع

۲۵۵

پاک یزدانا دل‌سای پریشان، التیام بخش و افکار بیچارگانرا ایستاد
ده اعظام متفرقه را شبان مهربانی و طیور پرکنده را او خنده جامع در مرغزار
دل‌سار بنور و صفت روشن کن و جانداران بخت الفت زنده و قهرمان
بنده ویرفت را ناصح امین فرما و خادم آستان قدیمت امونق ^{تجلیب} بالیف و
کن تا کل چون امواج بحر احدیت متعق کردند و افواج ملکوت حمایت متعق ^{ین}

هُوَالَة

يا من تسكب نيل الكبرياء هوبى لنفس تنشق راحة الوفا من جدية الكبرياء
استفاد من الهواندى اشرق بالارض السما واستهدف السهام وجاور الرغام
في سبل به الاعلى وطق بالشاه على اجمال الابهى وذاق حلاوة ذكراسته في كل
صبح ومساء وانقطع الى الله وغض الطرف عن كل نعمة وراحة في الدنيا
واحترق الاحرقة على احميات الاولى طوبى له ثم طوبى وابسا على من شئت بالعبودية
ع

لك الحمد يا الهى بما ماج بحر العفران على اهل العصيان ولك الشكر يا منى
 بما ماج ارباح الاحسان على اهل الايقان رب انت الغفور ونحن عرفاء
 فى بحر الذنوب والقصور فرحمك سابقه ونعمتك سابقه وفضلك
 عظيم وفضلك عظيم وقد هبتنا عن السبوط فى وهداه القنوط وشهدنا بروح وعفوان
 بعد الوقوع فى بحر العصيان رب ادرك عبدك ... بفضلك وفضلك
 فى كل ان وصين وظهره عن الذنوب واكشف له الكروب واستر له العيوب
 انك انت العزيز الغفور وانك انت الكريم المحنون لا اله الا انت
 الرؤف الودود ثم اسألك يا الهى ان تؤيد تمليك بتوفيقات صدق
 وتأييدات حمايتك انك انت الفضل الكريم لا اله الا انت السلام

ای یاران و خیشان آن متصاعدالی آنه هنگام جوش و لهاست و خروش
 و استماع با لب سروش ملکوت ابلی ای یاران چنان بار موقده آیه برافرو
 که آن جان و حانی در اقی رحمانی بوجد و طرب در آید و شوق و شغف یابد که آن
 یاران من خویشند نه بیگانه فرزانه اند نه دیوانه بوشمندند نه مجنون دانشمند
 نه مغفون مقبس از نور هدایت محبت و عظمت ملاکت یاران میثاقند
 پروردگاران شمع آفاق و سبیل پیمان جانفشاند و در طریق رحمان دان و دان
 از صوت مرغ چین آسمی در آهتر ازند و از ارکان غنایب رحمانی در نشاند
 از طوفان استخوان نبات یابند و از ارشده آفتان امان جویند بیان پیام را
 و بوستان عهد را حارس طوبی لهم طوبی لهم بشه می لمن استقل فی ظل
 رایه آنه الممتوجه علی صروح المجد فبناهم المهد القدیم و البها علیکم جمعین ع

هو الاهی

۲۵۹

ای بنده حق نظر ملکوت ابسی کن و توجیه بحیروت اعلیٰ و مناجات نما
ای پروردگار ای آموزگار بنده ضعیفم و در وجود خفیه بهما رفیع بسیار گان تویی
و طایفه وسیع آوارگان تویی اریح اقصان شهید و عواصف استخوان ریش
کن هر دور و نزدیک بنیاد بر انداز بر قریب بسید خون صون از ان فرما
و حضور خضران درین مدار عهد قدیم را حصن حصین ما کن و میثاق فلیط را طاب
رفیع مانا تا از هر نفس بر اهرسین محفوظ و بسیدای الطاف مخلوط تویی قاضی
توانا تویی مقدر و بیسنا تویی مقدر دشمنان ع ع

ای سبیل آن شخص مجید پدر بزرگوارت در مدت حیات در سبیل نجات
 سلوک می نمود و در منبج تویم حرکت بمنظور نظر عنایت و مشمول لطف و رحمت
 حضرت احدیت بود تا آنکه صعود و ملکوت غیب امکان نمود حال آن
 نخل سعید او نیز باید بر قدم او حرکت نماید تا مظهر الولد سه اسبه شود
 الی الی ان عبدك المقبول فی عقبته رحمتك المنعوت فی الوجود
 قد صعد الی ملکوت و عاقبتک ای رب انزل منزلًا مبارکًا و اخضره
 و اعف عنه انک انت الغفور الرحیم و انک انت الکریم القدیم ع

هوانه

۲۶۱

ای امته الله راضی بقضا باش هر نوع که تقدیر مجری ینماید خوشنود کرد همچو کمان

سناکه آنچه آرزوی انسانست خیر انسانست چه بسیار که از وعده و جان است

و سبب فلت هوان پس امور را بید قدرت تسلیم نما از خود خوش مدار

البفضل شامل گردد آنچه سبب خیرتوست حاصل شود و علیک التحمید و الثناء

هو الابهی الله ابهی

۲۶۲

انعم ان هذا طير طار الى رياض عنوك ومنفرتك هذا نسيم قد رحح الى صدقته فضلك

وموجتك هذا عبد قصد جوار رحمتك اي رب اكرم مشواه واجزه في جوار

شجرة طوبى واقم عليه ابواب اللقا وانله الدرجة العليا واسمعه بديع الطائفة

اسلمنى والبسه من حبل العطاء وانك انت الكريم الرحيم ع ع

هوائے

ای شمع محبت آتہ در این خاکدان کہ بنیان هستی بنیادش بر شفا خیز
ہر است و محن و بلا پیش بسیار حضرت می قدیم روحی عظیمی بسوخت
فرمود کہ اساس حیات جاودان نہاد و نغمہ ریاض جمن مستشرق نمود بر نفسی
منظر و نغمائیہ من روحانگشت بقیض اسم اعظم بروج مسیحائی حیات یافت
و ملکوت تقدیس اہ جست پس چون باقی عزت صعود یافت حقیقت
وجود و بقا ابدات کینونت ادراک کرد چہ کہ احساسات در این عالم
بالتبہ با دراکات در انعام علم انعکاس آفتاب در دریای آب در دوا

علیک ع ع

هو الابهى

الاهى الابهى انى بل عجزوا بهما وصرع وشمع وندل والمسا اناجى الى ملكوت
اصيبتك انبط آلف الرجا الى افر حمايتك ان تغفرو تغفرو الله عبدك
الاهى تسك بهمك وميثاقك ورتج - فى عار حمتك الكبرى وان تغفو
وان تغفرو الله التى آمنت بك آياتك وتسك بحبل ميثاقك واسلم
بناه بلحطات عين غيايتك اذ عمد فى تجه كرا طائف وغفرانك اى است
ان غفشان ولمان فاسته من معين جودك واحسانك مشتاق اشرق عينه
الطائف وسدائل عزة بفضلك وسك انخر سمع من انفس اليه
بغفرك وحمك وكرامك انت الغفور الغفور ع ع

هوائه

۲۶۵

بی طالب ضای حق مقام ضای بسیار مثل است اعظم آرزوی
ابل با سالک در این مقام بجلی از خود بخیر است آنچه واقع در دشت
درمان و بخش امرم سریع الالقیام است در این مقام جبار و فایز
و بار اعظم الا شمارند مصیبت امرتبت داند و کربت را مسرت شمارند
فرج و سرورش نمی گردد فیض جورش ابدی بر سریر سلطنت و استقلال
جکوس یابند و با عظم آمال مانوس شوند و ملک من فضل الله یونیه من شای
وانه و فضل عظیم ع ع

هوالبی

ای شیدانی روی دلبر منوی بر عاشقی سر مشوقی دارد و هر دل داده
پریشان موی دلبری تو که دل باخته روی معشوق بزم الهی هستی چون نری
و فاحشه روحانی در این بوستان سمانی و گلستان یزدانی پر سرو آزاد نشین
و آغاز ترانه کن و فغان و ناله بنا که روی آن گل صد برگ خندان در پس نقاب
شد و جمال آن دلبر حسن در و رای حجاب استغرانه این نقاب حجاب
نظر بصف بصر است و الا آن آفتاب را طلوع و غروب فی حد ذاته نه
در کفوت ابهت اش لاغ است

عبد الجبار عباس

هو الابهی

هی در قد مبارکه آن فرع فرسیع باقی علیین صعود فرمود و آن نجم نسیز
 فلک شیر طلوع نمود آن مرغ سحر در گلشن الهی آغاز نمند جان پرورد کرد و آن
 نهر اکرم بحر عظیم رجوع نمود پس مخزون مباشش منموم مباشش فرخا
 بتلی الهی متلی باش در ده ملکوت محل اجتماع است ظل حضرت ز
 در دو موقع ملاقات آن ملاقات ابدی است آن اجتماع سردی
 و آن نیش عشرت نیمی عقرب جمع در آن صومعه آئینه جمع کردیم و کل در
 آن جهان وسیع بال پر کشایم یومنه یفرج الثابتون و یضرع التمر لولون
 وجود یومنه تسبیر وجود یومنه تغیر بر معما قره اکرم ان بقلوب مستغروا
 ع ع

موالایی

ای دل بسته عالم بالا و ظا اعلی آنچه بحکم ظاهر مشهور موجود از عالم است و سفلی است
و آنچه در کوه مشهور چشم جان دیده بصیرت است بالا و علویست در عالم است و حیاتی
انقلابات و کون و فساد تا با جا جاری و حکم تعز من شاه و نزل من شاه و توحی
من شاه و میت من شاه ساری لهذا بندیش پستی است و پیش پستی
نورش طلاست و کشف حمایت عرش و تخت و راقش مشقت و ایرانش
فقدانست و سودش زبان و بخش خسران چه که عاقبتش محرومی است
و همایش محوری پس اگر عالم بالا طلبی و ملکوت غناجویی باقی است این نظر کن
و بلا اعلی تعلق نبیا تا علوی پامان بینی و بالا و سوسو بیکران شاه کنی
ع ع

موانع

۲۶۹

ای سلك راه حقیقت مشقت دیدی رحمت کشیدی معرفت صد ما
شدی مورد شامت احد گردیدی هر یو فاجا نمود و هر بی انصاف
در اعصاف گشود از خوف و خطر خویشان بیگانه شدند و آسایان باز
ست

و آزار بر خاستند استخوان شدید بود ولی تا یسیر عظیم الحمد لله با وجود آن
 هجوم محفوظ و مصون ماندی و با وجود تسامع و ترادف سهام و سنان این
 و مأمون گردیدی تا قدرت ابدیه واضح شود و چون رعایت حضرت
 احدیت لایح کرد و از آنچه وارد طلال منها کلال میار صبر و قرار پیش
 و سلوک و رفتاری فرما که سبب عزت اولی الابصار گرد و یعنی بدخواهان
 را خیر خواه کرد و جفا کاران را بوفامعا له نما دشمنان را غمخوار شود زهر
 و بندگانی گسار کرد ستم قاتل را بشهد فائق متعاطی نماید در او با
 کن و خائن را امان ده ستمکار را عطا بخش و خطا کار را خود سماح میند
 در مقصود این است که بموجب مصایب و نصایح الهی رفتار و حرکت
 فرما آنوقت ملاحظه نما که بهشت اند بهشت است در روح و ریسمان
 و هذا من فضل ربك الرحمن و عليك التحية و الشان. ع ع

ای یاران با وفا آنچه مرقوم نموده بودید ملاحظه کردید از معانی انجذابا
 روحانی اسکار و از آن گلبانگ پهلوی آهنگ بلبل معنوی پدید
 زیرا بر آن قاطع بر محبت سیر لامع بود و عدالت عبودیت بعقبه حیا
 آن یاران با وفا هر دم بدف تیر خا هستند یعنی ادیت اعدا و ساسا
 بلما و ملامت جملات و تفسیر سفها و تحریم تمکاران و یسین عوانان خلاصه
 از هر جهت سهام صدقات اهداف با وجود این الحمد لله در صون حیا
 حق محفوظ از قور و صون از قصور ثابت پایدار استقیم و هوشیارند این است
 موبت پروردگار چنانکه خطاب بفرس ل مادی کل در قران عظیم فرماید
 فاستقم كما أمرت زیرا محبت الله مانند سراج در جاج استمان برفود

کسی اسیر بخیر کند و کمی زهر را شهید و شیر نماید کسی چون یوسف زندان
 افتند و کسی چون سید حضور بجز تسلیم خمیر نماید کسی مانند مسیح زینت صلیب
 فرماید کسی مانند ابن تبول در ارض طغ شهید کند گاهی مانند خلیل آواز
 کند و کسی مانند نوح بناله و نوحه اندازد این است سمت و صفت
 محبت آنده خوشانفسی که آن بزرگواران اقتدا نماید از وفات اهل
 نجات متعلقین و متعلقات اسیر حسرات نشوید و عبرت از او دیدن بسیار
 زیرا آن غنچه های محبت آنده در ریاض ملکوت اسی شکفتند و آن اسیران
 حرام محرم خلوتگاه لاهوت گشتند و آن بیماران شفای حقیقی یافتند
 و آن گلستان بارگاه الهی پی بردند چنین نفوسی موجودند نه منقود و معزومند
 نه مطمور و طالعند نه آفل صد آمدند نه باطل از در چرخه نستی بجهان شتافتند
 و از روزنه فاش شمس بجا افتند علیکم وعلیهم التحیة و الشاناع

ای و برادر چون فرقدان درخشنده و تابان نور حقینی در عالم خلق پرور محبتش

است و شعاع موهبت آنکه احمد ندر روی آن دو برادر بر تو الهی چون

مه انور منور علی الخصوص که در بیل الهی بی سرو سامان شدید و از لانه

و آشیانه دور گشتید و اسیر زندان گردیدید و حال سرگردان گوی

و بیابان این موهبت از الطاف حضرت احدیت است که در حق آن

دو بنده آستان مقدر شده همواره عاشقان روی جان سرست جام

بلا بودند و آواره از خانمان گمی اسیر زندان گشتند گمی حقیرترین در مان

عاقبت در نهایت مسرت بقر با نگاه عشق شتافتند و سر بر افراختند و

از عالم خاک به لاله اعلی با سمنند ممت با خسته لبند آن دو برادر چون

دو پیکر یعنی بوج جزا آسمانی از افق کامرانی بدرخشیدند و در هر دمی

صد هزار شکرانه نمائید که سرست جام ببلایید و آواره دشت و صحراء
 لسان بیغ ببلایید و نطق فصیح بنمائید تا نار عشق بر افروزید و پرده غلامان
 بسوزید جهانیان را یار و مهربان گردید و جهانیان را دلیل و حانیان آیام
 میگذرد و صبح شادانی شبام ظلمانی تبدیل گردید پس خنده وجودی
 که آیت سرور کرد و زاریت تمام محمود و محبت نفسی که آیام سعد و در
 در راه جمال مبعود بر محبت و شفقت سپایان ساند و محروم سری که در راه
 او فدا کرد و دمایوس نفسی که قربان جمال حرم نشود علی العباله شامخا
 و کاشانه را در راه حضرت یحیانه از دست بر اوید انشاء الله و گلشن طارا
 لانه و آشیانه خواهید نمود و در اقی محبت الله چون در تخم بارغ ساطع خواهد
 کشت و علیکم التحیة و التهنئة ع ع

هوائے

۲۲۵

ای دردمو قہ بر چند مصیبت آرد جانوز است قیر جگر دوروی
حکمت قدیمہ و فضا محموم را چه چاره بہتر است کہ تیغ فضا را بسریم

ویر قدر از رضایسته سپر نایم جز که تسلیم در رضا کو چاره لکن صبرتم
 اجزتم و قضا، الله نافذ و لکن شکوتم آنتم و قضا، الله نافذ پس
 آنست که نفس راضیه مرضیه کردی و مطمئن باشی تا در سلک
 در قاتی درانی که کوه صبر زد و در یابی سکیب رضای محضند و از هر رضا
 پرنصیب قسم مصیبت جمال قدم روی لرزیده الفدا اگر کشف خطا
 گردد آنچه مقدر است اختیار شود حال تا که مکن شعله مزن گریه مکن زاری
 نهادن این نام سر یک مهربان داری و سهم با آه و فغان جناب خان
 علیه بهار الرحمن این عبد هر دو بخزن تو محزونیم و باندوده تو منموم اگر
 تسلی ما خواهی قسلی شو اگر سکون ما جوئی راضی بقضا گرد تو گل جمال
 قدم کن تسلیم اسم اعظم سوارویت چون سه تابان در کوشش روشن
 گردد و البهار علیک و علی کل صابره فی البلاد راضیه یا تضارح

برالاهی

۲۷۲

ای بندگان آن حال اهی حمد دارا که بحر العاف پریمی نیست
وکیل فیض و احسان در جریان بح عنایت مشرق است و کرب

رحمت شارق بر فضل و فیض است و چمنه جود در سبحان فلك تعید
 نجوم توحید مزین است اوج تفرید شهاب تجرید منور افان عاقی بر ا
 الطاف و شن است اطراف امکان بهر لب نسیم احسان شک
 لاله زار و چمن طبقات نور از غیب ملکوت قباغ الظهور و آیات جود
 از بیت معمور متواتر انزول آتف جهان بنیان و نوشته عالم نهان
 از ملکوت یزدان بد اینماید و صدایش بلبوس جان میرسد که اسی
 گشتگان بادیه بهران افسرود میباشد از رده میباشد پرمرد میباشد
 این فرقت بوصلت ابدی سردی در جهان ابدی تبدیل گردد و ا
 حرمان بجزول در جنت ضوان سستی شود و کل در ملکوت در محل است

در آید ع ع

جوابی

۲۷۹

امی اجبامی الہی و مطاہر و مطالع مواہب غیر قنابی افاض علیکم
محبوبکم من اقصی الابہی انوار الطافہ فی کل آن و صین شہا شمار عدتہ

ربانی و نهالهای بوستان حانی هستید و بهمان الهی بدست عنایت
 شمارا عرس فرموده و در ارض طیبه ظاهر نشاند و از چشمه نوز
 آبیاری نموده و از ابر رحمت باران مرحمت عطا فرموده و از مسیحیت
 شعاع و حرارت افاضه نموده و لواقع و نسائم موسم ربیع الهی و بهای
 مننوی را بسبب بجهان آورده و بدست تربیت ربوبیت پرورده
 تا آنکه بارور شده حال ای اشجار حدائق الهی وقت میوه و ثمر است
 و ای نهالهای فردوس بخت رحمانی هنگام سبزی و غرمی است
 و دم سگوفه و گنفلگی و اوراد و ازهار است فرخنده شهری که بمره بوش
 و سبوح بر امرانده مزین گردد و مبارک نهالی که در حدیقه عرفان نشو
 و نهانماید و میوه اعیان مبار آور و طوبی لکم و بشری لکم و البهار عظیم

ہوالا ہی

۲۸۱

امی ثابت بر پیمان در آیه فرقان میفرماید ثم اورسنا الكتاب الذین اصابنا
من عبادنا و منقسم ظالم لنفسه و منقسم متعصده و منقسم سابق الی

انخیرات میفرماید که اصطفی نمودیم عباد خود را اما بر سه قسمند قسمی طاعت
 بر نفس خود یعنی با وجودیکه اصطفی نمودیم او را خود را از بخشش الهی و فیوضات
 رحمانی محروم نسازد قسمی دیگر نفوس مقصده اند یعنی در حالت تامل
 نه در اسفلند نه در اعلی بلکه در وسطند این نفوس از بحر الطاف نصیبی
 دارند ولی غریق سیراب نیستند قسم ثالث که مسابقت بخیرات نیانند
 و با علی اقی رب الآیات صعود کنند آیات کبری گردند و مظهر فیوضات
 عظیم نجوم ساطعه شوند و شرح لامعه پس ای ثابت بر شتاق حمد
 کن و می نماید بفرمان ما از سابقین الی انخیرات باشی و مظهر مویست
 رب الآیات الباهرات کواکب روشن گردی بانوار خضوع و خشوع
 و عجز و نیاز و انقطاع جهان فانی را آئینه عالم باقی کنی و علیک لها

ای نادکار ہی آن نفس مقدس مبارک جناب ستمی حضرت مقصود ^{رحمۃ}
 بمقصود رسیدند و ندای رب دودشنیدند و بحال موعود گردیدند
 و بطرح موعود و دیدند و مقام محمود رسیدند و چون پرواز ملکوت را کردند
 ملا علی ندای ^{عظم} و تعالی شنیدند لہذا بایدان یاران عبدالہبار ^{سکندر}
 حال اہی زبان کشیدند کہ چنین فضی موقی و چنان فوزی مؤید شد

آن طریقه ای که در ملکوت اسی پرواز نمود و در حظار قدس اهل سا
 بدم و عمر گذشت حال شما باید حدیقه ایته اورا باغبانی نسید و
 محبتش را آبیاری فرماید تا شمع آمال در بستان فاروشن گردد و
 روح در میان در ملکوت رحمان شود و هر چند آن نفس زکیه غائب و پنهان
 شد الحمد لله شمار اورا در این جهان فانی باقی و یادگار گذاشت تا پی را کویید
 ره او پوئید و مقصد او جوئید شنای او گوئید زیر انعمه فی از طش جان و شش
 و شمار بیدار کرد و بسیار نمود و از نفس مہوی بری و بیزار فرمود باری امید
 عبد الباقین است که اخلاف سبب عزت اسلاف کردند و اینار ^{شکوفه}
 بلع آمال آباد شوند من هر دم کمال نامه وزاری و آرزو و بیقراری طلب شمر
 الطاف نعم و ظهور مہبت اسلاف در اخلاف خواهم و یقین است که این
 دعا و بارگاه کبریا مقبول و مستجاب گردد و حکیم تعظیبه و المشناع

هوانه

۲۸۵

ای یاران عبداله، نفوس متعدی از اجبا با سرور بی منتهما بشد
فدا ساقند و علم شهادت کبری افراسند و دلوله فی در افاق اندا
و قلوب صافیه را بار احراق کداختند و قرش کشوند و طغرای

ابدیه نمودند و مشورعت الهیه تلاوت فرمودند و بخون خویش صما
 اتفاق را با بایات عبودیت مرقوم نمودند و گوی سبقت از میدان
 موهبت رب بودند اما ما سحاره ایم افتاده ایم سکاره ایم اسفته ایم الوده ایم
 افسرده ایم که از این میدان با برمانده ایم امان از حیرت امکان تا قلب
 لامکان پوز نمودند و با طیر قدس در ملکوت اسی دمسار گشتند و با وز
 بلند یالیت قومی بغلیون فریاد برآوردند و ما در این جهان ^{یک} سنگ و تار
 اسیر آب و در غلیم و مشول بشون بگمانه و خویش آن چه هموستی این چه
 محنتی آن چه اوجی است این چه حیفی ان چه عیننی و این چه سختی
 آن چه عالم نوزانی و این چه جهان ظلمانی فاعبر و ایا اولی الابصار
 استهبو ایا اولی الالباب افکر و ایا اولی الافکار و ایم لعمریه و ا

هوالاهی

۲۸۲

ای بندگان یزدان امارحمان قریب و با است آفتاب و
با قول عبدالبهاریادشاه مشغول و افضل رب غفور راجی دستمای
ست

که هر یک از شما مشمول الطاف گردد و منظور نظر حضرت احدیت شود
 تا در مجمع عالم و انجمن اعمق ثنائی حق ناطق و بدکر جمال قدم ذاکر و بنمات
 قدس مآلوف و بتلاوت آیات انس مشغول شوند و در کتاب ایجاد
 هر یک آیتی با بهره و کلمه ناطقه و جملتی بالبعه باشند این است از فیوضات
 ملکوت که فتنها آمال متبرین است و غایت آرزوی مخلصین اسی
 پروردگار این جسم را مظهر حواطف رحمانیه فرما و مطالع الطاف بسمایه
 نما از بحر بیکران سیراب کن و از آفتاب مطلع حقیقت روشن و تابان
 نماند غمی بخش که انوارش در صبح ابدی منتشر غنائی کن که آثارش
 در ملک سرمدی شسترونی مقدر و توانا و توفی بخشنده و مهربان است

انت اللّٰهیم المتعال علیکم البهار

هولابھی

۲۸۹

ای یاران این عبد نہایت سرور از خدمت مشکورہ و مشہورہ شامہ صل
نمودہ زیرانی الحقیقہ کمال علوم خدمت حامی رحمانی پر دانتھید و نزد

صداقت و محبت و دیانت با تجدید این خدمات در آستان مقدس مقبول
 افتاد و مغرب شمرات عظیمه تمجید خواهد بخشید ولی روز بروز باید این نعمت
 فزودا کرد و این نعمت افزوده شود تا برقی در جمیع مراتب حاصل گردد
 در رب دنی فی عبودیه احبابک ایمان و جنان مالک کنان روزبان
 نماید زیرا خدمت و ستان فخر عالم انسان است و عبودیت یاران محبت
 حسن قسم بحال قدم که اگر وقت دادم و فرصت میا قدم آرزوی حد
 و خضوع و خشوع در نزد هر یک از احباب داشتم ولی چه کنم که نه فرصتی
 نه قوتی نه قدرتی نه توانائی لهذا سرسارم و سیرارم و از خود سیرارم اما
 فی الحقیقه شما با ما بنحوه باید و شاید و سراوار است قیام نموده اید ای
 کاش من نیز شریک و همیم شما بودم و لکن من فضل الله یوتیه من شائ
 والله ذو فضل عظیم و البهاء علیکم ع ع

هوائے

۲۹۱

ای یارِ حسی کویند کہ انسان آیتِ رحمن و مطلقِ علم بخشایش حضرت
یزدانست این آوارہ گوید اگر چنین است پر ائمنین است چرا حقیر است

چرا دلیل است فرد کاملن سواره سر و مظلومانست مهانست
 بی سرو سامانست سرگردانست بلکه اسیر زندانست گویند این حقیقت
 برهانست دلیل واضح نمایانست زیرا در عین اسارت تاجی از منو
 عالم انسانی در سر دارد و دلیل سلطنت آسمانی بر فرق چون تو بالاً
 انعکاسات صور ملا اعلی بر زیر و جهان ادنی افکنده شود سلطنتش در
 جهان خاک نیز چون عالم پاک تحقق یابد چنانکه مشاهده میشود که حضرت مسیح
 چون بجهان مسیح رفت عظمش بلند شد و آئینش از جند و همچنین سلطان
 ابدی جمال احمدی چون بجهان باقی شافت قوت و قدرت سلطنتش
 در عالم فانی نیز تحقق یافت و این عزت امکانیه پر تویی از سلطنت لامکان
 و این در خندگی در اقی ملک نیایشی از بجلی و پرتو افشانی در جهان مملو
 باری من سکوت نمودم تا آنجا بچه گویند و آشنا علیک ع

هو الابی

۲۹۳

ای منجذب نجات الله الحمد لله مقصری دستخط مقصری محمود طاب
و مقصری بلهور آثار موهبت کبری نصرت برود قسم است یکی تعلق بعالم

جسمانی دارد و دیگری تعلق بعالم روحانی هر چند سرد و مطلوب و محبوب و
 هر دو مقبول و مرغوب ولی نصرت‌های جسمانی را تسبیح موفوره و آثار شکوه
 منفره ندیده است و عبارت از شیمی ولی نصرت معنویه روحانیه آفتابی است
 که شاعرش ابدی است و حرارتش سردی و ادبش لم یزلی و موجش لا یزال
 باری اید از فضل و عنایت حال قدم چنان است که بهر دو نصرت
 منصور باشی و بهر دو فیض شکور مؤید و موقی و مشهور با بصوتی الهیه و
 حمانیه و نغمی طبع و بیانی فصیح و نغماتی معطر و آثاری منور و نسائی منبر
 ورونی روشن و قلبی چون گلزار و چین و ادراکی نافذ و ساعدی قابض
 بر خدمت امراته قیام نمائی قسم بان روی منور و خوی معطر اگر مؤید
 باین مواهب گردی رخت چون آفتاب در عالم بالا روشن و بان
 کرده و انوار پیمان در چین سلینت نمودار شود و علیک البهار ع

هو الای

۲۹۵

ای در قدسیه از آثار با بهره یوم الله انعمه الهی از قدس و
بوی بسوخت و در غل لوار کلمه جامعه محسوسند که فخر جمال دروستانی
جهان گشته لسان بد کر حسن گشودند و وجود جان نجات جان

زرد مازو کرده چون جل رانج بر امر آنه استقامت نمودند و چون بگر
 موج در معرفت پروردگار لایکی معانی آشناند پس از خدا بخواه که
 یکی از این درقات ثابتات ناطقات شوی در صعود طفل مغرور
 مباش و مغموم مگرد از خاکه آن ترابی بقضای جان فرای آبی شافت
 و از تنگنای جسمانی بصحرای وسیع روحانی پرواز نمود و از این منزل
 فانی بمنزل قدس الهی عروج نمود خوشحال او خوشحال او ناله
 مکن فغان نهما صبر دست بر در اشعار خود کن و تحمل و اصطحاب را در
 خویش نما اگر بدانی که در چه مقعد صدقی ساکن و در چه ملا اعلانی
 حاضر هسته سگرنانی و حمد کنی و البهار علیک و علی کل ثابت
 علی عباد الله و می شاقه الذی اخذه من اهل السموات و الارضین

هوائے

۲۹۷

ای بندہ جمالِ اہی آنچه گماشتی در مقصود استی شہود و

مکشوف شدنی الحقیقہ انسان باید بوقیام نماید و ثبوت و

استقامت بنماید علی الخصوص معتبرین و بهترین خویش و
بخدمت قدیم خود زیرا حقوق زمین این دو قدم محکم و متین است
و انسان آنچه بکوشد از عمده اکمال بر نیاید ولی بقدر امکان تصور
نشاید تلاوت مناجات ترسیل آیات و طلب مغفرت خطیئات
سبب مغفرت است و علو درجات مؤمنین و مؤمنات و چون
در این عالم ضعف طبیعت و مقتضای بشریت حجاب و نقاب
است و چون روح انسانی بجهان الهی شتابد عالم دنوار است
و مقتضای انوار کشف آثار و سنگ استار پرده برداشته و حقیقت
علوه نماید ارواح مؤمنین اجبای الهی را بمقتضای جهان روحانی
دیدار ابدی و وصلت سرمدی حاصل گردد و علیک التعمیه و الشانع

بخوانه

۲۹۹

ای درقه موفقه برچه مصیبت دارده آتش جانوز است ویر خلد
دزد ولی حکمت قدیمه و قضا محموم را چه چاره بهتر است که تیغ
قضا اسیر بنهیم و میر قدر را برضا سینه پیر نمایم جز که تسلیم درضا

کو چاره لمن صبرتم اجرتم و قضا الله نافذ و لمن سكرتم اتمتم
 و قضا الله نافذ پس بهتر است که نفس را ضربه ضربه کرد
 و مطمئن باشی تا در سلک و رفاتی در آئی که کوه صبرند و دریای
 شکیب و رضای محضند و از بحر رضا پر خصبیت قسم خصبیت
 جمال قدم روحی بر زینتہ الفداء اگر کشف خطا کرد و آنچه تعد
 است اختیار شود حال ناله کن شعله مزین گریه کن زاری منما
 در این ماتم شریک مهربان داری و سهم با آه و فغان جناب خان
 علیه بهار الرحمن این عبد هر دو بخون تو محزونیم و باندوده تو منموم اگر تسلی
 ما خواهی تسلی تو اگر سکون با جونی راضی بقضا کرد تو کل بحال قدم کن و
 تسلیم اتم شو تا رویت چون سه تابان در کوشش دشمن گردد و لبها
 صلیک و علی کل صابرة فی البلاد رضیة بالقضاء ع ع

ہوائے

۳۰۱

الہی الہی الہی لم ادر بآئی لسان اترغ ایک و بائی قلب
اہل میں دیک و اعلم حق ائین لاصل الی جو ہوا قدس
احدیگ الانفشات نفوس قدسیہ امتلا قلوبہم نور جا

ولا يصعّدُ صبحُ الأَصْرِيحِ أفدّةٌ من مظالمِ قُدرةِ ربّنا منك
 واني مع ضغني وعجزى كيف أُحرمُ حولِ الحى ولكن ليس لي مفرٌّ
 من ذلك فاستغيثُ الى عتبتِ الرحمانية وارجوك العفو
 والعفوان لا منك لطيبته الطاهرة المستبشرة بنجاتك في
 ايامك رب انما حاتمته ارفع منها الحنين الى الافق المسين
 وظمان تمنى الورود الى بحرِ الطامحِ الخضمِ العظيم وانا
 فراس يستغنى انهما قد على سراجك السيرِ رب يسر لساننا
 وسمح مبعثنا وارفعها الى ملكوتك الالهى واخذ غلبنا في حنتك
 العلياء واخذنا في فردوس اللعاب جوار حمتك الكبرى منك
 انت العفو العفور الرحمن وانك انت الرؤف البر المنان

لاله الا انت العزيز الوهاب . ع ع

سوالله

۳۰۳

ای امه الله قرین محترم ازید ساقی فنایت شربت شهادت
بنوشید و تقر با کجا عشق بستافت و بمال و جان جانفشانی

نمود اگر در این جهان فانی بود تا بحال یقین کوس رحلت میگفت
 و در بستر بیماری مدتی صدمه و رحمت میکشید تا این قالب خاکی
 را تخلیه نمید و لکن حال مانند سر و سبی در طش شهادت کبری در
 ملا اعلی در نهایت طراوت و لطافت میبالد و مشمول حضور مغفرت
 حضرت پروردگار شده است پس شکر کن که آن بصیر در مدت
 حیات خاطری نیازد و دگرگونی بر زبان نراند که دلی کف در شود و
 همواره کسب خلق مهربان بود و کل بشر را بجان و دل خدمت میکرد
 عاقبت این حسن نیت او را بر تبه شهادت رساند و بموہبت کبری
 فائز گرد این قضیہ سزاوار شکرانیت است پس حمد کن خدا را که
 آن خاندان و دود ما را الی الابد چنین منتجبی بر گذار گذاشت . ع

ای بنده بسا. سزا است که در پامی آن دلبر کتیا افتاده و جاننا
 که در بیل آن معشوق حقیقی در میدان وفا فدا گشته این از مقتضای
 عشق و محبت است و از شروط آنجذاب و غلتت یوسف رحمانی
 بچاه کنعانی افتاد و مسیح نورانی سردار بیار است سید حضور خیر پنجم
 بخشید و سردار ابرار شهید دشت کربلا گردید سلطان و فادای

هزار تیر خاشد جمال اسی صد هزار بلایا تحمل فرمود و آثار هر همیشه در
 پہلوی مبارک ظاهر بود حضرت قدوس در مشهد فدا سبوح قدوس
 رب الملكة والروح فرمود و جناب باب فدیک روحی
 یارب الارباب نذا کرد سلطان الشهدا و محبوب الشهدا این
 را بخون نازنین نعلین نمودند و شهدای خراسان عتبه با نگاه عشق نشاند
 شهیدان یزد در عهد و فاعتر کردند و جانباران اصفهان مانند باران
 باوح شهادت پریدند مقصود این است که این از معنای حضرت
 عشق است و باید چنین باشد و الا هر خاری دم از عالم گل زند و هر
 جزئی اینک کل از خنجر بر آرد هر خسی خود را شخص نفس شمرد و سراسر
 طبیعتی خود را اظهر حقیقت و اند لهدا استمان بیان آید و قضا
 رخ بکشاید و صادق از کاذب متمسک گردد و علیک التعمیه و التناع ع

هو الابی

۳۰۲

ای ناظر بنظر اکبر حکایت کند آنگند رود می جهانگشا بود و
کشورستان و چون از فتوح ایران و توران و صین و هندوستان

طبل رجوع بگرفت و با شتمی بی پایان توجه بوطن فالوف نمود در سر
 زور چراغ عافیت خاموش شد و شمش جبت پرده ظلمت فرا گرفت
 و صبح آخرت نمایان شد و نمایان بر جباره او جمع شدند و انجمن تمام
 تائیس نمودند هر کسی تعزیت نمود در مقام تائیس لبی گشود از جمله شخصی
 از بومندان برخاست و در مقابل نقش بایستاد و گفت سبحان الله
 این شخص گمان نمید که ملک الملوکست حال ثابت و محض گشت که
 عبد ملوکست دیگری گفت سبحان الله ویرور این پادشاه غیور را
 اقلیم دست کنجایش نداشت امروز در شبری از زمین کنجایش یافت
 باری اگر سلطنت بآید جونی در جهان الهی اسکندری جو اگر
 ملک الملوکی خواهی دقت ضرور دیشی در سبیل الهی در آبی تاؤد العرین
 جهان جادوانی کردی . ع . ع

هوائے

۳۰۹

ای بندگان آستان جمال ابی حمد خدا که بحر الطاف پریم است
دیل فیض احسان در جریان صبح غایت شرق است و کوکب

رحمت شارق افضل در فیضانست چشمه وجود در سبحان فلک تعدیس
 نجوم توحید مزین است و اوج تفرید بشباب تکریم منور آفاق احدی
 با شراق الطاف دشمن است و اطراف امکان بیبوی نسیم احسان
 رسالت لاله زار و چمن طبقات نور از غیب ملکوت متابع الظهور و
 آیات جهور از بیت معمور متواتر النزول با ترف جهان پنهان در شسته
 عالم نمان از ملکوت یزدان نماند انیماید و صدایش کلبوش جان میرسد
 که ای کشتگان با دیده حیران افسرده مباشید از زده مباشید
 پر مرده مباشید این وقت بوصلت ابدی سردی در جهان
 ابدی تبدیل گردد و این حرمان بدخول در جنت رضوان منتهی شود
 و کل در ملکوت در محفل لا بهوت در آید . ع . ع

هواله

۳۱۱

ای مصاب مصیبت کبری مصائب و زایانخت است چه

که شفقت سبب حرقت از فرقت است و ای مصیبت

جمال قدم در زیره اکرم عظم چون بخاطر آید کل ماتمها خاتم کرد چه که
 حرمان از روی چون آفتاب بحرمان سراج تابان را آسان کند
 بلکه از خاطر بسپرد تو اگر مصیبت اهل و پسر مستی صبور
 باش جلود باش خمول باش چه که من بحرمان و بحرمان
 آن رخ چون آفتاب بتلاشدم و در صد هزار بلا و اندوه و
 احزان افتادم و فرصت ناله و ندبه و هملت فریاد و فغان
 ندارم این مصیبت چنان زلزله بر ارکان انداخته که قوی
 بجلی محو گشته و آثار ناتوانی احاطه کرده پس ای موقن بانه
 احزان خود را حواله باین عبد نما چه که دریای بی مایه
 نزد این عبد موج میزند من غمخوار تو ام تو غم مخور ع ع

هوائه

۳۱۳

ای مورد مصیبت کبری مصائب و احزان از هر جهت ترا احاطه
نمود و سقت عظمی از برای تو حاصل گشت هر چند حضرت قرین عین
شافت ولی ترابی محسب و معین گذاشت غمخوار تو این مظلوم است
و نا بصرو حامی تو خداوند حتی قیوم ایام درگذرد و کل از بستر راحت

بیت رحمت اقامت انتقال کنند ملوک و مملوک از تصور
بعبورستانند و از ایوان بند زندان بند افتند اینست عاقبت برسان
ولی نفوس مبارکه را این جهان زندان است و از این زندان
با یوان شتابند و بطور صدقه حقیقت را این عالم نفس است آن
طیور از این قفس کجاستان رحمن پرور نمایند لهذا موتی از برای
آن نفوس معذرت شده تا سبب حسرت گردد و غلت خزن و کدورت
شود علی الخصوص آن مرحوم در آخر ایام شورید و کرداشت و سوتی
دیگر در نهایت مثل و تصریح بود الحمد لله خاتمه المطاف فاتحه الاطاف
گشت و بانچه لایق و سزاوار بود فائز شد لهذا شما سخن داند و
را بجا آید و بطلب غم و غمرازان از رب غفور پرورید تا روح آن
بزرگوار را سرور و شادمان نماید و حلک التمه و الشناع ع

ای دوستان رحمانی این خاکه ان فانی منزل جعدان بیوفاست
 و آشیان خفاشان نابینا ظلمتده تاریک است و آتشدنار
 نفی و نفاق هر دور و نزدیک شرابش سراست و عذیش عذاب
 شهدش زهر است و مهرش قهر کثایتمن نیستی است و نجاش
 بخل بر اهل توفیق سریر شهریارش کج صریح است و تخت کامرانش
 سنگ سخت کزیه نجوش رجوم است و قصورش قوربورش
 ظلمات و سردش سگرات پس جمال قدم و اسم اعظم روحی لترا

اقدام اجابۀ الفدا در این جهان فانی تا مسیح سبحان جاودانی
 بحسب اجبای خویش فرموده در این عالم آربی مدارج و مدارج صعود
 بملکوت الهی نصیب فرموده از این روزنه صغیر ابواب ملکوت پر
 کشود تا این طیور بال و پر الوه باب و کل را باوج عزت قدیمه پروردگار
 و این نفس پرآمده را بروح حیات ابدیه زنده کند و صغیر
 از ملا اعلی زد شور و شور بر جوق طیور افتاد برخی بقوت آن صغیر تا
 ملکوت رب قدیر پرواز نمودند و بعضی بالی گشودند و پری زدند و لی
 بوبال طلال و کلال متلاشتند و برخی بکلی جناح را در طین ضلال
 غرق نمودند پس ای طیور حدیقه و فاشهرت بقیس گشاید و بقوت
 این صغیر تا ملکوت رب قدیر پرواز نمائید و البهار علیکم یا

اجار الرحمن . ع ع

هو الله

۳۱۲

ای یار قدیم آنچه مرقوم نموده بودی واضح و معلوم گشت شایسته
شقت نموده بودید آیا راحت می در این عالم هست لا والله امواج
حوادث پی در پی رسد این از لزوم ذاتی ممکنات است و خصما
حادث و عدم انقلاب و عدم تغییر و تبدیل لزوم ذاتی قدیم است

نه حادث پس ما بگونه دفاع مؤلمه اعتنا نباید نمود بلکه نظر باید بملکوت
 احدیت کرد و نتایج در عاقبت اگر ارحامات بشریتیمه مطلوبه حاصل کرد
 سرداندر سرد راست و لودر هر دمی هدف سهام موفور کرد و اگر چنانچه
 از وجود سودی نه حسرت نماند جز نت و لواایم و اوقات مسعود
 مشکور باشد این جوهر مطلب است بذا هو الحق بقول شاعر:
 از این رباط و در چون ضرورتست جیل

رواق طاق معیشت چه سربلند و چه پست
 غیر از شاه دنیوی سرستان جام الهی را نشاء دیگر است و منجبان
 دلبر آسمانی را دلی دیگر امیدوارم که کل مورد این فویضات کریم
 و مورد آثار ملکوت رب الآیات و علیک التعمه و الشنار

هوالبصح

ای مظهر استخوانات الله نفوس بشریه در این خاکه ان تراپی بردود
و مقوم برد و خربند خربی چون حسه اطمین ارض موطن نعمت و مفر
راحت و کفر از سرت و لاله زار موپستان طبقات ترایه و درکات
سفید است و این جهان تاریک و تنگ در نظر پستان بی وسیع
در روشن و فصح و گلشن است لهذا اگر اسباب فرقی فراهم آید مرفقی
زاید الوصف حاصل گردد حیات فانیه را زنده گانی جاودانی شمرند و لذت

جسمیه رانتهای کامرانی دانند و جز بی دیگر که از جام الهی مستند دارند
 و قیود مادون رستند و دل ملکوت ابی در فتن اعلی بستند این علم
 فانی رازند ان ظلماتی بستند و این جهان خاک را سنگهای تارکند
 هوناک دانند و محنت کده آفاق رازند ان مشتاق مایند لهند او گل
 حسین از روی صعود و سرب جعالم محمود نمایند و از مکان و امکان
 بر صده لامکان بستند از وفات بیح عزیز می مضطرب نشوند و از صعود
 بیح غریبی معزین و منتخب نگردند علی الخصوص آن طیر و فایر باشیان
 بقا پرواز نمود و در سدره منتهی در ملکوت ابی آشیانه نمود و از کوه عطا
 سر مست جام بقا کردید معزین مشوم منموم مباحش شکر کن که خاتمه
 حیاتش فاتحه الالطاف بود طوبی لسا و ثدی رضعماد البها

علیک . ع ع

مبواته

۳۲۱

ای یزدان مهربان جمیع بشر را از یک سلاله خلق فرمودی تا اعضا
یک خانواده ان کردند و بندگان حضرت تو شوند در ظل سه اولی
مادی بخشیدی و بر جوان نعمت مجتمع کردی و از اشراقات انوار

عنایت منور ساختی ای خدا توئی مهربان توئی مہجا و پناه و بخشنده
 فیض حیات تاج انسانی را زینت هر سری فسر مودی و خلعت
 موهبت را زیور گل شبر تا غریق دریای رحمت شوند ای مولای مهربان
 گل را متحد فرما و مظاہر مختلفہ را یکدگر الفت بخش جمع مل رحمت
 واحد کن تا اجزای یک خانمان گردند در وی زمین را کیوطن دانند
 و بر نہایت اتحاد الفت جویند. ای خدا را ایت وحدت عالم ہستی
 را بند فرما و صلح اعظم را استمر کن قلوب را یکدگر التیام ده ای خدا ای
 پدر مہربان قلوب بان را از نفحات محبتت شادمان کن و دیدہ ہار ابنور ہدایت
 روشن نما و گوشہ ہار از نفحات جان پرور مسکنہ و فسر ماد و صون
 عنایت مہجا و پناه بخش انگ است القوتی القدر یا ستار العز
 و یا مختار الذنوب .

هو الله

۳۳۳

ای ربِّ ثبَّتْ اَدَانَا عَلٰی صِرَاطِكَ وَ قَوِّ قُلُوبَنَا عَلٰی طَاعَتِكَ
و دَوِّ خُبْرَ وَجْهِنَا بِحَسْبِ اِلْحَامِيَّتِكَ وَ اَشْرَحْ صُدُورَنَا بِآيَاتِ وَحْدَانِيَّتِكَ

وَزَيْنَ بِيَاكُنَا بِرَدَاءِ الْعَطَاءِ وَكَثْفِ عَنِ لُبَابِهَا عَشَاةَ الْخَطَاةِ عَلَيْنَا
 كَأَسِ الْوَفَاءِ حَتَّى تَنْطَلِقَ أَسِنَّةُ الْحَمَائِقِ الذَّائِمَةِ بِالشَّنَائِفِ فِي شَائِرِ
 الْكِبَرِيَاءِ وَتَحْمِلَ بِأَيْمَانِي عَلَيْنَا بِمُخْطَابِ الرَّحْمَانِي وَالسِّرِّ الْوَجْدَانِي
 حَتَّى تَطْرُقَ بَالِدَةَ الْمَنَاجِبِ الْمُنْزَهَةِ عَنِ بَعْثَةِ الْحُرُوفِ وَالطَّمَاتِ
 الْمَقْدَسَةِ عَنِ دُمُومَةِ الْإِلْفَاظِ وَالْأَصْوَاتِ حَتَّى تَسْتَفِرَّقَ الدَّوَاتُ فِي حَجْرِ
 مِنْ عِلَاوَةِ الْمَنَاجِبِ وَتَصْبِحَ الْحَمَائِقُ تَحْتَقِقَةً بِهَيُوتِ الْعُنَابِ وَالْإِنْعَادِ
 عِنْدَ لَهْمِ التَّحْلِيَاتِ أَيْ رَبِّ هَوْلَا وَعِبَادِ شَبَّوْا عَلَى عَمْدِكَ
 وَمِشَاكَلِكُمْ وَتَسْلُوا بِعُرْوَةِ الْإِسْتِمَاتَةِ فِي أَمْرِكُمْ وَشَبَّوْا بِرَبِّ
 رَدَاءِ كِبَرِيَّاتِكُمْ أَيْ رَبِّ أَيْدِيهِمْ تَبَايَدَ أَيْدِيهِمْ وَوَقَّعْتُمْ بِتَوْفِيقَاتِكُمْ
 وَأَشَدُّ أَوْزَرْتُمْ عَلَى طَائِفَتِكُمْ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْمَعْدُ الْعَدِيرُ ع

هوالبهی

۳۲۵

ای رضی بقضای الهی مصائب و زرایا، هر چند مصائب و
بلیاست لکن اگر تفکر و تدبیر رود و ملاحظه میکرد که جمیع منی بر

حکمت الیه و تنبی بر اسرار خیه است زیرا حکیم قدر تقدیر عیث
 و امر عسیری سبب و تاثیر منفیر باید پس لابد جهتی دارد و حکمتی در امر است
 لو کشف العطار لا خسر ثم الواقع و از این گذشته بعد از منصبیت
 کبری صعود الی الله موبت علمی است فوائده الی لا اله الا هو
 اگر پرده از میان برداشته شود کل تنای این میسمانند که خود و غیر
 ترین بستگان و دوستان شان در نهایت سرعت و تعجیل رجوع
 الی الله نمایند و لکن حکمت الیه این سر مکنون را مستور نمود و لیسک
 من ملک من عینه و لیسو کم ائیم احسن عملا باری امید چنانست
 که آنجناب بیارات الیه مطمئن باشد محزون و در نخون میباشد

و البها علیک

ع ع

ہوائے

۳۲۷

پروردگارا آمرزگارا تویی مہربان تویی خداوند عظیم القرآن ماجلہ سر
قصیرم توبت غفورما گنہگاریم تو آمرزگار ہر بندہ پر عسیان اعتراف بخش

و این سجایگان ابلجا و سپاه ده انیسر بنحیر خطایا را با فرما و قهر آواره را در
 عقبه مقدس ماوی ده دریای حضرت بی پایان آفتاب موثقت در ^{خشنده}
 و تابان دیگر خطرات گناه را چه حکم و اثری و گنهکاران را چه خوف و خطری
 این کسیر نموسن موقن را در درگاه است عزیز فرما و این قصیده سرگردان بکنز
 غنای صوت زبانی کن گمشته صحرای استیاق ابوماق سری
 فرما و شنیده بجز سوخته صحرای بعد از سحر قرب وصال دلالت کن این
 در قله موقنه را در منقل بند ابارد و شراب غم طه ده تا از جمیع علل و امراض عالم
 امکان پاک و مقدس شده بملکوت عزتت در آید و در ظل شجره رحمت
 بیاساید ارجام تعابیر شود و در محل کلبی مشابده پر تو جمال نماید تو فی امرت
 و مهران و تو فی خداوند غفور و غنیان ع ع

بنام پاک یزدان

۳۲۹

ای بهرام سپهر پروردگار سپیده امید و امید و خورشید جهان تاب
انجمن ماباد خشید پر تو یزدان خاور و با حتر کیهان آمان نمود و احترامی چند
پر تو مهر ماه رخشان گرفتند و چون گوهر بدخشان و شن و گلهای گلزار و شن
گشتند تو که بهرامی در سپهر دانش رخ برافروزد ما بان شود در گهستان
خرد و بهوش گل صد برگ خندان کرد در راه خدا چراغ روشنی باش و در
چمنستان استمان سرور و درون فریور گلشنی پر تو نیکان بگیرد روش
مشید ایمان بند پر فریدون زخون شود و جمشید کشور مهر یزدان همچون نمون

پر کیمپ آزادگان کرد و کیومرث شهرستان راستان شو مو شک
 او رنگ داتش دهموش شو و کلبا تک سروش از جهان آسمان شو
 جوشی بن و خروشی بر آرزانه آفا ز کن و چنگ و چخانه بزین مرغ کلستان
 شور یور بوستان گرد زبان گویا شو چشم سینا کرد پرده بر انداز
 و بند بخیر سگن شیر یان باش و شب دیز و میدان بچو گوی و چو گمان
 بخواه همندی تاز دشت بیابان خاکدان بنورد آستین برایش
 و آلیش و آسایش زمین بیفتان و آبنگ چرخ برین کن داتش آموز
 دبستان شو در شک شهرستان جانان کرد شبستان دانانی بر
 افروز و باد دهموشیاری بنوشان کرد کان جهان افرهنگ یردان
 بیامور و افتادگان چاه نادانی را با یوان دانایان بر آراین است
 پند بندگی یار مهربان ای همه ام ع ع

سواله

۳۳۱

ای ضل کامل تحریر آنجناب بید و بضمون از پیش معلوم بود حق ما شما
چنین است ولی عادت دیرین آن دلباز من گشتن عاشق و سوختن دل

شاق است گمی مانند خیل درنا شدید اندازد گمی مانند یوسف صدیق
 زندان و بخر کند گمی مانند کلیم آوازه صحرای مدین نماید و شبانی سرگردان
 کوه و چمن فرماید گمی چون سید حصه مظلوم سیر و دس مغرور نماید و
 مبارکش دی زمین انگلین فرماید گمی مانند سر وجود و جلوه همه نسبت اولی
 روحی له الفداء سینه مبارکش اهدف بزرگتر خفا نماید آن دلبر عنایا بی
 و قمار چنین است باید کرد و خوش مرهم است و زهرش در مان و گشاید
 شیمی برین خوف و اجمع و نقص برین الاموال و الانفس و الثمرات
 عیسر الصابین باری شما محزون مباشد و شدت رخا سیم و سرت
 عبد لها باشد آنچه بر او وارد از برای شما حاصل فسوف یسئل الله العسیر
 بالیسر لا تخزن ان الله منعا حال ترویج دین الله لازم و تبلیغ امر الله

واجب و عليك التجه و المشايخ ع

هوالابی

ای مستشرق انوارهدی از ملکوت اعلیٰ آنچه مرقوم نموده بودید ملاحظه کردیم
نعماتی خوشی داشت فوجات دلگشی از صعود اخوان محزون و سخن

بودید از سر و ج نفوس ملکوت شهود هرگز منعموم و مهموم نکرد و تاسف
 و مجروح مشوجه که طیور سر دوس عین بحدائق قدس پرور نماید محل شای
 است نه سوکواری محل بشارت است نه حسرت اگر از حجت انس
 الفت از وقت حوشی حال کرد و لباس فیه و لکن با عدال نه بدجه
 اعتدال حاصل کرد و پس شاید که من بعد در نهایت بشارت و بشارت
 باشد و در غایت فرج مرت که الحمد لله از جام دوست سر مستعد و حوا
 و مخمنازه ملکوت می پرت از غنایات حضرت قیوم استعدایما یم که
 سفرت اثر انجناب انس معامله فرماید ان نسائم فضله اذ امرت
 علی العذرات المجدبه من البه یان بر موت الهامه من الطغیان انصر
 و انبت من کل زوج بیسج و الحمد لله رب العالمین و الهام علیک
 و علی کل ثابت مستقیم علی حمد الله و میثاقه العظیم و امره الکریم عبد البه باع

۳۳۴

هوائے

۳۳۵

ای درویشیہ زکیہ چه تسلی اعظم از این است که آن طیر وفادر فرد
سدره منتی آشیانه نمود آن نسیم روحانی ریاض حافی رجوع کرد
آن قطره بحر عظیم پی برد و آن غلیب بکله از حبیب پرواز نمود و با
طیر قدس در جنت فردوس مساز و هم آوار گشت طوبی که من بنا

انفورا عظیم و الفلاح المین ع ع

هوانه

اول باید ثابت کنیم که از برای وجود قافی نیست زیرا فاعل
از تفریق اجزا مرکب است مثلاً جمیع این کائناتی را که می بینیم

مرکب از عناصر یعنی عناصر مفروضه فی ترکیب یافته و صوراً ماقیه
 تشکیل شده و از هر ترکیبی کائنی پدید گشته مثل اینکه از ترکیب عناصر
 این گل پیداشده و اما عبارت از تحلیل این ترکیب است
 زاندام عناصر مفروضه و اجزاء اصلیه زیرا آن عناصر باقی است
 و از میان نمرود پس میگوئیم این گل معدوم شد یعنی آن ترکیب
 تحلیل یافت اما آن عناصر اصلیه باقی است ولی ترکیب بهم خورد
 همین طور انسان از ترکیب عناصر مفروضه پیداشده پس موت او
 عبارت از تفریق این عناصر است اما عناصر باقی است از میان
 نمرود و در این صورت حیات عبارت از ترکیب است و موت
 عبارت از تفریق و انتقال عناصر از عالمی بجالی است چنانکه انتقال
 نبات بعالم حیوان موت نباتی است و قس علی هذا عین انتقال

انسان از عالم جسمانی و تفریق عناصر موتسانی است پس باید
 که از برای وجود موت نیست نهایت اتصال از عالی بجالی است زیرا
 روح انسانی مرکب نه در ترکیب از عناصر نیست تا تحلیل شود اگر از ترکیب
 بودی کتیم مرد اما چون ترکیب نیست لکن تحلیل ندارد و این واضح است
 که حتی در اجزاء عناصر مفرد هم چون ترکیب نیست تحلیل نه و در این شبهه
 نیست و ثانی از اتصال جسد از عالی بجالی برای روح تفسیر دیده
 نیست مثلاً جسم انسان جان است پس شود اما روح بر حالت واحد
 است جسم ضعیف میشود اما روح ضعیف نمیشود جسم ناقص با فاج میگذرد
 اما برای روح تفسیری نیست با میشود عضوی از اعضای انسان
 قطع میشود اما روح بر حال واحد است هیچ تفسیری نباید پس از تفسیر جسم
 برای روح تفسیری نیست ما دام تفسیر پیدا نمی کند باقی است زیرا

مدار فانیست و تبدیل است ثالث انسان در عالم خواب جسمش محصل
 و قوایش محصل است چشم نمی بیند گوش نمی شنود جسم حرکت نمی کند با وجود
 این روح می بیند می شنود و پیر میکند و کشف مطالبین نماید پس معلوم
 شد که از مردن جسد روح فانی نمیشود و بدون جسم روح نمی میرد و خواب
 جسم روح نمیشود بلکه ادراک دارد و اکتشافات دارد پروا نمینماید و پیر
 می کند را بجا جسم در اینجا است لکن در شرق و غرب حاضر در غرب
 رقیب امور شرق میدهد در شرق کشف امور غرب می نماید امور همه
 ممالک را مرتب و منظم می کند جسد در مکان واحد است روح سائر
 اقطار و اقالیم مختلفه در آنجا است اما کشف امریکان نماید پس روح سائر
 و نفودی دارد که جسد ندارد جسد نمی بیند اما روح می بیند و اکتشاف دارد
 لذا حیاطش منوط بحد نیست خامسا اثر بی متوزیر نمیشود و ممکن نیست

نور معدوم باشد شعاع و تابش او موجود آتش معدوم باشد و حرارت
 محسوس نور معدوم و اجسام نورانیه مشهود عقل معدوم و ادراکات
 موجود باشد خلاصه اثر بی مؤثر نمی شود مادام اثر موجود لابد مؤثری
 پس با وجودی که حضرت مسیح هزار و نصد و دوازده سال پیش ظاهر
 بود تا امر و آثارش باقی است و سلطنتش ظاهر و نفوذش با برابری
 میشود آن روح الهی فانی باشد و این آثار عظیمه باقی، پس ثابت شد
 که مؤثر این آثار آن مبدء انوار باقیه و فیوضات ابدیه است ساوا
 هر کائنی صورت واحد دارد یا مثلث است یا مربع است یا خمس
 است یا شش کائنی در آن واحد صور مختلفه داشته باشد مثلاً این سجاده
 مربع مستطیل است یا میشود مثل دایره هم درآید میشود مگر آنکه این شکل را بر
 کند و دور گرد پس در حالتی که ممکن نیست کائنی از کائنات در آن

واحد اشکال مختلفه داشته باشد روح انسانی جمیع اشکال را دارا است
 و در آن واحد صور مختلفه را دارد و دیگر محتاج تنصیر و انتقال از صورتی بصورت دیگر
 نیست که شکلی اثر کند تا شکل و صورت دیگر گیرد چون مستثنی از تنصیر است و
 اشکال است لهذا غیر مادی غیر فانی است سبعا انسان چون کائنات
 نظیر میکند و پیغمبری بیند سوسات معقولات کائنات محسوسات حادرات
 نباتات و حیوانات آنچه بحواس محسوس یعنی چشم دیده شود و بچشم شنیده
 یا ششم شود یا لموس گردد یا بذائمه در آید قابل تنصیر است اما معقولات با
 حواس احساس نشود مانند عقل علم حقیقت معقوله است و حقیقت
 معقوله هیچ تنصیر و تبدیلی ندارد چشم او را نمی بیند و گوش نمی شنود و ممکن
 نیست علم که حقیقت معقوله است منقلب بجهل شود همچنین روح
 حقایق معقوله است لهذا تنصیر و قماند او باری انسانی که بصیرت دارد

روحانی است روحانی است میاید که روح انسانی فنا فی نهشته و
 احساس میکند که جمیع اشیا با او در ظل او بوده و خود را باقی و برقرار و ثابت
 و بی زوال و مستغرق در انوار خداوند و باطل می بیند زیرا احساسات
 روحانی و تاثیرات جدانی دارد و محدود و بقوا عقلیه و احساسات
 بشریه است اما انسانی که بی بصیرت و جدانت همیشه خود را بر پرده
 و مردمی بیند هر وقت احساس موت میکند میترسد و خود را فنا فی خدا
 دلی نفوس مبارکه چنین نیستند احساس میمانند که باقی و نورانیند ابداً
 فنا فی ندارند مثل حواریین حضرت مسیح این است که در وقت شهادت
 و موت بهائیان در نهایت سرور پذیر امید اند که موت و فنا فی
 ندارند آنها این است که جسد متلاشی میشود ولی روح در عالم الهی
 باقی و ابد است .

هوائه

۳۴۳

ای یارب الهی، چشمه خورشید عنایت پر جوش است چشمت روشن
باد و آراین فیض رحمت الهی مستفیض شو امکان خلقت اندر ظلمت است
و ملکوت حرم نور اندر نور پس جد و طرب نما که از این بر تو تعدیس دل
صحرای طور گشت لعل نور بر افروخت جلوه الطاف جمیع اطراف

رأوش نمود ع.ع

هوائے

ای بیان الہی شمارا فراموش نموده و نخواہم نمود اما گوش ہوش
عطر استماع خبر بارانست تا نہایت سرور حاصل گردد شاد و ستان

آن دلبر مهربانید چگونه فراموش کردید و آشفته آن موی پریشانید چگونه
فاطر روید و مشتاق فیوضات مهتابانید چگونه سیاه فسیا شوید
بمباره بیاد یاران چون دریا پر جوش و خروشیم و سراپا حشم و گوش تا جلوه
یاران بسیم و آهنگ جان بخش دوستان شنویم اید و ستان حقیقی
وقت آنست که اوقات خود را حصر در مشاهده جلوه ربانی نمائید
و بموجب مصایا و نصائح الهی حرکت و سلوک فرمائید تا سبب تهنه
دیگران و تذکر آن خافلان گردید امی یاران من حضرت یزدان انسا
تاج فضل و احسان بر سر نهاده تا بهر ذمی روحی و دود و مهربان باشد
و سبب ظهور علویت عالم انسان گردد و رحمت پروردگار شود و مو
امرز کار لهند با جمیع خلق با حسن خلق رفتار نمائید و با عالمیان در نهایت
رافت و فضل و احسان سلوک نمائید در این دو عظیم و عرصه بدیع و موز
جب

تعالیم الهیه انسان باید چنان منظمتر تحسین اخلاق گردد که دشمن او دست
شمارد و بدخواه را خیر خواه نگارد و اغیار را یار سپردد و بیگانه را آشنا
شناسد یعنی با بیگانه و اغیار و غدار و ستمکار چنان رفتار نماید که دیگران
بایار و آشنا نمایند و با اهل فاجبری دارند اسی یاران در تحصیل علوم
و عرفان بکوشید و در اکتساب کلمات صوری و معنوی جهد بلیغ نمایند
اطفال را از صغرتن تحصیل بر علمی تشویق کنید و با کتساب هر صنعتی
تعمیر نماید تا قلب هر یک بعون عنایت حق مانند آئینه کاشف
اسرار کائنات گردد و بحقیقت هر شیئی پی ببرد و در علوم و معارف
صنایع مشهور آفاق شود البته صد البته در تربیت اطفال تصور نمود
و با اخلاق رحمانی پرورش دهید و مطمئن بود بهبت عنایت حضرت
پروردگار باشد و علیکم التحية والسلام ع ع

هوائه

۳۴۷

ای رطلخانه از فوٹ پسر کده باش د اشک میریزمزدون مگرد
منوم مشوریرا آن مرغ سحر نشین حلیل اکبر پرواز نمود و آن شتاق بخل
تجلی نیرافاق شتافت آن تشنه غلب فوات بریای نعیم سرمدی
وار دگشت اگر او را دوست داری صبر و تحمل کن بلکه حمد و شکر ناکه
که چنین فوزی عظیم و فیزی بسین موفق شد . ع ع

برالاهی

ای اویب و بسان عرفان و غلبه بوستان اقیان شمع روشن است

و انوار ملکوت ابدی شادمانی سیم ریاض ابدی در مہجوست و سیم فیاض
 رحمانی جاذب قلوب اشعه ساطعه منور آفاق است در و احو طیبہ معطر
 مشام ہر شائق جنود مایید ا ملکوت ابدی در مہجوست و ملائکہ تقدیر
 از جبروت ہدی در صعود نزول رحمت عنایت ازحاب ہدایت
 متابع است و طغحات مہجوست از کاس احدیت متصل امکان طہور
 سکو محیر مدارک و سوار است اسرار حقائق حشر و شور تصور یوم نفع فی
 پس باین فضل و الطاف جمال قدم دل را شاد و حرم نما و آزاد از بر
 غم دالم گردد و بحر سرور بی پایان غوطہ خورد و قضای جانفزای روح بجان
 سیر و سیاحت نما گوش را از ہر آوازی منع کن و از سر و ش ملکوت ابدی
 ندای حی علی العلاج شنو چشم را از شاہدہ لوازم امکانی ببند و با
 الہی نظر فرما و بستانی در این بوستان گشا و ادیب عشق شود و س

حایق و معانی ده زبان ابسایش و نیایش آفتاب جهان آفرینش
 و اجسام عینه و اجساد مرده را حیات و دانی بخش دستی راستین
 و دیدنیانی بنام عصای یقینی بیدار و ماران شهبات را محمود و مانود
 بمراد با هم از خرق کن و با سپاه عرفان مرور نما و در خون شکوکه براسیل
 تبدیل بخش از صحرای طور وجود نور موهبت حضرت ابی اسکار کن و شتاب
 مشاهده لعله نور کرد و دقیقه آرام طمیر و لعمه استراحت مجوقه سیف ^{طست} قاف
 و فرصت نور ساطع شمع بدایتی برافزورد و پرده غفلت اهل اسکان را بسوز
 جمال ابی از ملکوت غیب جبروت لایب نماید میفرماید و افواج عون
 و صون او چون تابع امواج میرسد اگر چه ضعیف و ذلیل ضعیفیم لکن ^{بها}
 و پناه آستان آن حی تواناست و پشت و مسکا جیل نصر و نماید
 بت بهیما و البها علیک و علی کل ثابت علی سیشاق استماع

هوالابی

۳۵۱

ای کواکب افق انجذاب احقران آسمان هر چند ذری و درخشند
لکن گاهی در اوج و گاهی در حنیض و گاهی در مواقع سعد و گاهی گرفتار منزل
نعره شوند لکن کواکب اوج محبت اند و نجوم بارغده افق معرفت اند
احقرانی هستند که در غیر آسمانهای ششهر طالع و مشرقند و از سر نخوست
و احقران فایغ و البها علیک ع ع

هوانه

ای بنده جمال اهی آنچه کاشتی و مقصود داشتی مشهور و مکشوف شد
فی الحقیقه انسان باید بوفای قیام نماید و ثبوت استقامت بنماید علی الخصوص
بقرین و شیرین خویش و همدم و ندیم خود زیرا حقوق دین این دو قدیم و محکم و

ستین است و انسان آنچه کمبود از عمد کمال بر نیاید ولی بقدر امکان
 قصور نماید تلاوت مناجات و تریل آیات و طلب غفران خطیئات
 سبب غفور است و علودجات مؤمنین و مؤمنات چون در این عالم ^{نفس}
 طبیعت و مقتضای بشریت حجاب نقاب است چون روح انسانی
 بجهان الهی بتابد عالم انوار است و مقتضای انوار کشف آثار و سنگ است
 پرده براقه و حقیقت جلوه نماید ارواح مؤمنین اجبای الهی را مقتضای ^{جان}
 روحانی دیدار ابدی و وصلت سرمدی حاصل گردد مکتوبی بحجاب شیخ
 مرقوم شد در جوفت برسانید و بفرمائید از اجتناب و نفور عم غم مخور و غیرت
 جمیع خویش و پیوند با جهان ماقبی بوجود و منشور و قباهی گردند و نور اسیر سلسله آن
 نمانان و دودمان شمرند زیرا ما چون بین دیار آیدیم ملاحظه شد که جمیع برگان
 این اقلیم و سرداران کشور از سلاله نفوسی هستند که بحضور حضرت رسول رحی

له الفدا رسید یعنی اغلب بزرگان مملکت از خاندان انصار و مهاجران
 که سلسل این دو دمان از عهد حضرت رسول علیه السلام تا این زمان
 سروری کشور داشتند و از اعیان مملکت بودند و به نسبت یکی از بزرگان
 استان اقماری نامیده می شدند که ما از سلاله خدیفه میانی و یا اسکندر و
 اویس قرنی بستیم و اقماری نامیدند و بر کل برتری جوید و فی الحقیقه آسیا
 ممتازند هر چند اویس ساربان بود ولی میان اعیان دیوملمور حسین
 مقام پیدا نمود که بعد از هر هزار و سیصد سال سلاله اش ممتاز و مستمند و
 این دو اسم اعظم و نور قدیم و یک کرم صد درجه اعظم است ولی حال معلوم
 نیست چنانکه در دوره سابق در بدایت مجهول بود و غریب واضح کرد
 و عم اصم مانند ابی لهب بقت پیدا شود و در نسب اقد و حال اطلب
 کرد و لکن سلاله هاشمی عزیز و جهان شود و علیک التحیة و اوسع

پہرانتہ

۳۵۵

ای مستسین فائز برقی اعلیٰ ہر چند آن مقرب در گاہ کبریا جو رحمت کبری
تسافت ولی شمارا ہر یاران الہی یادگار کدہ داشت تا سبب ذکر او
شودید و شمع او را انفسہ زید و جوہار آماش را آبیاری کنسید
بکوشید تا نہایت آرزویش در جمیع عوالم الہی ظاہر و آشکار
کرد و حکیم التعمیر والشنار ع

حضرت عبدالحسین میفرماید:

قوله الاصلی :

کلمات مکتوبه در عالم مادون ظهورش در عالم مافوق است زیرا
آن عالم مادون استعداد ظهور آن مواهب را ندارد مثلاً استعداد

و موایی را که جماد در عالم جمادی تحصیل نماید در عالم جماد شهود گردد
 بلکه چون از عالم جماد به عالم نبات انتقال نماید آن موهبت رخ
 نماید و چون نبات استعداد حصول جسم حساسی را در عالم نبات
 تحصیل نماید همین انتقال به عالم حیوان این کمال ظاهر شود و چون
 انسان در عالم رحم قوه باصبره و قوه سامعه و قوه شامه و قوای سائر
 و احساسات بشریه و کمالات انسانیه را اکتساب نماید در عالم رحم
 سه و گنجایش ظهور این مواهب موجوده بلکه غیر ممکن و محال است
 که بصرف عیان شود و وسیع نمایان گردد لکن چون از سنای رحم مادر باین
 عالم وسیع منور انتقال نماید آن چشمش روشن و بینا گردد و گوشش
 شنوا شود و لاشش گویا گردد و کمالاتش واضح و عیان گردد
 و یقین داند بلکه شهود میدهد که این مواهب را جمیعاً در عالم ظلمانی رحم

اکتساب و تحصیل نموده بود و لیکن آن عالم سعه و کنجاشین ظهور این
 اسرار را ندانست بلکه خود موافق سیه تمامه از این موهب بیخبر بود
 و اگر چنانچه جبرئیل بر او نازل میشد و خبر میداد که چنین فضل و عنایتی
 بتو در این محل تنگ و تاریک احسان شده قبول نمینمرد بلکه گنگد
 میکرد حال بهمینین فضل و مواهب و الطاف در غائبی که نفوس
 مقدره در این عالم عنایت شده و کالاتی که تحصیل نموده اند این عالم
 سعه ظهور آن را ندارد بلکه چون بگویم سایر الهیه استعال نمایند آن
 موهبت کبری رخ بگشاید و آن حجت علمی جمال نماید و پین
 خفنی که از این موهبت محروم بود و محرومتش بعد از استعال عیان و
 ظاهر گردد مثل اینکه محرومیت و نقائص نفوس متحجبه نیز بعد از قوت
 از این عالم معلوم و شهود گردد . انتهى

هو الاهی

۳۵۹

ای شمع افروخته اگر چه افروختن خوش است و لکن سوختن خوشتر
چو که در این سوختن جان باقی یافتن است و در این فاجوه هر بقا مقدر محقق
و فی الحقیقه این سوختن حقیقت افروختن است چه که باین سوختن جان
افروخته گردد و جان زنده و تازه و تر گردد و البها علیک ع

۳۶۰

هو الله

ای بندگان آستان مقدس الهی شمس حقیقت از افق عالم اسرار منور

و در قلب آفاق در نقطه احتراق بدرخشید تا جهان روشن نماید و جهان
 ملکوت تشکیل فرماید و بسیار کلمات انسانی نماند نماید رذائل را
 بنیاد براندازد و فضائل را بنیان برافزاید و لهند انصاح و وصایای مؤمن
 و شریعت ستمی بصیافی نماند کرد که کافل نورانیت عالم انسانی است
 و ضابطه محنت و حجت استقامت اجبای رحمانی پس بیایان باید که این
 خیمه برافزاید و دوستان شاید که این بار موقده برافسند و زنده حضرت
 یسح روحی له الفداء در ایل خطاب بجوارین منیر نماید که شما فتح ارضید
 اگر فاسد کرد و جهان بچه چیز نکلین شود باری مقصود انیست تا که بنده آن
 آستیم ماید بوصایا و انصاح جمال مبارک قیام نمانیم و نماند سگبار بر جهان
 و جهانیان شاکنیم راه تقدیس نویم و از تنزیه کو نیم و سبیل طهارت کبری نویم
 بلغتار و کردار و قارایت موبهت پروردگار شویم و سبب تنبه و تذکره

بهوشبارکلمات کنون را از بر نمایم و وصایای حضرت بی چون اعلیٰ نمائیم
 در مقام کرداری نمایم که سر او را نسبت بان مقدس است و شایان
 عبودیت درگاه احدیت من چون نظر خویش کنم سر سار کردم و از بخت
 عرق بحمین آرم زیرا با آنچه شایسته و سر او را است قیام نموده ام و با کمال
 موفق گشته ام بلکه اشاره شما مؤید و موفق گردید و بتقدیس و تزیین و پادشاهی
 و تقوی با خلق بیا میرید ما هر قرین نعمه بهشت بین استقام نماید و هر ندیم
 آثار خلق عظیم شایده کند و جمیع ملل شهادت دهند که بهائیان مصباح افغان
 و آیات طلوع و اشراق بهائی را بصفت شناسند نه با اسم و تعلق پی برزند
 نه بحکم یعنی چون شخصی بایند در گفتار آیت توحید و در رفتار چه بر تحریر و در کردار
 تقدیس فریاد برآزند که این بهائی است اگر چنین شویم نور معین در چنین تابند

وَاللَّيْلُ اسْمًا عَلِيًّا عَلِيًّا مَوْطِنًا فِي عُنْبِائِهِ ع ع

هوائه

۳۶۳

ای درو پلشنه از فوت پسر قدر باش و اشک میریز مخزون کمره
مغموم مشو زیر آن مرغ سحر گلشن جلیل اکبر پرورد نمود و آن شتاق بچل
تجلی نیرافاق شافت آن تشنه غلب فرات بریای نیم سردی
دارد گشت اگر او دوست داری صبر و تحمل کن بلکه حمد و سکر نما که
بچنین فزونی عظیم و فضیله بین موقوف شد ع

هو الله

ای سائل صلیب اوراق اصلی و ملکوت ابھی سوال نموده بودید حضرت

اعلى انى انما حى فى الاقبى الابهى فسه موزند وار جمال مبارک
 بزلم سن اقصى الابهى در الواح نازل و هم چنین ملکوت ابهى دارد
 بدان که ملکوت در لغت سبالعه ملک است يعنى سلطنت و
 اصطلاح اهل حقيقت عالم الهى که محيط بر عالم معنى و مقدس از سون
 و خصائص و قيود و تقاضى عالم معنى مجرد کمال قديم نورانى و روحانى
 نه داخل در امکان نه خارج از امکان غير متجز و غير محسوس بحواس
 جسمانى شائش عالم عقل و روح و شکل انسانى که محيط بر
 قالب جسمانى و مدير کافه سون و اعضاء و اجزاء و قوى و حواس
 و شاعر عالم بشهى نه داخل نه خارج زير ادخول و خروج
 و احتلاط از خصائص عالم اجسام است بارى عوالم الهى غير
 متسناهى بک عالم از عوالم حق اين عالم عنصرى است که نشأ

از دیگر عوالم است ولی کوه نظران چون قوه بصیرت ندارند گمان
کنند که عالم وجود منحصر در عالم ملک است لهذا بشون این عالم
ممتحب از عوالم حق کردند باری اقی ابی و ملکوت اعلی عبادت
عالم الهی و جهان رحمانی تمسک سلطنت روحانی و کامرانی اجبابی
رحمانی است جمال قدم و اسم اعظم روحی لا جانه انفس اقبل از
اشراق در اقی امکان و بعد از غروب بر سر عظمت آن جهان
حقیقت تسفر بوده و حال نیز چنان است زیرا از برای حقیقت
مقدسه اش نه طلوعی و نه غروبی و نه ظهوری و نه بطونتی نه اولی و نه
آخری لم یزل در علو تقدیس بوده و هست این مراتب با نسبت
باشراق در یک علم است نه در ذات و حقیقت و البها علیک

هواله

۴۶۷

پروردگارا این جانهای پاک سوی تو شتافتند و از جوی تو نوشیدند
و آرزوی روی تو نمودند این شگازاد در یامی غمخوار غوطه ده
این شتاقان را بعلای خویش فائز و خورسند فرما پرانه های
شمع تواند و آرزو مند جمع و انجمن تو آنچه آرزوی دل و جان است
شایان در ایگان نسبه ما عبد البها عباس

هو الاهی

ای کسای گلشن محبتہ اللہ وای سراجمای روشن نمین معرفتہ
علیکم نعمات اللہ وشرق آفاق قلوبکم بہا اللہ شما امواج بحر عرفانید

و افواج مسیدان ایقان نجوم فلک رحمد و رجوم بر اهل ضلالت
 صدائق وجود اسما ب رحمد و حائق موجود انیوضات احدیت در
 لوح منشور امکان آیات توحیدید و بر صرح مشید ریات رب مجید
 در گلزار الهی گل در یکانید در گلستان مغوی بلبلان نالان طیور اوج
 عرفانید و شاهباز ساعد حضرت رحمان پس سپهر محمود و خاشوید
 و افسرده و مدوش چون برق بدخشید و چون بحر خروشد و چون شمع
 بر آسود زید و چون نسائم الهی بوزید و چون نجات سنگ جان
 و فواج ریاض جمن شام اهل عرفانرا مظهر نمایند و چون انوار ساطعاً
 آفتاب حقیقی قلوب اهل عالم را منور کنسید نسیم حیاتید و نسیم عار حقیقه
 نجات زدگانرا جان بخشید و نغمگانرا همیشیا و بیدار کند و ظلمت
 امکان شعله نورانی باشدید و در بادیه کمر اهی چشمه نجات و هدایت

ربانی وقت همت و خدمت است و زمان شعله و حرارت تا زمان
 از دست نرفته است این فرصت را قیمت شمرد و این وسعت را
 عظم نعمت ختمی باین چند روزه عمر فانی بسر آید و بادست توی بخور
 خاموشی در آئیم پس باید دل بحال مین بندیم و تنک بحال تنیم
 و کمر خدمت بر بندیم و آتش عشق برافزودیم و از حرارت محبت آید
 بسوزیم و زبان گشاییم و آتش بقلب امکان زیم و خود ظلمت را
 بانوار هدایت معدوم کنیم و در میدان جانفشانی در سبیل الله جانفشانی
 کنیم و گنج آستین معرفت الله بر سر اهل عالم بفتانیم و با سب
 قاطع لسان و سهام نافذ عرفان خود نفس و هوای را شکست دهیم و بشه
 فدا بدویم و بسر بانگاه حق شتابیم و با طیل و علم اهنک ملا اعلی
 و ملکوت ابی نمائیم فطوبی للعالمین . ع . ع

هوائی

اینها الورقه النورانیه هر چند سیبب زریه علمی بود و بینه کبری دلی
انورقه مبارکه باید نظر باقی اعلی نماید و ملکوت ابی بعد از انول
شمس بها هر صعود و موهبت بی ممتاست و عروج جوار رحمت کبری
انتقال از دنیا مشتاقان تشنه لب را درود بر آب کوار است
و عاشقان گلگشته را در حصول کعبه مقصود در ملکوت ابی لهدا باید
شکوه را بشکر افت تبدیل نمود و ناله و فغان را بند کرد و شمار بدل
کرد و علیک التعمیه و الشنار ع ع

ای اجسامی الهی این جهان ترابی و خاکه ان فانی آشیان
 مرغ خاکی است و لانه خاش غلمانی بطیر الهی ملاحظه فرمائید که طیور
 صدائق قدس و نور حظار انس در هیچ عهدی در این کلمن فانی آریند
 و یاز شاخسار آمال گلی چیدند و یاد می راحت و آسایش میدند و یا
 آنکه سرت جان یافتند و فحمت و جدان جسته بر سبجی را شام
 تار یک دیدند و هر شامی را وقت سرگردانی و بی سرو سامانی یافتند
 کاهی غل در خیر بوسنی اختیار نمودند و کاهی تنگی شمشیر چون سیه جھو

کمال سر و چشیدند. دمی آتش جانسوز نمود در اکستان یافتند
 کنی صلیب و در ایود را اوج آرزوی دل و جان ملاحظه نمودند و قتی
 پیش سیمکاران انوش یافتند و زمانی تیر و تیغ زید از امر هم زخم دل
 ناتوان باری اگر جهان بی بقا و جهانیان بی وفا راقدر و بهائی بود
 اول این نفوس مقدسه تنای آسایش و زهد گمانی نیست نمودند و آرزوی خویشی
 و کامرانی پس سقیم بدانید و چون نورسین مشاهده کنسید و آگاه و پر
 انتباه گردید که اهل هوش و دانش بلا با می سلیل الهی را راحت
 جان و سرت و جسدان شمرند و شغلات را صرف عنایات
 دانند و نعمت را راحت بینند و نعمت را نعمت دانند و ملح اجاج صدقات
 را عذب فزات خوانند و گلی زندان را نعمت ایوان یا بند حرارت
 محبت الله با محمودت و جمودت جمع شود و انجذابات جمال الله

باستان و سکون مجتمع گردد و آتش و بلج دست در آغوش نشود
 و کرده نارد تخت برف و تل خس و خار پنهان گردد ای اجبای خدا صفا
 و ندائی و ای بندگان درگاه فغان و آبی و آبی عاشقان سوز و
 کدازی و ای عارفان باز و نیازی در الواح الهی ذکر حکمت گشته و بیان
 مراعات تقصیبات مکان و وقت شده مراد سکون روحی دشمن
 عنصری نبوده بلکه مراد الهی این بوده که شمع در جمع برافروزدند در صحرای
 بی نفع ما فیض الهی بر ارض طیبه نازل کردند بر ارض حسنه و اولاد
 خاموشی شمع را حکمت نتوان گفت و پریشانی جمع را سلامت و حد
 نتوان شهر و افسردگی حیات و زندگی تعبیر نشود و ما توانی و در نهایت
 بهوشندی و زیرکی گردد ای کم آند یا اجبار الله علی الاشتغال بنا

محبة الله ع ع

ای یاران رحمانی عبدالبهار هر چند شناخته است ولی صبحگاهی
 ملکوت الهی است یعنی انوار ساطع است و در وجه لامع فیض قدم
 جمال اهی ندیم هر قلب سلیم است و تجلی محلی طور همدم هر شایسته
 مستقیم ندای جان نغزای جمال قدم از جهان غیب گوش زد و بر پا
 جیب است و بشارت و اشارت اش نخشش فیض لایب
 صیب عظمش شهرو آفاق است و صوت مرغان چمنستان حقیقتش
 روح بخش اهل شراق پس باید کل نعره برافساریم و دولوله در این
 جهان فانی بقوه الهی اندازیم تا حیات جاودانی در این جهان فانی
 رخ بکشاید و موبست آسمانی تکی بنماید فیض ابدی جنت اسی

جهان را باراید محمودت تا چند و خاموشی تا کی شعله نورانیه نار موقده

الهی در قطب آفاق بلند است و شمع روشن بدی شاد بخشن

اگر از حرارت این شعله الهیه نغز دریم بچه آتش جانسوز افروخته کردیم

اگر از این صهبای غمخانه الهی سرست کردیم از چه باده پر نشاء

قدح بدست گیریم و اگر در محفل تملی باده خلدر روحانی در ساغر

رحمانی بنیداریم در چه بزمی پر جوشش و خروش کردیم ای یاران

الهی بانگ بانگ جمال الهی است از ملکوت خیب و بانگ

آهنگ طلا علی ز روح و طرب آید و در جذب و دله که عبد البهأ

اسیر نجسیر سخن یوسفی شده تا در بازار بندگی رخ برافسوزد

در مصر عبودیت تاج بلا بر سر نهند و طوق موهبت کبری در

کردن اندازد با شبری با شبری با اهل طرب بشری و عظیم

التحیه و الشفاء . ع ع

ای بهرام سپهرای خوش فرجام نامه ات چمن نامت پر شکون
 و خامه ات چون گلک آسمانی مسکبار و هالیون چه نام دوست
 نگاشت پیام دوستان ارمنان داشت یاران پرسی بر یک سلی
 از جهان بلاستی گشتی آشد و کیمان ارگران تا بمران دیاستی پس
 راستی این امروز جان پرسی در جهان نیستی هستی بخش است و حسن
 جشن بزدان بلند درفش دیش و بخشش زید را بگر که آفتاب جهان
 آسمان باز را خاور پارسیان در حشید و احقران با بان در سپهر آریانا
 نور آفتاب گشت و خاوران با حقران روشن شد پاک بزدان سر او
 ستایش و نیایش است که چنین بخششی از ان منم بود و چنین
 مری را بجان داشت امروز دوستان پرسی باید از ساد و مانی پرواز نمایند

درستان جان آغاز شودن از نمایند و این آهنگ و آواز دسار
 گردند روز روز فیروز است و ما بشش آفتاب کیتی افروز آتش
 جهان سوز آتشی که همه پر تو است دود و یزدانی است کیهانی
 آسمانی است زین می باشد جان بخشنده جان گیر و بر هر خیر خیر آید
 بکاهد این مهر سپهر نشانه آن آفتاب است و این آتش نشانی آرا
 از جهات تاب باری در شب و روز بیا و آن یاران شادمانیم و بدستی
 آن دوستان بدم و همدستان از یزدانی مانند خواهیم که همواره
 پارسیان ایار و یار باشد ما در انجمن آسمانی همه چون چراغهای
 یزدانی بر افروزند و پرده های پنهانی بسوزند و باش دوستی حدی پرستی
 بسوزند این است بخش خداوند آفرینش که امروز روزی یزدان پستان
 است پیروزی می پرستان شادمانیستان و خوشی هوشمندگارا
 دوستان با شکل پسند ع ع

ای بسم سپهر عرفان بر چند مکاتبه ستم نه و مخا بره متواصل
 ولی حمد خدا را که در جمیع این دقل حسن و داستان مقدس حضرت
 یزدان بکران یا مهربان و سایر دوستان مشنول و مالو فیم آنی و امو
 نموده و انشا الله نخواهیم نمود ای ثابت چون نسیم صبحگاهی بر بیابان
 انسانی مرور نماید حیات و ودانی بخش و چون بوی خوش مشکبار جانرا
 قدس مفری بر سطر کن چون سراج و لاج محفل ماران امانوار عرفان و
 و چون پروانه مشتاق حول شمع آفاق بال و پر بسوزد چون شجر بار و بر
 و پر گردای راسخ بر عهد وقت آن است که آتش پرور مشتاق را
 در تشکده دلهما بر افروزی که خس و خاشاک نقص را بجلی بسوزد و عمر
 شہات محمود ما بود نماید ای بنده خسرو کشور یزدان وقت بندگی است

و حکام از ادگی دستی از آستین بر آرد بر جهان و جهانیان در دو کوهر
 نثار کن کج روان آستین داری فعل بخشان در کان و بان لالی
 معانی در صدف دل کنون داری بر آردان بند دل کن و رسیدا
 و وقت کوی چو کان عتی کن که این کوی سبقت و پشی اربابی
 و سکه شہات را بجلی شکست دسی و ظلمات آریاب از ایل مانی
 زیر باد سرد خشک سختی بحرکت آمده است که بعضی مرور بر نفس ضعیفی
 چنان بخند و مسود نماید که شعله آتش کده سده گرم نمی نماید نفوس
 نحیفه را باید از این سرمای استخوان سوز محافظه نمود زیرا تا قضین عمله
 رویشان سبب افسردگی است تا چه رسد بصحبتشان بوی مشک
 جان دماغ مسطر نماید و رانحه کلشن جان بخشد و بوی کلخن مشام را منزه
 مذاجر امتل و مثل نماید این باد سرد و صدف قطار سم از شہات و زبر الواح
 محرفه در آستین گرفته و در حرکت است و البها علیک ع ع

ای مسوب آن نفس مطمئنه را ضیئه ضریحه این مصیبت
 بانگه قلوب عموم را پر خون نمود و جان دل نایران را بجزن و حشر
 بی پایان انداخت هر چشمی گریان است و هر دلی بریان جمیع
 اجبا علی الخصوص عبد البهائیت تعلق را با و داشت ولی نوع
 این مصیبت را حکمت بانگه مستور و کمون هر حیاتی را عاقبت
 موتی و هر بقائی را فنائی این جام بحبت کل سرشار است در
 نفس عاقبت از جرعه فی سرست گردد و بجان دیگر ساقه و حکمت
 الهی چنین اقتضا نماید فی الحقیقه عین عنایت است و عظم است
 چنانکه غیبوت از عالم رحم و دخول در این عالم از توفیقات
 ممدانیه است و همچنین خسروح از این جهان و دخول در جهان

جانان از عظم مو اهب حضرت رحمن و غایت قصوای روحانیان
 و مقصود از حیات در این عالم دنیا آن است که انسان کتاب
 فیض ابدی نماید و روی بنور ایمان روشن نماید از همین یقین شود
 و ملکوت الهی پی برود و کتاب فضائل عالم انسانی نماید
 و برضای الهی موفق شود آن بزرگوار احمد لیس جمع این مؤسب
 فائز پس از آن بقاراد این جهان لزومی نه است به حسن خاتم
 اعظم موبت حضرت رحمانی است و احمد لیس بان فائز کرد
 جمیع متعلقین آن مقرب درگاه کبیرا از قبل من تسلی و میدونوارش
 کنسید سبادا نامیوس باشند و نویسد کردند امید کل سجد اوند
 مهربانست نظر خدمات مسکوره آن مقرب درگاه کبیرا شاد تمام
 او مقرر گردید فابهی شکر الله علی به الفضل العظیم قدر این
 موبت را بدان و علیک البهار الاسبی . ع . ع

ای مصیبت زده محزون مباشش منموم مگرد سرشک میرزا
 مبارج نغمه اش آه و این مکن و قلب احزین گذارد و خرد پاک گهر
 بقصد صدق غد عزیز مقتدر شافت و از این جهان تاریک ^{بند}
 اینک ^{نیت} عالی نمودنی الحقیقه جای سرد است نه عزت و موقع شاد
 نه تمنع کامی بعد از صعود ملک وجود ارتحال از عالم فامو بهت کبری
 است علی انخصوص نفوس که مظهر مغزرت عظمی هستند ع ع

هو الابی

یا من آمن بالله وصدق بکلماته آنچه در عرصه وجود است عاقبت فانی
و مقصود مگر مقام محمود آن مقام در قلب فلک بقا مستقر و فیض مستمر
چه که آیه مائه و هجده بانه رب دود و ظل ممدود است پس تا توانی دست
بذیل آن مقام زن تا فو عظیم یابی و فیض مسین بسنی نصر و ریب مشاهده کنی
شمع بقا بر افروزی نور بدهی روشن کنی شستان قلب بیارانی گلشن دل
تر زمین دبی غلام بسین بر افروزی کتاب کریم بخوانی آن ذکری من مراهب
ع

بخشنده یزدانا این بندگان آزادگان بودند و این جاها
 تابان نبودند اقیمت بر دشمن در خشنده گشتند جامی سرشار از باده
 نوشیدند و اسراری بی پایان از او تار معرفت شنیدند دل بستند
 و از دام بیکانگی بستند و بیکانگی تو پیوستند این نفوس نغیبه را این
 لاهوتیان فرما در حلقه خاصان در آرد در خلوتگاه عالم بالا محرم است
 کن دستفرق بجز انوار فراتونی بخشنده و در خشنده دم بران

عبدالبهار عباس

ای طالب رضای الهی در حدیث است مَنْ لَمْ يَرْضَ تَعْضَائِي
 فَلْيَطْلُبْ رِبَا سَوَائِي ۛ رضای بعضا عبارت از این است در او خدا
 هر بلائی را بجان و دل بجویی و هر سیستی را بکمال سر و تحمل مانی سم نفع
 را چون شهد لطیف بچشی و هر بلائی را چون غسل مصفی بطلبی زیرا این بلاها
 اگر چه سخت ولی شیرین دارد و عبادت بی متابعت نیست
 مَنِ لَمْ يَرْضَ تَعْضَائِي فَلْيَطْلُبْ رِبَا سَوَائِي ۛ و الباء حلیک

چہ خوش طالع و خوش بخت خوش سیرت بودی که قرین آن نازنین گشتی
 و امیس آن سرور مقربین آن جان پاک از اوج افلاک ملکوت اسی نند
 میفرماید که ای قرین دلنشین در ذرودہ عظیم و در اوج فردوس برین
 بدانی بچہ عنایہی مخصوص و بچہ مویستی ممتاز در ہر نفس البتہ قالب حضری
 میدازی و نفس ابی شکستی ایمین اوج پر دارمانی دانی تحمل و صبرت
 و در فراق نیاسانی ولی حکمت بالغہ این گلشن وسیع راستور فرمودہ این

فضای بی پامان اسپهان کرده و البہار علیک ع ع

ای از ماندگان آن بنده مقرب درگاه الهی آن مرغ چمنستان هدایت
 گلستان حقیقت شناسد و آن یار از امداد کار خویش بگذاشت تا بعد از جوش
 بموض الهی کشتش آبیاری نمایند و در خیابان آرزو و آمالش بطراحی کلمهای
 پردازید تضرع مملکت عزت نمایند و طلب مغفرت کنید پس باید که شب و
 روز مناجات کنید و از معظی الحاجات طلب شمول عفو و عنایت نمایند تا
 جان و روح آن فرستوج شادمان و کامران گردد و از فضل حق روح و
 ریحان یابد و حکیم التعمیه و الشنا، ع ع

ای طالب حق دیدہ را انجبات او ہام احزاب پاک و مہتر فرماتا
 بعین یقین نورسین مشاہدہ فرمائی و بمقام حق یقین پی بری و کوشش
 آہنگ ملا را علی استماع کنی سبح قدوس رب الملائکہ والروح با
 این خاکدان فانی عنقریب پدیدہ کرد پس باید در سکر عزت و حمت
 جاودانی بود ابواب حمت مفتوح و قلوب مغاسر مویست مشروح
 انواع عرفان ساطع و لامع فیض حین دائم و فائز منشی اللسا لکین
 الشارمین من صبا معرفۃ اللہ ع ع

ای مؤید آسمانی خداوندی را بستماله ماییدش ابدیت و بخشش سرمد
 بنده مؤید را مانند در یکتا در اعوش صدف بخشایش پرورش دهد و فرود
 ابی مؤید فرماید قدرش را ملاحظه ناکه بنور شرق طلعات غرر از ابل
 کند و بفضی جنوب مزاج شمال را آبیاری فرماید بوی خوش از گلشن خان
 بشام ابل با احترام رساند و آهنگ ملاه اعلی را بلبوش ملاه ادنی بنوازد
 کلبانک طبل و فار از آنه ملکوت ابی فرماید و انعام حماره قدس را
 ملاه اعلی نماید و علیک التعمیه و الشنائه ع ع

ای چه منور بنور محبت الله در بیل الهی سالک و چالاک شود و سنگ
مساجح افلاک نما عوی راستان کیر و بنده آستان شو عبودیت قائم کن
تا بدرقه الطاف بوعیت برسد در انجمن و دستان الهی شمع افزور باشد
و در حول سراج ربانی پروانه جانسوز در محضر روحانیان لسان ذکر رحمن باشد
و در مثل نورانیان تو معرفت زان شود تا آنوقت یاسید جمال ابی سنی
و الطاف حضرت بی زوال را از ارق اعلی مشاهده نمائی و البهاده علی
و علی اجاب الله المہین القسب یوم ع ع

بہوالابحہ

ای یاران حضرت یزدان صبح است ہوار اطراوتی و قلوب ایشانی
دارواح را از ساجی اشباح را اصطباحی و این ستمند بند کرد و یاد و ستان
الہی مانوس مالوف قسمی کہ حقایق معقولہ یاران خالق محسوسہ گشتہ چون
سقایق در گلشن دلہا شکفتہ و نعمات جہان شام مستاقانرا معطر نمودہ ای
جمال اہی ای حضرت کبریا این گشتگان گلستان کوی تواند دودانیا
ردی تو عنایتی فرما تا قلوب جلوگاہ روی تو گردد و صد در آتشکدہ ہای
پرسوز انوار اسرار بر سر اتر بتابد و پر تو بنفش بر بصر از زند ع

هو الاقدس الاعلی

ای دوستان حق دست سگزانہ بساحت حضرت ذوالجلال بلند
کفیند و گویند ای یزدان حسن مهربانی و آمرزگار پروردگاری کردگار
خطاپوش عطا بخش عدل پهل فضل بنما زنده کن پائنده نما
بیگانه یی سیر کائناتی بده جام صہبا بنوشان و بادہ غلا اعلی بحشان سرست
و محمود کن آباد و مسور نما بشستان و لہار روشن کن و گلستان
جانحہ را پر گل و یاسمن نما تا یید ملکوت ابی بفرما و نصرت غلا اعلی
بخش توئی مقدر و توانا ع

ای امه الله از صمود آن در قلیبہ فغان آخذن گریه دزاری سنا
مخزون بشود نخون مگر دسینه کوب روی مخوش گریبان مدرچه که
آن مرغ چین بدائق باقیه پرواز نمود باواز خوش دحانی براعلی
فروع سدره فردوس آغاز نموده ترانه نمود اگر بدانی که چه نعمتی فاکرشت
و چه حسی نائل از فرط شادمانی پرواز نمایی و این قلب خاکی را خلع نموده فوراً
بهمان باقی شتابی دیالیت قومی معلوم بر زبان انی و البهار

علیک ع ع

بوالاهی

۳۹۵

ای امّہ آنہ الرطل طلیل جوئی در سایہ شجرہ انیساد اگر فردوس
باقی خواہی در حدائق میثاق استقرار یاب اگر چشمہ حیوان جوئی
از بسبیل پیمان نبوش قسم نبوریزدان کہ خیر عظیم و حظ وافر و غز
قدیم درین است ایوم روح میثاق در شریان آفاق بنا
و صاحب پیمان برد و جهان فیاض مہنسا لمن تنگ بہ

والہاء علیک ع ع

هو الاهی

ای گمشده بادی محبت الله از خدا بخواه که در این مدت قلیله از عمر دنیا
بی وفا موفق با برمی کردی که مبارکیش در جهان الی الی ابد الابد با
درست از ما آنچه موجود بینی معدوم و مفقود گردد و آنچه مستور
و شوی محقق و مشهود شود و یومئذ لا یسمع الظالمین ایمانهم سبحان الله
این چه عظمت است که شمیم ریاض ملکوت ابدی غیب و شهود را احاطه
نموده است با وجود این فزکوم محروم ع ع

ای درده محترمه از صعود ولد عزیز مخزون مباش منوم کرد صبر و سکون

خواه و سلیم درضا طلب عنقریب کل صعود بمقام محسود نمایم باستان

مقدس رجوع کنیم و مال منال را ترک نموده منفرد اعریان برهنه بعالم دیگر

شایم نفسی بقا ندارد و کسی را لانه و آشیانه در این دیرانه نماند از ترس

پیدا و دراب پنهان کرده ولی روح پر فتوح بجای دیگر و ملکوت حلیل

اکبر صعود نماید و علیک البهاذ الابهی ع ع

مواقف

ای امّہ المصطفیٰ فضل حضرت زین العابدین و سرور مومنین حضرت
رحمان که رشته تعلق از جهان و جهانیان سخی و بدم عشق دلبر مهربان
ای سخی و با امان رحمان مانند شیر و سگرا سخی از هر قیدی آزاد شدی تا بمراد
رسیدی قدر این هدایت بدان این در وانه صدف عنایت را از غما
تعلق ما کزیر و مقدس مدار ما روز بروز نشد صببای الهی بیشتر شود و
هدایت بتبرافس روز و علیک البهار الابی ع ع

ای مظهرِ مایا و زریا اگر چه جامِ بلار ازید ساقی قضا نوشیدنی و بصیرت
 عظیمه بستگشتی یقین است از حرقت تا تم و فرقت آن و قد سبز و خرم
 خاطر ای افسرده و قلبی پر مرده داری لکن امید من چنان است که بسا را
 ملکوت ابهی و نعمات جبروت اعلی چنان ترا جذب نماید که خود را در عالمی
 مشاهده نمائی که فاقد چیزی نیستی و غائب از چیزی نه آن نو شمر باغ
 احدیت ابر سبزه رحمانیت تازه و تر مشاهده کنی و آن طیر ایکه محبت است
 را در شاخه عنایت با بدیع نعمات مشغول و مسازیابی و البهار علیک

ای شستل بنار موقده در سدره انسانیه تا چند در این خلکدان
 ترابی نفوس انسانی مسکن و ماوی جویند و تا کی چون طمور بشری در
 این کھنن فانی لانه و آشیانه نمایند اگر مرغان چمن جانند شاخاً
 ریاض احدیت بال و پری کشوده پرواز لازم و اگر از ماهیان دریای
 محبتند حرکت و شنائی واجب مرغ بی پر کرم همین است
 و ماهی بی آب تراب اغبر اسفل السافلین و البهائم علیک بما طار
 روحک الی ریاض العرفان و خاض قلبک فی بحار الرحمن

ای متعلقان آن موقن بانه چشمی بملکوت ابی ناکنسد و بار از او
 انبار کردید و نجات قدس و مسار تا آیت کبری بگریید و شهد وفا
 و مال و پر عرفان جتائید و بقضای لامکان بر پرید آهنگ ملکوت
 نمائید و بنواد آهنگ لایوت در صوامع جبروت سبحان الذی هو حی
 لایوت بنوازید تا سامعین بشور و ولوله آیند و در ارکان ناسوت نزل
 آرند و مرغان چمنستان احدیت بنغمه در آیند و بشری للفائزین طوبی
 للقمین حسنی لكل مترنج الاعطاف من صهار اراقت و فاقت
 و غلت فی حان محبه الله المستلی الابنی ع ع

ای یار مهربان چون نیر عظیم از افق حقیقت طلوع نمود انواراً
 چنان پرتوی بر افق انداخت که خاور و باختر صحرای طور شد و
 جلوه گاه مهر گشت و نور علی نور مشود شد مشکاة و نهایت ظرفیت
 زجاجه در غایت صفا و لطافت مصباح در بندهای نورانیت شجره
 مبارکه در کمال خرمی و طراوت ثمره در شدت حلاوت و نین و
 زیت در غایت استعداد و قابلیت لهذا اسراج طار اعلی کوب
 در می درخشده افق اسی بود و مصداق نور علی نور گردید آنکه نور است
 و الارض ظاهر و مشهود و عیان گشت و علیک التمجیه و الثناء ع

یا من اصابت مصیبه گبری نفسی که با نفاس مقدسه اسم اعظم و روح مسیح
 جالدم زنده گشتند اگر چنانچه قوای مملکه عالم هجوم نماید نفوذی کند
 تأثیری نتواند جمیع صدمات جسم خاک و عنصر تراب وارد گردد نه جان
 پاک و کل آسیب بر نمی آید تن برسد نه بر روح پر روح و نور انجمن پس اریا
 مصیبت محزون و دکن باش و آه و فغان منما بلکه از این جهت مسرور
 باش که ثابت و راسخ بر عهد و پیمان بود و متمسک بومایای حضرت
 یزدان و از خدا نخواه که کل چنین فایز گردند و ثابت و مستقیم مروج نمایند و جمیع
 دوستان اکتیر برسان البها علیک ع ع

ای پروردگار این بخش و ستان تواند و این بسج یاران تو
 انجمن پریشان تو از بیم عنایت ممتزید و از بیم موهبت مشام معطر
 تجلی جمعی کن و تسلی و موهبتی بخش. دلها از اذکن و جانها از زنده
 بخش و عطای فردا در صون حمایت صیانت فرما و در امر عظیم و سلطان
 مسیبت استقامت بخش خلق جدید کن و روح تغزید بدم آتش حب و شهادت
 و دلوب افزور و پرده او با هم مختلفه بسوزانیت و راسخ کن نابت و باس فرما
 ابواب عطا گشا جام صفا بدور آرزوم عنایت بسیار او موافق موهبت
 نازل فرما تا سانی کرده ملکوتی شوند انت الکریم ع ع

یٰلَہُمَّ یا الہی انی افسرُحُ وَاہتبل الی ملکوتِ عَمْرانَکَ وِجبروتِ
 عزراکَ وَاقدارِکَ ان تدرکَ ہولادِ بفقوِکَ وَاحسانِکَ وِشخصِکَ فی جو
 حَمَدِکَ الِکبریٰ کَیفَ موجدِکَ العظیمی رَبِّ ان ہولادِ کانوا اسراء
 حَبِکَ وقرآءِ بابِ عَمّانَکَ وَاذلاءِ فی فناءِ عزراکَ قد توھووا علیکَ
 وَاہتلموا مِن یدِکَ وَاسرعتِ اِرداءِکَ شوقاً لِقائِکَ علیکَ فاجعلْہم
 آیاتِ شرفِکَ وِراياتِ عَمْرانَکَ وِکُنْہم فی محضِ التَّحْلِیِّ سَتَفَرِّقِینِ فی
 بَجارِ الانوارِ فی عالمِ الاسرارِ انکَ المتقدِّرُ العزیزُ العَدِیْرُ

عبدالمجید عباس

ای داد خدا بزرگتر دیش دادار شنائی پروردگار و امر زگار است
 سپاس اور اسراست کہ دلت را بان پر نور روشن نمود و نخستین
 و نیایش کردگار است کہ در روز دشت مہربان او پرستش کرد و در
 اورا کہ جانیت بان بہر بند و سرت ار جہد شد پس ای سوختہ
 میریزدان این گلشن شوری و رود و سرودی بزن آوازت را باراز
 بی نیاز و مساکن ما در جہان چہ جان ماند روان زندگی بخشد و آزادگی
 و پاکی آر و پر تو آفتاب خاور خدائی رویت روشن کند درخت چراغ

انجمن نیاید ع ع

امی حاتم دیا شوق و این حاتم طائی و هم دینار و اسب و نختی و دیبا
 و دما بخش نمودی و خوان طعام و سفره اکرام سرد می این پیش و
 بخش نام او را در این جهان فانی پایدار نمود ولی طعامش گوشت شتر
 بیابان بود و شرابش آب کوه دال مغاور بی امان پس تو بگویش که حاتم
 اقلیم و فاگردی و جواد کشور عطا طعامت مائده الیه باشد و شرابت
 عذبات بحر احدیه عطیه ات گنج روان بر زبان گردد و بخششت
 آب حیوان و فضا رضوان نامت در جهان الهی بلند شود و سمت در
 ملکوت ربانی ارجند گردد و البها علیک و علی المخلصین ع ع

ای متسین حضرت عطار آه و فغان نمائید و اندوه و احزان نخواهید
 هر چند از مصیبت یا آن چشم گریان است دل سوزان جان بینا
 و توان ولی آن بزرگوار از ادیت و آزار و غم و اکل از آرزو شد و بجا
 بلا شافت بقرار بود و از حیات دنیا سیر از لذت و عیش خرج از قیود
 جهان گشت و بفضای واسع رحمان سید و در عالم باقیهای قرار یافت
 پس بدم ماتم شدن جان بزنه و اسیر و در غم گشتن سزاوار نیست کل باید بر قدم
 آن محترم روش و حرکت نمائید و متابقت او کنید تا و بسدم نمائید جمال
 قدم مشاهده فرمائید و علیکم التحية و التهنات ع ع

الہی الہی ان ہذا عبد ربیۃ فی حسن عیانتک وجر مہبتک
 حتی نسا فی ظل الطائف ویدیۃ الی معین عرفانک وصدیقہ بین
 نسیر الایقان بفضلک و مواسیبتک و زینت راسہ بتاج القبول
 فی ساعۃ الاحیۃ بخودک و لطفک و انبت فی جناحہ اباہر الخسائس
 و قوادیم الباقیات الصالحات حتی طار الی ملکوتک و قد علی
 جہہ جلالتک و جبروتک امی رب العینہ کلیل المنقرہ و تاج المنقو
 بفضلک و احسانک و ادخلہ فی فردوس غفرانک و ارزوقہ اللقا
 یراجم الاحباب انک انت الکریم الرحیم ذو العطاء ع

ای بستلای بلا دبیل خدا اگر چه این کانس در مذاق عاقلان کد آسام
 و در کام تن پروران تلخ و ناگوار است اما در کام عاشقان شهد شکر است
 و قند کفر نیش نوش جان است در بهر شوق یاق اعظم روح ویرجان این جانیت
 همیشه مختص بانمایا و اولیا بوده که اسیر راه خدا بودند و مقید زنجیر محبت
 و اوقات را در سخن زندان گذرانند از راحت و آسایش گذشته
 و در جهان بی سرو سامان شدند غمگین این ایام شدید و اوقات شد
 بگذرد و جمال حکیم از ارق همین کشف نقاب نماید و تری انظار همین فی
 خسران همین البها، علیک ع ع

ای مصلای بلا و بیل خدا اگر چه این کاس در مذاق عاقلان که در آسام و در کام
 تن پروان تلخ و مالوار است اما در کام عاشقان شهد و شکر است و قدر کز
 میس نوش جان است و هر ش در باق اعلم روح در جان عنایت همیشه
 با بسیار اولیا بوده که اسیر راه خدا بودند و مقید به غیر در محبت الله و اوقات را
 در سخن و زندان گذرانده از راحت و آسایش گذشته و در جهان بی سرو
 سامان شده غمخیز این ایام شدید و اوقات شاد بگذرد و جمال
 از ارق مسین کشف نقاب نماید و تری الظالمین فی خسران مسین و البها علیک
 ع ع

ہی ناطق بکر اسی در این عصر مجید و قرن سعید کہ آب نور جهان الہی شوق
 و غرب ا روشن نموده و نصحات قدس مشام روحانیا نرا معطر فرموده
 و فیوضات سلطان احدیت از ملکوت اسی عوالم وجود را احاطہ کرد
 است سعی طبع نما و حمد عظیم کن کہ در این میدان وسیع جولانی کنی
 و تمدنی سر داری و کوی بقعت بر بانی این است نصیحت الہیہ طوبی
 جان شنو و سبغ قبول استماع کن تا در عرصہ شہود از مقام محمود ثمرہ
 بری و در حشر اعظم بصورت احسن انخالصین محشور گردی البہار علیک
 و علی کل ثابت راسخ علی عمدتہ و سیشاؤہ و مشکب سبل اللہ متین
 ع

ای در قدر و عانیه از صعود آن طیر آشیان الهی بجدائق باقیه کدر سایش
 و تسلّف مشغوم و در مقام محمود است نور جالس بر عرش سرور و حضور در
 کلسن توحید و حیران حال ربّ مجید در بحر عطا عریقند و در ملکوت تعالی
 فائز بنعم الرقیق در ظلّ وجه داخلند و در فردوس تعالی وارد هر نفسی ثابت و
 مستقیم بر ابراهیمه و راسخ در دین الله صعود نمایند باید اولیانش حشمت سرور
 گیرند نه ماتم بر محمود و محمود دیگر را تسنیت گویند نه تعزیت شادمانی
 کنند نه گریه و زاری و خوشنودی کنند نه سوگواری چه که از عالم طمانینه
 بعالم نورانی شافت و در ساحت حشمت حافی رحل قامت انداخت

ای بنده جمال اهی نامه ات شامه شک غیر بود زرار ایه
 طینه محبت الله از آن مستشران ورق رفته ریاض عنایت بود آن ریمه
 غیر سار اسجان الله هدایت الله چه قوتی در عالم ابداع ظاهر نمود
 و چه همزه با بر کرده که از خامه حاشف حکمت با نغمه شسته در حمت با
 اثبات نموده ای حبیب طیب و عافی باش و آیت رحمت حضرت
 نامقایی بکل خضوع شود حقیقت خشوع هر محض باش و فقای بخت
 و صف وجود بکلی عاری شود در مغرب نستی متواری کرد تا در افق نستی
 چون ستاره صبحگامی ز خشی و ظل و جل گردی علیه التعمیه و الثناء
 ع

ای بحر پر موج موجی برآ که باوج طار اعلی رسد و طوفانی کن که فیضا
 شرق و غرب را مستغرق نماید لئالی متلائی بر سواحل قلوب افسان
 تا ابل توحید دهنی گیرند و ارمغان ملکوت بسی بر بند و در بازار
 جوهریان طار اعلی جلوه دهند چه که شان بحر چندین است و الاسراست
 نهر سغایه با تین مغروسه نماید و آبیاری حدائق موقوفه محدود است
 نه مطلق ماسور است به مستحق ولی نهری که از فیوضات طلعت اعلی
 و امدادات جمال اسی بهره نصیب آرد بگره استمد از او در یای محیط
 محاط او این چه فضلی است و این چه عطای ع ع

ای ستمی بوج محمد حضرت احدیت را که بقرابانگاه عشق راه یافتی و شهید
 پی بردی و جام سرشار انجذاب را از یدِ ساقی بدایت اندنوشتی
 و ندای سروش طارعی را بلوش جان شنیدی و لکن از این عبد بشنو آورد
 این قرابانگاه داخل شدی خدا قبول کن بلکه سنده شهادت کبری سوا
 شود از خنفس افق ادنی باوج ملکوت اسی تبار و افسر شیریاری جهان با
 بر سر نه اگر بحقیقت نظر نمائی جمیع مواقع و موارد این جهان خانی محل قربانی است
 و لکن قربانها مختلف یکی قربان امراض گردد و دیگری قربان اعراض
 و دیگری قربان شون عالم خاک و لکن تو از خدا نخواه قربان جان من شوی مع

ای خداوند بی مانند این مایه عزیزا سپه و در تارکش را با فسر حطایه منت
 و زیور بخش و سیم جهان بینی جهان جاودانی ده و اهل موبست اسما
 بر سر کله اشتاق دیدار بود در محل تجلی راه ده و آرزوی مشاهده نمود پرتو
 تعابدول فسر ما پرده اشتاق بود شمع جمال نزدیک فرما
 عیال بر احتراق بود بوصول گل فائز کن باریانش را یادری فرما و صبر و قرا
 بخش و محل و صطب رعایت کن مادر و نقش از حرقت نبات
 یابند و از حرمان و هجرانش تسلی قلب حاصل کنند توئی مقدر توئی
 عزیز توئی معین توئی توانا و امانت علی کل شئی قدیر مع ع

پاک یزداناکل کنه کاریم دو آهزگار جمیع جامع عیویم و تو کاشف کرد
 کنه این عاصیان را در لوح محفوظ ثبت مفرما و از رقی مشور محو کن
 نظر باسحاق دستعدا مفرما با آنچه شایان آستان حمایت است
 معامله فرما غفران صفت جلیل است و غفور و صغیر از عظم نفوت آن خدا
 مجید پس کنه این چهارگان را بخش و از قصور این عاصیان در
 که ز ذنب این عبد عظیم ذنوب و گناه این بی پناه بزرگتر از گوه پر
 شکره اول قصور این بی سر و سامان را بخش پس کنه هر عاصی باین
 تویی بخشنده و مهربان و تویی آمرزنده و مستعان . ع ع

ای بنده حق آسباب جهان در گردش است و جمیع خلق مانند دانه
 نرم و محو از این خیش این آسباب در گردش کرده و دانه ستلاشی نماید
 با وجود این چه در خلق فافلند که این گردش را مشاهده نمایند
 باین جهان بستگی دارند این چه طغیان است و این چه اودام
 و این چه جهالت است و این چه حسیان که از خدا فافلند و
 بجهان هوشیاری عکوت در خوابند و بنا سوت بیدار تالیم و سخا با
 عَصَا الطَّرْفِ عَنِ الْأَبْصَارِ وَ سَلَكُوا فِي ظُلَامٍ لَيْلٍ حَالِكٍ
 صِلْمٌ فِي هَذَا الْعَصْرِ الْأَنْوَرِ وَ عَلَيْكَ التَّحِيَّةُ وَ التَّعَاذُ ع ع

ای از دوگان بیل حضرت یزدان آنچه در راه خدا بر سر آید بیکل وجود انسان
 را بسیار اید و لکت کبری عزت علمی شود و خواری بزرگواری و کامکاری کرد
 رحمت عین رحمت شود و نعمت جوهر نعمت گردد ملاحظه نمایند که در
 صومای طیف چه امانت بحضرت سید الشهدا در وحی له الفدا و ابلع
 وارد آن موارد مصادد الطاف خفیه بود و آن جام بلا کاس عطا آن
 زهر شهد بود و آن ذلت عزت ملاذ اعلی تا لان تاراج سبب معراج
 گردید و قتل و اسارت حیات ابدیت آزادی در جهان حاقیت
 شد پس سگر کفید خدا را که باین عطا موفق شدید و البها علیهم ع

ای مهاجرین از وطن در سبیل الهی هر چند سرگردان شدید و بی سر و سامان
 شدید صدمت شدید و دیدید و زحمت عظیمه کشیدید و شقات عیده
 تحمل نمودید ولی این رحمت رحمت است این نعمت نعمت است
 و این مشقت محنت است چه که در سبیل حضرت احدیت است ای یاران
 حقیقی محبوب الهی نظر به عالم اعلی و جان بالا نمائید که همه شماست دست
 و سر دست و جوار است از اقصای صبح عنایت دیده است در
 شمس و این درخشیده است در منطقه البروجش نیز اعظم مشرق و لا
 در خط استواش آفتاب حقیقت در آند اشراق است ان فرود و عیا
 و عالم بالا هر چند غیب است پنهانست ولی فیض عنایت و آتش نماز الهام
 ع

ای باران الهی وقت فرج و شادمانی است و بهنگام آفتاب
 اخلاق رحمانی این عالم فانی مانند ظل زائل در مرور است و ایام
 حیات در عبور عاقبت چون از این جهان بجهان دیگر سراسیم یا
 شمی در دست و نوری در وجه روحی در روح داشت ملاحظه نماید
 که ظاهر عنوان باطن است جمیع قبور حتی مشاهیر ملوک آفاق تا یک
 و ظلمانی اما تبع مقصد اولیاء رحمن روشن و نورانی پس بجان و
 دل باید بکشیم و بگردشیم تا در درگاه احدیت مقبول گردیم و بنجات
 قدس زنده شویم و منتفع از مادیون گردیم و بنده در که حی قیوم شویم و
 لطف بی پایان یاسیم و حیات جاودانی دریابیم و علیک التوجه و التمسک
 ع

ای بنده اسم عظیم این خاکدان ترا بی لانه و آشیانه مرغ خانی
 است زیر آسمی و این فصاحت ارض و سمعت دل انسان ترا بی آست
 نه شخص آسمانی پس اگر طیری از طيور شگور سجده اتق باقی شافت و یا
 نفسی از نفوس ملکوتی بآن فضای جانفشندای روحانی بیاخت
 از نفس وزندان بر باشد و در گلشن سزای جاودان تفرگفت باید و
 و سرور نمود و بشارت موفور بحمت او دانست آن مرغ چمنستان
 الهی ملکوت تقدیس رحمانی پرواز نمود و بر شاخا حنت توحید آغاز
 محامد و نفوت حضرت بی نیاز کرد پس شما باید جمیع مغسوبین را بنذر
 علیین تذکره درید و بر بیان معین تسلی و سکون عظیم بخشید. و الهی علیک
 ع

رَبِّ رَبِّ نَحْنُ فَعْرَادٌ وَأَنْتَ الْغَنِيُّ الْكَرِيمُ وَنَحْنُ عَجَزَاءُ وَأَنْتَ الْعَزِيزُ
 الْقَدِيرُ وَنَحْنُ أَوْلَادٌ وَأَنْتَ الْغَزِيرُ الْخَلِيلُ أَيْدِنَا عَلَى عِبَادَتِهِ قَدْرَ سَكَبِ
 وَوَقْنَا عَلَى عِبَادَتِكَ فِي مَشَارِقِ ذِكْرِكَ وَقَدْرَنَا شَرَفَاتِكَ مَدَى
 مِنْ خَلْقِكَ وَأَشَدُّ أَرْوَامًا عَلَى نَدْمَتِكَ مِنْ عِبَادِكَ حَتَّى نَهْدَى الْأُمَمَ
 إِلَى اسْمِكَ الْأَعْظَمِ وَنَسُوقَ الْمَلَلِ إِلَى شَاطِئِ بَحْرِ أَمْرِكَ الْأَكْرَمِ أَيْرِبَ
 نَجْمَانِ عِلَاقِ الْخَلَائِقِ وَالْمَخْطِيَاتِ السَّوَابِقِ وَالْبَلِيَّاتِ الْمَوْجِ
 حَتَّى نَقُومَ عَلَى أَعْلَاءِ كَلِمَتِكَ بِكُلِّ رُوحٍ وَرِيحَانٍ وَنَذْكَرُ فِي أَمَارِئِ لَيْلِنَا
 وَنَدْعُو الْكُلَّ إِلَى الْهُدَى وَنَأْمُرُ بِالْقَوَى وَنُرْسِلُ آيَاتِ تَوْحِيدِكَ
 يَمِينِ مَلَأَ الْأَنْشَاءَ أَنْتَ الْمُقَدَّرُ عَلَى مَا شَاءَ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْعَزِيزُ
 ع ع

پروردگار آمرزگار این بنده گان را پناه تویی واقف اسرار و آگاه تویی
 جمیع ما عاجبیم و تو مقتدر و توانا جمیع ما گنجه کاریم و تو عارف اله نوب و
 رحیم و رحمن پروردگار نظر بقصورت ما منما بفضل و مهربت خویش مسأله
 کن خطا ما بسیار است ولی بجز رحمت تویی پامان عجز ما بسیار است
 و لکن تاید و توفیق تو اسکار پس تاید ده و توفیق بخش و ما را آنچه سزاوار
 درگاه تو است موفق نماد لهما ارادوشن کن و پشهارا میمانا و کوشما
 راشنوا کن مردگان زاننده فرما و مریضان راشنا بخش صیران اغنی
 نما خائغان را امنیت بخش و ما را در ملکوت خویش قبول نما و بنوا
 هایت روشن کن تویی مقتدر تویی توانا تویی کریم تویی رحمن تویی مهربان ع

ای نفوس مبارکه در دانه مادر آغوش صدفت درخندگی و لطافتش
 مجهول بچمنین گوهر درخشاندهایت کبری مادر آغوش صدف است
 مہم دستور و مکنون در دانه وقتی رونق بازار گردد که از جس صدف
 آزاد شود بچمنین جوهر هدایت کبری رونق و لطافتش بعد از صعود
 روح از این قالب ضعیف تا یک بفضای عالم بالا امانال
 معلوم نیست که گوهر هدایت چقدر گرانهاست آنوقت معلوم و
 آشکار گردد پس شایسته است و نیایش خداوند آنریش پروردار
 که چنین لالی بهره نصیب شه و چمن در شاهواری زیب درخت
 صدف درخت و علیکم البهار الاهی . عبد البس عباس

خداوند ارحمها کریم عبادت را بسر چشمه حیات ابدی برسان و از
 عذب فرات سرشار کن بدگانت را در غله برین و اصل فرما و از
 شراب کانس کان مزاجها کافور سر مست کن قلوب را با نوار رحمت
 نورانی کن دیده را روشن نما نفوس را مصدر الهامات حقی قدر فرما
 و ارواح را مابط علوم لدنی ابواب ملکوت را بر قلوب یارانت
 باز کن و هدایت کبری فائزنا فقیران را از بحر غمخست نصیبی ده و از
 رحمت دریای بی منتهایت وجودات عالم کون را اطراوت
 و لطافت بخش توئی بخشنده و توانا و توئی دانا و بیسنا .

ای ناظرالی اند ایوم نفوسی در ملکوت ابی و حیرت اعلیٰ نیکو
 و معروف که مشرق آیات توحیدند و مطلع انوار تحریر بحکم اقی معاد
 و سمع مخلص رحمانی چشم از جهان و جهانیان پوشند و در نورانیت
 قلوب بگوشند شنگان سلسل عنایت را زلال هدایت بگوشند
 و گلستان دادی غفلت بر اسبیل موبت و بصیرت دلالت نمایند
 این عالم بنیادش بی بنیاد است و سحرش خراب آنچه با حله نما
 کل فانی است و آنچه مشاهد میکنی مشابہ سراب لایستی و لایردی
 توجه ملکوت ابی کن و توسل بحیرت اعلیٰ نما و البهار علیک

ای طیب حبیب شفا جسمانی بگیاهی و معجونی و خلاصه و دریا قی میسر کرد
 و موقت است عاقبت بیمار دارا که در سیراگر دو و ما چار روزی بدار ^{الغراء}
 پروا کند ولی شفا روحانی و صحت عاقبت وجدانی مطلوب و محبوب
 و هستی آرزوی اصحاب قلوب زیر اشغای ابدی است بقای سرمد
 و مزاج روح را علاج ما ظهور و کانس کان فرا جها کافور و فیض معنی ظهور و تعالیم
 رت غمورتا توانی خلق منوی حی گیر داله و شیدای روی او شود و سر کوی
 او ماوی کزین بوی دجوی او بشام آرو بسومی او نماز آرا ما از جان
 و جهانیان بی نیاز کردی و بخبر و ابتهال همراز و انبار عبد البها ^{شی}

علیک البهار ع ع

بوالاسب

ای نهالهای سبز و خرم بوستان محبت الهی از شد آمد قضا نامه
نمائید و از مصائب و بلا یا نوحه و ندبه بطنسید صبر و اصطبار را
خود نمائید و تحمل و قرار را صفت خویش کنید قمیسی اسپر این
صبر فرین تر نه بر یکدل وجود پوشانید و جامه فی مبارک ترا تحمل
در فناء جسم ملکوتی را بان بیارائید حمد خدا را که آن در قه نضره
نضره با خنجر عنایت پیوست و در رضوان احدیت ترو تاره
گشت در ملکوت الهی وارد شد و بفض وجود نامتأهلی فاکر گشت
و بحسن خاتمه موفق شد پس جایی سرور و شادمانی است نه حزن
و سؤلواری و البهار علیکم یا اهل البهار من الائق الاسبی مع ع

ای نامر ملکوت اهی این عالم امکان میدان کتاب شون رسا
 است اوصاف بصفات ربانیه و همچنین محل وقوع در ممالک
 نفسانیه و سقوط و طلبات شهوانیه انوار حقائق منویه در حقیقت انسان
 چون شعاع در هویت شمع مکنون و ستور پس بحسب ظهور این حقائق
 نورانیه ربانیه در این رجاچه لطیفه ربانیه محرک و مبرجی لازم و از برای این
 شمع افزوده واجب نیست تا انسان در ظل تربیت الهیه داخل
 نشود و بنا بر کلمه الهیه مشتعل گردد و انوار توحید در رجاچه قلب سیر زود آید
 مبارکه و قل جاء الحق و زعموا ابطل ان ابطل کان هو فاشحق

امی مثل بنار موقده در سده سینا در این صبح رحمانی چون کولب نورا
 از افق عالم طالع شو چون شمع در بر آئینی ساطع انوار نجوم آسمان
 اعراضی است یعنی کفایتی بود فائز ولی انوار ساطعه نجوم لامنه است
 حقیقی تائیه یعنی فیض حیات است که از تاج سلوک سبیل نجاست و سراج
 و صفات است که در چشم کائنات است جامعیت کالات است که زینت
 عالم موجود است پس امی حبیب کوشش و مجتهد و نمودش و دلالت فرما
 که انشاء الله بفضیلتها بهی حال ابی نفوسی از اجزاء و وضع امکان محسوسند
 که واجد این کالات باشند و جامع این صفات و البها علیک و علی
 کل ثابت راسخ فی عهده و میثاقه ع ع

ای شیدای روی دجوی حق این کره خاک آشیان مرغ خالی و
 پرندۀ ظلمانی است لهذا پرندگان صدائق الهی آشیان در این
 دیرینه نمایند و منزل و ماوی در این کلمن فانی نخواهند بلکه در کل اوقات
 استیاق گلشن حمانی نمایند و آرزوی لاله در شاخسار روحانی کنند
 قص ناموس نجات طلبند و در فضای دلگشای جبروت حیات خود
 علی الخصوص آن طیر بیدقند و فاکه بگلستان اهی پرواز نمود و در ریاض
 قدس بر سر دوح سدره بنتهی آشیانه ساخت دیگر شامال را از این مصیبت
 محزون و نخون بسیداد و در نهایت سرور و جود در جوار رحمت کبری
 بهلیل و بیح و تعدیس مشغول ع ع

ای احبای الهی محمدنسید خدا را که در ظل لوار مقصود رب بخنود در آمدید
 و بیارات حضرت اود پی برودید دیده بصیرت کشودید و گوش جان
 باز نمودید مشاهده آیات کبری کردید و ندای حضرت کبریا شنیدید
 حضرت خلیل جلیل را در ملکوت ابسی خوشنود نمودید و بوصایای ابا
 قیام کردید در این روز فرور فیض نور ابدی یافتید و حیات سرمدی جسته
 و غرت آسمانی طلبیدید و محبت حضرت حمانی کردیدید این شرف
 و سرت از مغرت است این فرور و فلاح مانند سراج مصباح در خنده
 و روشن سکر خدا را که چنین فضی مبذول داشت چنین الطافی را کمان

نمود و حکیم البهار الابهی ع ع

نام خداوند بیامند

ای بهرام بهرام اختری است که خاور و باختر را روشن نماید و پرتو
که جهان تا یک راتسک مگذار و چمن کند پس چون باین نام و نشان در
دگاه یزدان بایستوی باید با نچه سزاوار این نام است اگر لغت در رفتار
کردار پدیدار و آشکار گردی خاور این کشور چون ستاره بباد و در خوشی
و در نغمه کیهان چون تو یزدان پرده از رخ برداری رسوای جهان
دلی سرد سامان بایان جانان باری این دوز و فریور است و افزون
دل افروز این بخش بزرگ را از دست ده و این دیش یزدان انبیه
که از همه بیشتر دوی بیشتر بگری پند یزدان است که در نامهای
نخستین گاشته نگاه کن و بخواه در رفتار و کردار کن ع ع

ای بنجد بنبغات قدس در این عرصه سنگ و جهان پر آب و
 رنگ اکر صد هزار در رنگ نمائی جز زخم و زهر و ستم و درد و غم و زجر
 نیابی شدش سم مملک است و عرش ذال بزرگ نورش
 ظلمت است و ظهورش غیبت عیشش است سلطنتش سرآ
 لاشی پس قدمی از این مکان بی امان بردارد و بلا مکان کند از دوار
 من فی الوجود استغنی شود از نصیاح ملکوت ابی ستغنی تا سردا
 بخود ملا اعلی کردی و سرتیپ لشکر جهان کبریا سالار سپاه نجات شی
 و قاید حیوش سلطان حیات سرورد جهان کردی و ملوک

عالم عرفان و البها علیک . عبد البها ع

ای معرض مصائب شدید و این مصیبت دارد هر چند زریه حلی
 و بیه کبری بود ولی صبر و تحمل آنجناب موجب از خدا آن ولد عزیز
 چون در او آخر ایام از جام لبریز حق سرست گشت و در نهایت
 توجه ملکوت احدیت بودند از صعودش حکم عروج داشت و وفاتش
 حیات ابدی بود حال چون مرغ صبحدم در ریاض ملکوت در ترم و
 نعم است در شاخسار جهان بقا و نفعی دمیدم سرست کائنات
 است و در هوش صهبای غم و مغرت تو دل خوش دارد راضی
 بقضا شو اما یوفی القصار دن اجریم بغیر حساب و البها علی کل

ای مہر از فیوضات رحمانیہ در انجمن عالم و لولہ عظیم است و جوع و ذبح
 شدید بسیار و قحط است کہ بر سر آسمان است چنین و
 زمین است کہ طین انداز چرخ برین است سنگی و ضیق است کہ باہر دلی
 قرین است و قحط و غلا است کہ در اکثر ممالک دنیا است آشوب و فتنہ
 کہ در ہر قسیم و خطہ است لکن جمیع از اسباب و علل غافل و از حکمت
 و مقصود اہل جسم عالم مریض و جسد امکان طلیل و بسیار عاذق
 نزد بسیاران مجہول القدر و ذلیل مریضان از طیبیان در گریزند و در دنیا
 علاج نماید پرس گمان باید کوشید و مریضانرا از مرض خیر وادوبہ
 معرفت طیبیان بیدار نمود و البہا علیک ع ع

اللَّهُمَّ يَا غَاثَ الدُّنُوبِ يَا كَاشِفَ الكُرُوبِ يَا مُبْرِزَ أَسْرَارِ أَيْتِيبِ وَ
 يَا دَافِعَ أَمْطِطِيبِ اِرْحَمِ عَبْدَكَ الَّذِي سَمِعَ إِلَيْكَ مُسْتَعِينًا بِكَ وَسَجِيًّا
 بِجِوَارِ حِمِيَّتِكَ وَسُقْفِرًا لِمَا فَرَطَ فِي صَبَاتِكَ وَمُسْتَعِينًا لِقَوْلِكَ وَمُسْتَعِينًا
 رَبِّ اِرْحَمِهِ بِمَا تَوَجَّهَ إِلَيْكَ وَأَجْرُهُ بِمَا أَكَلَتْ عَلَيْكَ وَأَعْفُ عَنِّي بِمَا
 بَيْنَ يَدَيْكَ وَلَا تَحْرِمْنِي مِنْ نِعْمَاتِ الْفُضْرَانِ وَالنَّقْدَةِ مِنْ عَمْرَاتِ الْعِضْيَانِ
 وَالْمَرْوَةِ مِنْ وَصْرِ الطُّغْيَانِ وَلَا تَجْعَلْهُ مَأْتِسًا مِنْ عِلَابَتِكَ يَا مَلِكُ
 مَطْطُورَاتِكَ كَيْفَ عُرْمَتُهُ وَأَزَلْ بِمُؤَمَّتِهِ وَأَدْعُهُ فِي فِرْدُوسِ الْأَلْطَافِ
 وَأَنْزِلْهُ كَأْسَ الْعَطَاءِ وَخَلِّدْهُ فِي الْجَنَّةِ الْمَادِي وَأَنْزِلْهُ الْقَاءَ الْإِمَّا
 أَنْتَ الْكَرِيمُ الرَّحِيمُ الرَّؤُوفُ الْإِمَّا أَنْتَ لِقَوْلِكَ الْفُضْرَانِ ع

ای مومن آیات الله وثمره آن شجره محبه الله مصیبت کبری دریه
 عظمی بر حرنی را سه در نمود و هر نامی را شادمانی کرد حسرات بخدا
 نمود و سیب را طریق نجات کرد زیرا از برای فوت و موت
 و صعود و عروج احدی ابتمی نماید و تأثیری باقی گذاشت چون آفتاب
 انور غروب نمود اگر شعاعی صعود نماید تا شبی نماند و چون بحر عظیم
 غائب شود فراق قطره دلوله نمیدارد و ثانی آنکه موت سبب نجات
 از مغادر فراق است و سبب ورود در حدائق وصال باعث خلاصی
 از تنگنای خاکدان فانی است و صلت پیران بفضای پرکشاید
 جهان الهی و البها علیک . ع ع

ای دو یار عزیز سر کونی من در این جهان امن و امان و سر
 و سامان چه کار آید آسودگی بدن و خفتن شب و گفتن روز و انداختن
 در صبح و افزودن در شام در راحت بستر عمری حسان و پرند و
 پریان بچه کار انسان آید او قاتی بند میان گذرد و چون پایان
 سد زبان اندر زبان و حسران نمایان اما سر کونی و بی سر و سامان
 و فلاکت و ناتوانی و صد مات و رسوائی و شکنجای زندانی و فزار
 دار و جانفشانی و تیر با نگاه عشق ربانی این نعمت موهبت جاودانه
 و عزت ابدی دست و جدانی و کام دل و جان نیست طوبی لمن
 فآیه بشری لمن حاربه و علیکما البهار الابهی . ع ع

ای متسین آن شخص علیل شکر کنسید خدا را که همدی بنور هدی
 و بنجد بملکوت ابی و مثل بنا محبت الله گشته اید عبد البهار
 نهایت جاز ملکوت ابی شمارا نماید خواهد و توفیق جوید با تمام قومی
 بخدمت کلمه الله پردازید و تریل آیات الله کنسید و عالم اسان
 را خدمت نمایند و حتی دشمنان را محترم دارید و مبغضان اودستان
 شمردید با بعد از خدمت کنید تا چه رسد با حبا و به بدخواه خوشخوار مهربانی
 نمایند تا چه رسد بخیر خواه از نفسی مرغید و از کسی دلگشک مشوید و لو هر
 بخار و ادا دارد و هر جور و ستم مجری دارد این است و نصیحت و نصیحت

عبد البهار و علیکم البهادر الابی ع ع

ای خداوند مهربان ما اسیر دام هوائیم و خمیر در دست تصور او ایم
 عجز خیریم و قهر محبت ما تو ایم و نادان و پریشانیم و بی سر و سامان ستمیم
 دبی بپوشید سحاره ایم آفتاده ایم توئی یزدان مهربان رحمی کن فضلی
 بنا جودی کن غفرانی بفر ما امید می بسدول دارد و توفیقی احسان کن
 تابعت تو بخندمت پردازیم زرد محبت ما زیم بگانه بوزاریم و سگانه کی پروایم
 مطیع امرت شویم و منقاد حکمت کردیم دل بنا بر صحبت آسودیم
 و چون پروانه حول شمع مویست بال و پر سوزیم دیده از غیر تو دوریم و توجه
 باستان سدهست اندازیم ما اطله در انجمن ما اعلی است بار خدی تابان
 و حسنی بسین و قلبی تابناک در روحی سبزه سبوت کردیم توئی قادر و توانا

ای دل بسته عالم بالا و بالا علی آنچه بچشم ظاهر مشهود و موجود از
 عالم هست و نفی است و آنچه درک و مشهود چشم جان و دیده
 بصیرت است بالا و علوی است در عالم هست و جسمانی انقلاب
 کون و فساد متابعا جاری و حکم تعز من تش و تدل من تش
 و تحی من تش، و میت من تش، ساری لمد ابدیش رستی است
 و سیش نیستی نورش ظلمات است و کشف حجاب عزتش
 دلت است در اعش مشقت دار امش فقدان است و سودش
 زمان و بخش خسران چه عاقبتش محرومی است و منتهاش مهوری
 پس اگر عالم بالا طلبی و ملکوت غناجویی باقی ابی نظر کن و ملاحظه
 تعلق نما تا علوی پائین بینی و تمویکیران مشاهد کنی . ع . ع

ای بنده الهی شروت دنیا مانند تپه های رمل است که باد با هر وز
از جانی بجای دیگر نقل سینماید امروز در سخانی ملاحظه میکنی که تپه از تپه
تشکیل شده فردا می گویی که این تپه بکلی پراکنده و تلاشی اثری باقی نماند
باد برده و در دو فرسخی در موقع دیگر از این ریک تپه فی تشکیل کرده خلاص
شروت و غنایمانند تپه های سیار ریک است میاید و میرود و لهذا ابد
در زوال و دانش بیهوشی ندارد این ضرر در میان که بشمار سیده در
الهی بوده نه از نادانی و قصور و بی مبالاقتی لهذا باید بمنون باشی و خوش
که عواصف و قواصف حوادث این ریک را با باد داده بلکه فی ای محقق
در سبیل الهی رفته امیدوارم این زبان و خسران سبب شود سود و منفعت
حاصل گردد و علیک البهار الابهی . عبد البهار عباس

ای دوستاق حال الهی بر انسان در این جهان بجاری مشغول و
 بامری لوف کی در میدان سیاسی سمند برآمد و دیکری صف
 جنگ بیاراید و دیکری در میدان تجارت و صناعت شتاب
 دیکری در کتابت خراف سی شدید بنماید ولی معنا طین هوا
 الهی خدمت یاران است عبودیت و ستان زیارتی مشاغل نکوه
 منتهی بقصوب مطموره گردد و هیچ زحمات و مشقات غیر شکوره ولی چاکر
 شاکر یاران عزت ابدی یابد و مویبت سردی جوید شجره امید نشاء
 و محمد بیاید مثل کلمه طینه کسب طینه صلواتها ثابت و در عمانی السماء
 و توتلی اکلها کل صین الحمد لله شامین مویبت موفق و مؤیدید و

ای درقه محترمه از امار الله سابقی که در ایمان سبقت یافتی جمال قدم
 را ساختی و حسن حسین محبت الله را سکن نمودی ساختی و بشری حضور
 نیراق در عراق فاکرستی نظر عنایت با تو است محزون باش سخطات
 رحمانیت شامل تو معنوم مگر همیشه در نظرتی و پیش بصرستی نور دیدگان
 در محل پدر بزرگوارند و در پناه حضرت پروردگار در بحر غفران مستغرقند با تو
 الطاف مستحق و افضل خداوند مهربان مصلحیم که تو نیز مانند ایشان بمخاطبت
 حضرت یزدان محفوظ گردی بعد از صعود از عالم امکان در جوار رحمت رحمن
 منزل نمودی جوئی الطاف جمال الهی بمسوم آن خاندان بی پایان است
 مطمئن باش که جمیع موردان آن دلبر مهربان خواهند بود علیک التحية

والشماره ع ع

بنام پاک یزدان شهریار جهان آستان

ای یاریان نیک اختر چه خوش نعت بودید و هایون ماه و فرخنده مهر که
در این روز فروردین در پیش یزدان در آید و در آنجمن جهانیان جهان
بجانان پوستید مرغان چمن شدید و طوطیان شکر شکن گلهای گلستان
شدید و مرادستان بوستان اختران خادران بخشش شدید و ستارگان
جهان آفرینش در یاری بخشش و دهن خداوند پر جوش است بتابید و
نمانید و فروردید و گوهر شاهوار آبدار بر آید دم سود و سود است و
بکام آهنگ چنگ رود و زبندگی و دم آزادگی بر که شیر شیر
بر که افروخته ام و حقه تر پس باید همه حلقه بندیش در گوش کنیم و با
سروش بوزیم ما بنده آن شایم آشفته آن ما بسیم هم را مهربان را بیم

صد مژده و صد مژده ع ع

هو الأبحي

أخي رب ورب من في الوجود وما لي وما لك الغيب والشهوداني
بكل عجز وسكته وضراقة وإماتة وإتهال تشبه إليك وانفراج بين يدي
وأرجوك وأدعوك أن تقدر كل خير قدرته في عالم الوجود بعدك الذي
سبح إلى قيام يومك التي ارتفعت في شوايح الأعلام ^{تصفت}
في شوايح ظل البحال ولا ذنبك المقدسة السانية بسنا ونجا
إلى ساحة قدسك العالية الأناجيد بحلة آية رحمتك في ملكوتك ^{بالاست}
ونظر أحسانك والطائف في حيرتك الأسمى وترزقه لعائلت
بعد صعوده إلى رفيعك الأعلى ومشابهة جمالك في أفقك الأنور
الأسنى أنت المقدر المظلي الكريم العظوف الرؤف العزيز

الرواتب . ع ع

امی یاران حق از عنون الطاف حضرت احدیت امید دارم که اجناب
 خویش را از جمیع احوال و اخلاق اهل بارگاه قدس و علاء علی نصیب
 و بهره بخشند و ملکوتی در روحانی نمایند و خاضع و خاشع شوند و مستطیع
 از ماسوی الله کنند و متحد و متفق نمایند تا در عبودیت آستان مقدس
 با عبد البها انبار گردند و در نزد کل یاران در کمال محبت و نیاز مبرور
 شوند اهل بها چشم از سیئات بپوشند و بغیر از حسنات نمینند و
 ظل کلمه الهیه سبب اتحاد و اتفاق من علی الارض گردند و شب
 در در مقصدشان نشر نعمات باشد و اثبات آیات بیانات امی
 اجناب مظاهر عنایت کلمه وحدانیت و مطالع الطاف ربوبیت
 رب فردانیت و البها علیکم ع

هوائمه

ای در ظلمت مطننه اگر چه بجزرت و هجران و شدت حرمان مستلا
شدی ولی ناله من و مویه منما چه که آن مشتاق جمال نبی شال گلستان
الهی شافت و بقصد صدق غدلیک مقدر صعود نمود و از کاس
فانیه بحدائق باقیه عروج کرد و از ضیق خاکه ان نجات یافت و بر فوق
اعلی شافت و از ظلمت هجران و کربت حرمان خلاص شد و
بفردوس وصال وصال گشت کاس نور عظیم را از ید ساقی عنایت
کشید و شهد لطف قدیم را از انمار حدائق موهبت چشید و چمنستان
بوستان الهی چون طیور قدس بر اعلی فروع حدیقه انس با بدع نغامت
و اللطف احسان بجامد نموت و شکرانه نعم حی لایموت مشغول است
طوبی که در حسن آباب لبان حال میفرماید بایست قومی بطیون ع

یا غلام در صبح رضا بر کس محسور گشت در یوم نشور جام فرج و سرور از
 دست ساقی مهور نوشید و در ماه ظهور از او ساج شوون امکان پاک و معتد
 گشت پس توان شاهانده غلام در گاه حضرت رب علامی از این
 کاس همیشه مدبوش و سرست باش تا در این توده خاک نفس پاک کشتی و
 جلوه انجم افلاک نمائی و لیس بداعلی زینک القدیم بغیر این نجوم اجسام
 عنصری و از جهان طبایند چون در عالم خود یعنی جهان عناصر لطیفی و از
 در مبر و اقی عالم روشن و شیرید پس ملاحظه کن اگر حقیقت انسانیه که از
 جهان الهی است چون در مراتب وجود ترقی نماید و لطافت و صفا و
 نورانیت و فیض بها اکتساب کند چگونه از اقی وجود بنور شهود شهود
 گردد و البها علیک ع

هو الاهی

ای مشعل شعله نار الله الموتده آنچه بجان بگوشی و بدل بخروشی در
این خالده ان نفسی براحت کشی و شه غایت نختی از معین جماسون
چگونه زلال سلسیل صفایعبان نماید و در جسم خاک چگونه روح پاک بیان
شود طمست محض چگونه انوار نور افشاند و عدم صرف چگونه جلوه وجود نماید
پس از خوشی خواهی توجه بجهان بکش کن و اگر راحت جان و آسایش
و جدان جوئی آسنگ در گاه پر عیاشی فرماسیم روح پرور جزاز بست
موبت مطلب دشمنی منظر جزاز ریاض احدیت مجوامواج عظیم جزاز
قدم رب کریم نخواه و فیضان باران رحمت شدید جزاز ابر نیان
طمع مدار اگر نشسته سلسیلی از عین صافیة بنوش و اگر طالب شعاع سیر
بشمس حقیقت دل بید فیض ملکوت ابی از حیرت غیب
مسترد عون بسنود ملا اعلی از جمیع جهات متابع ع ع

پروردگار مهربان ما این جمع توجیه بود دارند مناجات بسوی تو
 نمایند در نهایت تضرع ملکوت تو قتل کنند و طلب عفو و عترت
 نمایند خدا یا این جمع را محترم کن این نفوس را مقدس نما انوار هدایت
 تابان کن قلوب را منور نما نفوس را مستبشر کن جمیع را در
 ملکوت خود داخل فرما و در جهان کامران نما خدا یا ما دلیم عزیز
 فرما عاجزیم قدرت عنایت فرما فقیریم از کفر ملکوت غنی نما علیم شفا
 عنایت کن خدا یا برضای خود دلالت فرما و از شوخ نفس و بوی
 مقدس دار خدا یا ما را بر محبت خود ثابت نما و بر جمیع خلق مهربان فرما
 موفق بر خدمت عالم انسانی کن تا جمیع بذکات خدمت نمایم
 جمیع خلقت را دوست داریم و جمیع بشر مهربان باشیم خدا یا تویی
 رحیم تویی بخورد تویی بزرگوار . ع . ع

هوالبمه

آفرزنده و مهر بان این جانحسامی پاک از زندان خاک آزاد شده
و بجان تو پرواز کردند نیک خوبوند و مقنون روی تو دشمنی
تو در زمان زندگانی بنفخه رحمانی زنده شدند دیده بینایا فتنه و کوش
شنود اشقند از هر بستگی آزاد بودند و پیوسته بنسایات حرم و
و شاد حال بجان راز پرواز نمودند تا در جوار رحمت بر شجره طوبی لانه
و آشیانه سازند و بنغمه و ترانه پردازند خدایا این نقوس را گنایا
و از چاه باوج ماه برسان در بخش الطاف راه ده و در چمن عفو
غفران پناه بخش سرور آزادگان کن و در عقد معربان در آرزو بازمانده گان
را نوازش نسو ما و آسایش بخش در یور عالم آذینش کن تا بستانش
تو پروازند و تسمیح و تقدیس تو توئی عفو توئی عفو توئی آفرزنده

دسره بان ع ع

اللَّهُمَّ يَا مَنْ يُحْيِي الْأَرْوَاحَ بِسِرِّانِ رُوحِ الْقُرْآنِ بَعْدَ مَوْتِهَا
 بِالذَّنْبِ وَالْعِصْيَانِ وَنُورِ ظُلَامِ الْخَطِيئَاتِ بِضِيَاءِ سَاطِعِ مِنْ مَلَكُوتِ
 عَوْيِدِلِ السَّيِّئَاتِ بِحَسَنَاتِ أَنْتَ تَرَى عِبَادَكَ الْمُتَضَرِّعِينَ
 إِلَيْكَ يَتَفَعَّلُونَ مِنْ يَدَيْكَ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِهَوْلَاءِ الْوَاقِعِينَ عَلَى بَابِ
 حَمَّتِكَ وَالْمُتَعَلِّمِينَ بِعِنَبَةِ رَحْمَتِكَ رَبِّ إِنْ سَلَطْتَ خَيْرًا
 يَبْدُلُ الظُّلَامَ الْحَالِكِ مِنَ الْحَسِيانِ بِالنُّورِ السَّاطِعِ مِنْ نِيرَانِ حَمَّتِكَ
 وَأَنْتَ الْبَتُّ وَهِيَ عَلَى التَّرَابِ وَارْجُوكِ أَنْ تُدْرِكَ هَوْلَاءِ الْأَحْبَابِ
 بِفَضْلِكَ وَحَمَّتِكَ يَا رَبَّ الْأَرْبَابِ رَبِّ أَنْزِلْ وَجْهَهُمْ نُورًا لَطِيفًا
 وَآيِدِ أَرْوَاحَهُمْ بِالْفَضْلِ وَالْأَسَافِ وَقَدِّرْ لِمَنْ كُلِّ خَيْرٍ فِي مَلَكُوتِ الْأَسْرَارِ
 جِوَارِ حَمَّتِكَ الْوَاسِعَةِ يَا رَبِّي الْمُحْتَارِ أَنْتَ الْكَرِيمُ أَنْتَ
 الْعَظِيمُ أَنْتَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ . عبد البهار عباس

ای دوست عبدالمجید قدسی در بلیای اولیا سلف نظرنا
 حضرت سید الشهدا روحی شهادت الفدا و دشت کربلا در دست
 محسوسه حتی آب کو ازار امضایه داشته خبر مبارک بنجر ظلم برید
 شد جسدای مظهر خاک و خون آلوده گشت سرهای بلند زینت
 راج شد و نموس مقدسی به تیغ جبار زیر کردید اموال تباراج رفت
 و ارواح مبراج شافت خدات بی تقصیر اسیر عشار و اقوام
 شد و اطفال محصوم با پیال هم ستوران گشت ولی عاقبت این
 موبت بود که آن حضرت بان موفق گردید و این نحوست ابدی
 بود که زید در آن مستغرق گردید پس معلوم شد که بلا در سبیل الهی
 عین عطا است و عذاب عذب ذات و علیک التجهه و ایشنا

ای یزدان پاک این بنده آستان اردل جان جویمای تو بود
 دوره محبت پویان . خوش بنور هدایت مه تابان بود و دلش پاک
 و مقدس از آلودگی این جهان سرست صهبای است بود در بیم
 محبت ساغر و صراحی بدست حال قمیضی استی این جهان برابر
 و بر بنده و سیران بچیان لامکان شتافت تا در محصل ملا اعلی
 در آید و از باره وصل و تقاسم است کرد ای یزدان مهربان جرعه از آن
 صهبای رحمانی بگاش زینما فوج اظمیر کرد و در شامش سلبیز شود در بحر
 خود و غفران مستغرق فرما و از انوار فضل و احسان مستشرق کن پدر مهربان
 را تسلی خاطر بخش و عموهای مهربانیش را از غم و اندوه آزاد کن . دلها
 را تعزیت بخش و ارواح را بمغفرت تمنیت فرما توئی مهربان و نون
 آمرزنده کنان و توئی خداوند مستعان . ع ع

ای رفقات همزات منجذبات در این قنایت کبری میدانی تریب
 که از یک همه حدیابان داشت و از جسی کنارش نمایان فصایش
 دست ملکوت بدایت و نهایتش خیر شاسع عالم لاهوت مردان
 دلیران در این میدان سپر اصد و شیران میان عاجز و مانوان
 شما که در رفقات شجره بودید و در قیص نسوان بودید در این میدان بفضل
 تا عقید علم افزا عقید در محبت با عقید و کوی سبت رب بودید و ممت
 نمودید این نیست مگر از فضل و عنایت جمال قدم روحی لا اجانه العدا
 پس بگرا نه این بخشایش زوانی با هم با شجاد و کمالی معاطه نمائید در
 توحید مستغرق گردید و از جام نفیرید سرست شوید بانوار وحدت بر افروز
 و با سر از موهبت آشکارا شوید مافی التحقیقه بصفت تقدیس حسی ظاهرا

ای اجبای حرم و منجذبان جمال یزدان بحر بلا یا از جمیع جهات بر شما
 بیجان و کس در زاریا بر میان نمود بهر سستی در راه محبت حضرت
 احدیت گرفتار شدید و بختی در میل ب عزت مبتلا این بلا که
 چه شدت جفا و شقت کبری است لکن نشئه کاس و فاجعه و مورث
 خلوص صفا کرد و سبب نطاع الی الله شود و علت انجذاب بنفحات الله

نفوس ثابته را سخته ار شدت بیجان و اوح مصائب و قوت مبروب
 زوابع متاعب در شوق و انجذاب آیند و در اوله و اول در آیند شمشان
 پر نور کرد و جمشان انجمن صحرای طور قسم بحمال قدم روحی لاجبانه فدا
 که طار اصلی آرزوی قطره از این بحر بلا میمانند و دوستان الهی را بسا
 تقدیس میسایند و میفرمایند یا لیستنا کنا معکم فی موارد البذل فی سئل

محبوبکم الاهی قنوز قنوز اعظیما ع ع

ای دو کثیر خداوند عزیز از فرقت جناب اسمعیل حرقت بخوید و حسرت
 ننمائید و که درت نفرمائید دنیا این است که می بینید و نیست و از آن
 این است که می شنوید بن و بنگاه جناست و مصدر صد هزار گونه بلا انسان
 و می نیاید هم می نیاید نفسی نیاید و محفل احسی نیاید جنگ است و جدال
 سنگت و وبال فقدان است و زوال در این صورت از رحلت چه حسرتی
 و در وفات چه اقیقتهای این است که از جهان ظلمانی به عالم نورانی شتاب
 و از سنگهای جسمانی بجهان دلکشی روحانی هجرت نماید و قسم بحال دوست
 یکتا که این خاکدان فانی بسیار تنگ و تاریک است و حاصل انسان شکل
 شحات این جهان ننماید این است که بجهان دیگر شتابد تا دست
 و نعمت یابد و الحمد لله الطاف جل ای بی پایان است و همیشه جان
 بخش و دستان و علیکم التحیه و التهنیه ع ع

ای یان الهی و اما رحمانی نام مبارک محبوب بیستاجال اسی را در
 منتهای جذب و له ساید آید و زبان گشاید تا ساحت دل از اند
 آب دگل منزله مقدس شود و در حافیت کبری جلوه نماید آیات
 توحید اشراق کند و فیض حدیث بیدارل گردد و نماید شدید حاصل شود
 نام او در مان هر در دست و حرارت بخش هر سردی در یاق اعظم است
 و طلسم اکرم زندگی دو جهانست و نجات دهنده کمر امان الیوم این
 اسم مقدس حرز عالمیان است و پناه آدمیان نغمه الهیست و زنده جان
 پس ای یان و فاعزه یا بهار الاهی بر آید و امی طالبان جمال کبریا
 با حق اعلی توجه کنید و می آساید و نفسی بر بیاید که محبت او و
 مویبت او و ترویج آیات او و اثبات بیانات او این است
 سناطیس نماید این است قوه جاوید توفیق ع ع

ای دلبر آفاق سگر ترا که دیده بیدارت روشن گردید و دل و جان
 از نغمات قدست غبطه بگزارد چمن شد نغمات انس مروریافت
 و نغمات روح القدس مستش شد جان سجانان رسید دل راه بارگاه
 یافت و بسر کنون در مضمون آگاه شد ای پروردگار در صون حمایت
 ماوی ده در کف عنایت بجا و پناه بخش ای مهربان اگر سوار بی
 جوهر وفا و حقیقت عطاست اگر بگذاری اهل خطا مستوجب خدا
 و خاست آنچه شایان آستانست رایگان فرما آنچه لایق حیاتی
 است از آن کن دلی را بصرف موهبت عزیز ملکوت فرما و حیرتی
 را بنهایت رفت مظهر فیض لاهوت نما ای پروردگار خطا کن بسیار
 فرما تا قدم بلغزد و با نسل درجات نرسد توفی مقدر و عزیز و توانا
 و توفی عالم و بسینا و دانا امک انت النور الرحیم ع ع

ای بنده حضرت بی نیاز شیراز در بدایت طلوع صبح حقیقت خودت
 را شد و آهنگ طار اصلی آغاز سازگشت ولی چندی گذشت نه انگلی
 مانده سناری حال الحمد لله مرغان سپر و از آمده اند و مسیح و بعد
 دسارگشته اند ولی شمار اجوم اعدا همیشه پریشان دارد توکل بخدا کن
 هر چه پیش آید همان خوش است اضطراب جانزنده دنیا تا شاگاه انقلاب
 انسان نباید از چیزی تاسر شود بلکه در نهایت گشایش قلب مسرور جدا
 و طمیسناج خاطر و متانت استوار رفتار کند ای پروردگار هر چند عاجز
 و ناتوانم ولی تو قادر و توانا شمرنده ام در مانده ام و عاجز مانده ام تو
 معینی تو پلیدی تو دستگیری آنچه سزاوار پروردگاری است سایان
 فرما و آنچه شایان آمرزگاری است از ان کن تویی بخشنده و دهنده
 و حلا کنند و مهربان ع ع

۴۶۴

هو الاهی

ای راضی بقضای الهی مصائب و زاریا هر چند مضاعف و بلااست
لکن اگر فکر و تدبیر رود ملاحظه میگرد که جمیع مسنی بر حکمت الهیه مستثنی
بر اساس رخصیه است زیرا حکیم قدیر تقدیر عبث و امر عسیری سبب و تاثیر
نیفرماید پس لابد جمعی دارد و حکمتی در امر است لو کشف العطاء لا یخترکم
الواقع و از این گذشته بعد از مصیبت کبری صعودی الله موجب عظمی
است فوالله الذی لا اله الا هو اگر پرده از میان برداشته شود کل
تتمای این نمایند که خود و عزیزترین بستگان و دوستان در نهایت
سرعت و جیل رجوع الی الله نمایند و لکن حکمت الهیه این سر طوفان را
نموده لینک من ملک من قیمة و یسنبلوکم الیم احسن علاما باری
چنانست که آنجناب عیارات الهیه مطمئن باشد محزون و دشمن
مباشید البها علیک عبد البها ع

اینها الورق الطیبہ الناطقہ بذكر الله آنچه از خجوه روحانی آن طیرن
 انجذاب ظاهر بسمع قبول و اصل و در حرم عزت قدیس باجمان بیع
 ملاوت شد عبرت از چشمان جاری گشت و زفات از قلوب بلند
 شد آشی بدل و جان سگان حرم حرم افکند و سعله بقواد و اکبا و طائران
 هوای یزدان انداخت آه و فغان بلند شد و ناله و زنین بر افراخته
 گشت ارکان وجود مترنزل شد و کینونت شهو و مضرب گشت چه
 که حکایت مصیبت عظمی نمود و شکایت ارزویه کبری کرد ای در فغان
 سان را بتائیس پروردگار بی نیای گمشا که در این ریاض احدیه محسوسه
 و بذر مالک بریه ناطق گشتی و در این فردوس اعظم جذب و شوق
 دوله و انجذاب داخل شدی و البهار علیک و علی احوکب الدین
 انصاحیاتمانی اصلاح کلمه الله ع ع

۴۶۶

بخواند

ای کنسیر فریز جمال ابی محزون باش مغموم مگرد و نخون مشین
این جهان فانی لایق مگرد و ماتمف و تحسرنه ماند سراب پر تو
ولی آبی در میان نه و بشابه صورت در مادیات است ولی وجودی
موجود نه بجز اودام است موج میرند باید دل بجای منتفع کرد با راحت
و آسایش یافت با وجود این امید دارم که حال دیگرگون
کرد و فی الحکمه راحت دل و جان حاصل شود شدت بدل
بر خاشود و عسرت منتقل بر راحت و دوسرا گردد اگر قوج باب راحت
کبری خواهی قلیح امراته پرداز و شرفعات احد کن چون سینه
باین امر علیل شوی دل و جان از هر قلیل مغموم و غموم راحت یابد
سروری حاصل گردد که از پی غم ندارد از خدا خواهم که فرزند لبسند را
مخوط و مصون بدارد و عییک اتحیه و الشنا ع

هو الاهی

ای دود موقنه بطننه علیکما بالصبر بحمیل و علیکما بالصبر بحمیل آن
ارواح مقدسه اجبار ملکوت وجود صعود نمود و آن انوار مقدسه
در عالم امکان بفضای لامکان متصاعد گشت نفوس که در ظل کلمه
توحید داخل از حقیقت مستی جهان الہی نصیب برند و بتغای ابد
فاز گردند این جهان فانی است که ملاحظه نمودید شدش تم نفع است
و شکرش حقل مریر شرابش سراب است دعوت با برش
دلت بحیاب پس خوشحال نمیکند چون طیر بستی این قفس
بستی جهان پستی را در هم شکند و بجهان الہی پرواز نماید. محزون
باشید و در خون من نشینید که اگر بحقیقت حال متوفین اطلاع یابید
قسم بحال قدم که نهایت فرح و سرور حاصل نمائید زیرا در روضه مبارکه
شفاعت شد و طلب مغفرت . ع ع

جو الاهی

ای شیدای روی دجوی حق این کره خاک آشیان مرغ
خاکی و پزنده ظلمت لنداپزندگان صدائق الهی آشیان
در این حسرت دیرینه نمایند و منزل و ماوی در این کلخمن فانی نخواهند
بلکه در کل اوقات استیاق کلشن رحمانی نمایند و آرزوی لانه
در شاخارکتند از نفس ناسوت نجات طلبند و در فضای دلگشای
جبروت حیات جویند علی الخصوص آن طیر حدیقه و فاجگلتان
الهی پرواز نمود در ریاض قدس بر سر دع سدره منتهی آشیان
ساخت دیگر شما اگر از این مصیبت محزون و دلخون بستید او در
نهایت سرور و جود در جوار رحمت کبری تهلیل و تسبیح و تعذیب
شغل رب ادخل الورقة الرکبة الطاهرة فی صدائق توحیدک
وجهه تعدیک انک انت الغفور الودود الرحیم مع

ای نخبه نبیجات الهه امیدوار بصون و عون حمایت حضرت پروردگارا
 باش و متوکل بر الطاف بی پایان جمال آمرزگار باندگان دلیران
 ضعیفیم اوست قوی مقدر و توانا پناه درگاه اوست و بجا عقبه مست
 و غایت او بسته این ضنصار حضرت کبریا از لطف و عنایت محروم
 نمایم و در ظل ممد و تحت لواء مقصود بر عهد و میثاق ثابت بر دروازه
 هرگز با حقل و میرحق را از قبل عبد البهار تحت و شایرسان و بگوای
 اما در حسن چه پوستی اعظم از این که در عصر مبارک قرن جمال ابی یوم ظهور
 در عالم وجود محسوس شدید و باقی شود در مقام محمود و جمال موعود و توجیه نمودید
 عبد البهار اعتراف بدیه عبودیت آستان مقدس است و اما حسن را
 نعمت سرمدیه قدمت درگاه احدیت جمیع در ظل آن مقام محمود محسوسیم
 باید و بسبب شکرانه موفور قیام نمایم و علیکن التمجیه و الشناح مع

ای دو بنده الهی جواز بسیار بر باد است و جهانیان پامان
 بنیان هستی ویران آسایشی نه و آسایشی نیست بلکه آزمایش است
 و بلا یاد و زاریا در جهان آسایشش لهذا جانهای پاک دل بعالم خاک
 بنهند بلکه توجه بجهان دیگر دارند و تماشای عالم بالا خواهند
 زندگانی موقت را فدای حیات جاوید نمایند و راحت موهوم را در
 زندگانی موعود کنند از تراب درگذرند و دیده ملکوت رب الارباب
 بکشایند. لهذا پایان زندگانی بایران سرور اندر سرور است و حضور
 اندر حضور و قور بالطف رب غفور و وصول مقام مشکور این است که

آنرا راحات حیات است در کعبه یقینی پر شکوفه و برک فاضلین
بناست و قدان عین و جودان .

ای بنده الهی این جعبان فانی را بقائی نه و این خاکدان ترابی را
صفائی نه و یاران جسمانی را دفائی نه مرغ چمنستان صمیمت البته هر وقت
آرزوی کاشن تقدیس نماید و گلین معانی پر دانه خواهد این عالم فانی جهان
ترابی بی سنگ و مار یک است آهنگ جهان الهی کنسید و در
فردوس رحمانی لانه و آشیانه سازید پر پی بکشاید و پرواز می کنسید
تا با عالمی رسید که مقدس از ذکر و بیان است و سنو از عرفان اهل امکان
آن کاشن تقدیس در شام است و بشارت در سمع دل و جان .
ای آتش از دخته شعله محبت الله در این کشور خاک دل با عالم پاک
بر بند و در این عرصه سنگ آهنگ جهان پر کاشش نما از قطر و بحر را

شو از ذره شمس عاید از سراب بدریای عذب فرات تو بحر کن و از عظمت کینه
 تراب بمطلع آفتاب از قدان صرف بوجدان قدم روی نهاد از اضحلال
 بخت بوجد محض راجع کرد از عدم بعالم قدم قدم نه و از چارگی بجهان اراد
 نظر نامعجز و پناست ملکوت اسی است و ملا و کف امانت افق اعلی
 افسرده و از چه پر مرده سرد گریبان خموشی سبر باج قبول پرواز کن جان این
 خرابه زار آمال در ده فدای جمال جانان کن.

۴۷۳

احمق و لایق تجربه رسیده که زندگی این عالم را فریت و خلاوتی نه
 و کستان حیات جسمانی را اطراوت و طاقی نیست شمس حنظل است
 و شمس سم طرز حیاتش همت است و خویش زهر حیات پس اگر
 طبری در بدایت پروبال بگلستان ذوالبحال پرواز نماید پس نبات
 پیوده است و از پیمان و پیمازه حسن ختام صهبای عنایت نوشیده است

لند شما باید در نهایت تسلی و رضا باشید و بصبر و اصطبار در بنام خدا و ضرا
بعوث گردید تا کل تاسی بشانمایند و در بحر رضا مستغرق گردند پس
است که کل ایمان الهی در اقرب وقت بتایم و از غنی و اللودگی این
خاکه ان ترابی بریم این دنیای فانی یاقوت لبشکی ندارد و شایستگی
تعلق نداشته و نخواهد داشت امری در این عالم مهم شمرده نشود مگر
ظهور فضائل و خصائل و مناقب انسانی که اعظم دیده الهی است آن
جلوه رحمانی عبارت از ظهور این نصیاح دو صایاست جهان مانند
بازار سوداگران است هر کس بی هر کسی میدان تجارت بتابد و چون
شام بلانده و آشیانه خویش آید اگر ربی نموده شادمانی کند و اگر اوقات
را بهیملی گذرانده پشیمانی یابد و بنا کامی اقدم خمین انسان در این
جهان اگر عتی نماید و جانفشانی کند و ارتباط بجهان دیگر جوید و بشهر

نعمات الله پردازد چون ایام عمر مستی شود خود راجع عظیم انداخته
 یزند و نعمات روح پرور بخته انعم استنساخ کند مطلع و فاکرود
 و نظر الطاف جمال اسی و اگر بهوی و هوس خویش پردازد نومید
 گردد و بیاس شده افتد و خسران بسین مشاهده کند و بعد از
 بحیم مبتلا گردد. ایام در گذر است و حیات بی تحمل بگراید و زایانی
 بسیل الله بی فایده و ثمر در عاقبت ایام چون نامل نماید و ملاحظه کند که
 اوقات در میان مصائب فی حب الله قمتی شد بهتر است و یا
 آنکه مشاهده کند که در بالین راحت گذرانده چون برود گذشته است
 اول کو اتر بلکه عمر شجر حیوة روح پرور باشد و ثانی لم یکن شیئا بلکه
 باعث اسف و حسرت گردد هر حیاتی را عاقبت موتی و در بختی
 رافاتی این جام بحبت کل سرشار است و هر نفس عاقبت از جر

سرست کرد و جهان دیگر شاید و حکمت الهی چنین اقتضا نماید فی الحقیقه
 صحن عنایت است و اعظم موهبت چنانچه غیبوت از عالم رحم
 و دخول در این عالم از توفیقات صمدانیه است همچنین خسروج
 از این جهان و دخول در جهان جانان از اعظم مواهب حضرت
 رحمن و عنایت قصوای روحانیان مقصود از این حیات در این عالم
 دنیا است که انسان کتاب فیض ابدی نماید و روی بنور ایمان
 روشن نماید از صحن یقین نوشد و ملکوت الهی پی برد و کتاب
 فضائل عالم انسانی نماید و برضای الهی موفق شود از راحت
 و آسایش جسمانی و تن پروری و آلودگی باین دنیای فانی چه نتیجه
 حاصل واضح است که انسان عاقبت خائف و خاسر گردد
 پس باید از این افکار بکلی چشم پوشید آرزوی حیات ابدیه و علو

عالم انسانی در قیامت ربانی و فیوضات کلمه آسمانی و نشأت
روح القدس و اعلا کلمه الله و هدایت من علی الارض و ترویج صلح

عمومی و اعلان وحدت عالم انسانی نمود کار این است و الا

باید با سایر وحوش و طیور باین حیات جسمانی که نهایت آمال
حیوانات است پرداخت و مانند بیاثم در روی زمین محسوس شد

انسان بجهت زندگانی این حیات دنیا خلق نشده است بلکه انسان

بجهت فضائل نامتناهی و علویت عالم انسانی و تقرب درگاه

الهی و جلوس بر سر سلطنت ابدیه خلق شده است امید این عبد چنان

است که یاران الهی جز بنجات قدس مانوس نگردد و بنیر تبلیغ امر است

نفسی بریازد شب در درتیریل آیات الهی نماید و در روز شب بران

طیبه خبت ابی شام سطر نماید ایام حیات را هر چند بند قبل

از وفات بآنچه منتی آرزوی مغربین است فایز گردند تنگی نیشاند که
جهان وجود از شرق و غرب بسز و خرم گردد و در تنگی نیشاند
که ابد الهی بر ثمرات بدیعه یار آرد انسان باید در امور همه ایام خویش
بگذراند و چون حیات با تبارسد تمیمی در دست باشد و ثمری از
وجود حاصل والا ایامی بشوین نفس و هوئی گذشته و مدت عمر منتی
گشته و امید می باقی نمانده و خائف و خاسر گردیده در نهایت
یاس و نومیدی قطع انفاس نماید چه خسران است عظم از این چه
زبان است اشد از این . ای اجبای الهی بکوشید که وقت
ظهور شوین رحمانی است و هنگام شش نفحات الهی افسرده نشینید
و پرموده نمانید جدوه پر شعله باشید و حدیقه پر نعمه بعد از صعود و جمال صعود
خاک بر سر وجودی که دقیقه راحت جوید و در بستر راحت بیایید

ای باستان برپیمان جوش و خروش ای یاران مهربان جذبه و شوخی
 ای عاشقان جمال رحمن ناله و فغانی و ای سرستان بادیه است
 ذوق و طربنی وقت را از دست در بید فرصت را ضمیمت شمرد قتی
 آید که آرزوی یک دم از این ایام نمائید حال شما الحمد لله در این راه
 ستمید ملاحظه کنید که چند شکر باید بنمائید و چه شعله باید بنزند چه
 شمشیری باید بنویسد و زید و چه صیحه باید بنویسد افسرده مرده است محمود
 محمود و صامت مطلق نیست خسته بیدار نه غافل آگاه نه آسایش جان
 سوختن بنا بر محبت رحمن است و راحت و بعد آن تحمل شدت در
 سبیل جانان در یوم ظهور و قرن مجلی طور هر نفسی از کاس ظهور قطره فی تو
 بر تویی یافت و آن قطره در باشد و آن سراج در بحر احصاء آفتاب کز
 ملاحظه نمائید که در هر دن اولی بر نفسی که باستان الهی انساب یافت

بعد در عالم وجود تکمیل شود چه جلوه و ظهوری نمود حال هزاران درجه افزون
است اگر ایوم اجبای الهی مفتت فضل غیر مستنابی ربانی در حق
خویش شوند والد و حیران گردند و تمحیر شوند که این چه غایت است
و این چه کوبت این فضل است و این چه جود نصیحت عبداً
بجان و دل کوش نماید و بهوش آید این عبد و آستان مقدس
الهی بنهایت تضرع کریه و زاری نماید و از برای یاران طلب نماید
و بوقتی صدائی کند ای یاران روحانی من رحمت و مشقتان
در خدمت امراته و تحمل مصیبت و بلا و معاونت ضغفا معلوم و
واضح مکافات این اعمال مقبوله از جمال اسی است در ملکوت
تقدیس حرف بحرف مذکور و در لوح محفوظش کلمه بکلمه مسطور بادش
این عبودیت و جانفشانی را در ملکوت رحمانی مشاهده خواهید نمود

هوائه

۴۸۱

ای بسند حق نامه مفصل رسید و از روایات مذکوره نهایت سخرآ
حاصل گردید و معلوم شد که بعضی طغف بیانات الهی نشده اند لکن
چنان گشته که نفوس موقفه را جز در عالم اسما معامی نه و مکافات و

نور و فلاحی نیست سبحان الله این چه تصور است و چه نظر اگر چنین باشد
 جمیع درخشان مسینم و ذل و بهوان عظیم آیا جمیع این بلاها و محن
 درزایا بجهت مقامی در عالم اسماء است استغفر الله عن ذلک بلکه
 نزد اهل حقیقت عالم اسماء را مقامی نه و شافی نیست سائرین از عدم
 نظر و بقدر مقام اسماء را اهمیت دهند اما در نزد اهل حقیقت ارباب اولیای
 شمرده شود بی دربیانات الهیه این ذکر موجود که جنت عرفان
 حق است و نار و آفتاب از رب الارباب از این بیان متصور این
 نیست که دیگر عالم الهی نه و فیض نامقنابی نیست استغفر الله عن ذلک
 بلکه متعجب چنین است که عرفان و آفتاب بمنزله شعراست و نسیم و مجسمه
 جمیع عوالم الهیه بمنزله غرور هر تبه از مراتب نعمت و نعمت موجود در علم
 فواید عرفان نعمت و آفتاب نعمت است زیرا اساس هر نعمت

و نعمت در عالم الهیه این دو است ولی در جهان حق نفوس مقبله را
 ما لاراث عین و لا سمعت اذن و لا خطر قلب بشر موجود را این عالم
 فانی مانند عالم رحم است که کمالات و تقاضای حیوانیه انسان
 در عالم رحم معلوم نه چون از عالم رحم باین عالم آید تقاضای حیوانیه غایب
 و آشکار گردد و انسان در عالم رحم از هر دو خیر حال اگر
 نفسی را در عالم رحم بیان فضائل و ذوائل این جهان میشد و نعمت و
 این عالم شایع میگشت ایما جنین را تصور آن ممکن بود لا دانه بر
 در عالم رحم این فضائل و ذوائل و این نعمت و نعمت موجودیت تا تصور
 آن نماید مثلا طفل جنین تصور سماع و بصر نتواند و آنچه العاقل کنی او نام نگارد
 و چون باین عالم قدم نهد ملاحظه کند ما لاراث عین و لا سمعت اذن و لا
 خطر قلب جنین همچنین است حالت انسان در رحم این عالم چون

بعالم دیگر شتابد ملاحظه نماید که از جهان سنگ و تار یک نبات یا
 و جهان آبی درآمده و اگر چنانچه در این نشاء رحمانیه آن نشاء کلمه روحانی
 مجهول و غیر معروف باشد تعجب و استغراب نباید زیرا هر عالم مادی و
 از عالم مانوق پیچیده است مانند جنین در عالم رحم از این جهان پیچیده است
 و چون بعالم مانوق انتقال نماید باخبر گردد و احساس کند ولی قبل از انتقال
 تصور ادراک محال. ای طالب حقیقت نظر در مراتب وجود جسمانی نماید
 عالم جادو کلی از عالم نبات پیچیده است و حال آنکه عالم نبات موجود
 پنجمین عالم نبات کلی از عالم حیوان پیچیده زیرا اصول نباتیه کنجایش بود که
 عالم حیوانی ندارد و تصور قوه حساسه نتواند ولی چون بعالم حیوان آید
 و بصیرت و موهبته مشاهده کنند که کلی در عالم نبات مفقود و مستور و غیب
 بوده و پنجمین حیوان تصور نفس ناقصه نتواند و از ادراکات حقیقت انسانی

بکلی محروم زیرا عالم حیوان را این گنجایش نه حال اگر عالم نبات از عالم
 انسان بکلی نخبیر باشد دلیل بر عدم وجود عالم انسان است لا والله
 پس انکار نفوس انسانی بجهان الهی مانند انکار جماد است که از عالم
 نبات خبر ندارد و همچنین انکار نبات است که از عالم حیوان خبر ندارد و
 همچنین انکار حیوان است که از عالم انسان خبر ندارد حال سکرین
 را غلظت شباهت این است که آن عالم کجا است و بر شئی که وجود
 صغیری خارجی ندارد اودام است و حال آنکه عالم وجود عالم واحد است
 ولی بالنسبه بتجانی متعدد و متعدد و یا بدشلا عالم وجود جماد و نبات و حیوان
 عالم واحد است ولی عالم حیوان بالنسبه بعالم نبات حقیقت روحانی
 و جهانی دیگر است و شاهد دیگر باری اگر حیات انسانی در تیسره
 این کون یا مقابلی این باشد که آفتابی بدید و نسیمی بوزد و ابری بارود

گیاهی برودستی نشاء انسانی گردد که خلاصه ایجاد است و نشاء
 انسانی نیز منحصر در سون این عالم فانی باشد یعنی ایامی چند انسان در این
 عالم خاکی با انواع بلا یا محن و آلام بگذراند بعد نابود شود و ایجاد متسی
 باین گردد در این صورت البته وجود عین بذیان است و ایجاد عبارت
 از تصور او اودام تمییز بکلی مقصود و عمره تمامه نابود و حال آنکه اگر اذنی عالمی
 نماید واضح و مشهود است که این کون باقنای را حکمتی عجیب مقرر
 و مقدر و تمییز عظیم محقق و یقین این انکار و اودام که انکار عالم الهی است
 از خصائص حیوان است نه انسان حیوان تصور جهانی دیگر نماید و عالم
 الهی نداند و جنت و نار غنید شد و موبت و نعمت تصور نتواند حاشا
 که نفوس مبارکی که مظهر هدایت کبری هستند محجب باین اودام گردند
 و علیکم البهار الابی . ع ع

هُوَ الْإِسْمُ

٤٨٢

رَبِّ دُرْجَانِي إِنَّ هَذِهِ أُمَّةٌ مُؤْمِنَةٌ مُؤْتَمِنَةٌ أَقْبَلْتَ إِلَيْكَ دُرْجَانِي

عَلَيْكَ وَأَمَنْتَ مِنْ عَذَابِ الْآخِرَةِ فَفَضْلُكَ وَجُودُكَ يَا رَبِّي

النُّصُورِ الرَّحِيمِ أَيْ رَبِّ الْكَرِيمِ مِثْلًا بِعِنَايَتِكَ وَأَبْرَحَ رُوحًا

بِنِعْمَتِكَ قَدْ سَبَّكَ وَأَغْرَقْنَا فِي بَحَارِ رَحْمَتِكَ وَأَجْلَبْنَا آيَةَ عَمَلِكَ

أَنْتَ أَنْتَ التَّوَابُّ الرَّحِيمُ . ع . ع

ای بندگان الهی و یاران من صبح هدی چون از فیوضات بهار تو
 بر آفاق انداخت نور محبت مبدول داشت اشراق الفت
 فرمود حقایق قنوم مختلفه متضاده را بغیض احد کامران نمود با جمیع هم
 و دل در ظل خمینه یکرنگ اخل کردند و بیک آهنگ سهیل و عدیس
 جمال قدم مشغول شوند خطوط شعاعیه ممتده از مرکز محیط دایره هر چند متعددند
 ولی چون از مرکز واحد ساطع است لهذا آن خطوط در نقطه واحد جمع
 و مکرر واحد وابسته اند و اگر چنانچه نفوس چون خطوط شعاعیه بود
 مکرر اصلی داشته باشند وحدت اندر وحدت است و اگر چنانچه آن

خطوط شعاعی از محیط تجاوز کند لابد تفرقه حاصل شود و آن مرکز مبدی
 فیض است و محیط دایره و آن دایره تعالیم الهیه است تا از تعالیم الهیه
 تجاوز نشود اتفاق حاصل نگردد پس ایدوستان مهربان بان مرکز
 قدیم و جمال سبین آفتاب انور ملکوت غیب توجه نمایند و چون خطوط
 شعاعی از آن مرکز قدس ساطع شوید و از محیط دایره دایره تجاوز نمایند
 تا جوهر توحید شوید و حقیقت تفرید شمع روشن ملکوت گردید و ایات
 باهره سلطان جبروت نجوم اتقی احدیت گردید و طیور حدائق رحمت
 احمدیه بفضل جمال قدم حاجی از جوهر موهبت بر سر دارید و سرهای
 پر تو عنایت در سر روانی از سندس فردوس در بردارید و سفی از برای
 الهیه و دلائل سبحانیه و کرم در بحر الطاف مستغرقید و از نور احسان مستفید
 کلمات کتاب مینید و حرف صحف علیین آیات صریحه ربانیه

و صحائف بدیعه صاحب عنایات قدر این موهبت ابدانید و شب
 و روز در اتحاد و اتفاق و الفت کوشید نهایت احترام را از یکدیگر بردارید
 و رعایت رعایت را بهم منظور نمایند خادم یکدیگر باشید و خادم بنیان
 اشفاق و شرمایادی امر آنکه که ثابت بر عهد و میثاقند سرج اقا
 چون امری را فرار دهند اطاعت و انقیادش فرض است و اطاعت
 آنان موجب اتحاد و الفت و یکگامی دوستان زینهار مخالفت و
 مباحثت ننمائید و همچنین باید که شب و روز در فکر تبلیغ امر الله و شوشه
 نعمات الله و اعلاء کلمه الله باشید و کمال مهربانی و تواضع و خشوع
 تشکران سلسبیل هدایت را بمعین صافی رحمانیت دلالت کنید غیورانه
 صبر عطا باشید و سحر کاران اهل جهاد و پناه در ترقیات عصریه بکوشید و
 مدینت مقدسه جدید تبلیغ و سعی شدید نمائید ع ع

هو الله تعالى

پروردگارا آمرزگار را نفس نقیسی ملکوت شهود صمود نمود و از خاکدان فانی

بیمان جاودانی شافت میمان جدید است عزیز فرما بنده قدیم است

خلعت بدیع عطا کن ای بی نیازی آفریننده بنوار و بخلو نگاه راز راه ده

و در محفل تجلی همدم و در مساز نما تونی دهند و بخشنده و صبر بان و توفی

آمرزنده و نوازنده و توانا ع ع

ای بنده درگاه الهی آنچه از خاصه محبت الله جاری قرائت کردید
 و از مضامینش معانی دلنشین ادراک کردید امید از موهبت رب
 مجید چنان است که در کل احیان نجات رحمن زنده و ترو تازه
 باشید در خصوص مسأله تاسخ مرقوم نموده بودید این اعتقاد
 تاسخ از تحایه قدیمه اکثر اعم دمل است حتی فلاسفه یونان و حکمای
 رومان و مصریان قدیم و آشوریان عظیم و لکن در نزد حق جمیع این
 اقوال و ادعای مزخرف و برهان عظیم تاسخیان این بود

که تقصای عدل الهی این است که اعطای گل ذی حق خسته
 شود حال هر انسان بیلائی مبتلا شود گوئیم کوتاهی نموده است
 و لکن طفلی که هنوز در رحم مادر است و نطفه اش تازه انعقاد گردیده
 است و کور و کر و شل و ناقص انخلقه است آیا چه کنایه است
 که چنین جزائی گرفتار شده است پس این طفل اگر چه بظاہر در رحم
 مادر خطائی نموده و لکن پیش از این در قالب اول جرمی کرده که
 مستوجب چنین جزائی شده ولی این نفوس در این کلمه غافل
 گشته اند که اگر خلقت بر یک منوال بود قدرت محیطه چگونه
 نمودار میشد و حق چگونه بفعل ما بشاید حکم ما برید مسکیت باری زد
 رحمت در کتب الهی مذکور و این مقصد رجوع شون و آثار و کمالات
 و حقائق انوار است که در هر کور وجودی نماید مقصد اشخاص و ارواح

مخصوصه است مثلاً گفته میشود که این سراج در شب عود نموده است
 و یا آنکه گل یاری اسال باز بگستان رجوع کرده است. در این مقام
 مقصود حقیقت شخصیه و همین ثابته و کینونت مخصوصه آن نیست بلکه مراد
 آن شون و مراتبی است که در آن سراج و در آن گل موجود بود
 حال در این سراج و گل شهود یعنی آن کمالات و فضائل و مواهب و
 سابق در بهار لاقی عود نموده است مثلاً این عمر همان عمر سال گذشته است
 در این مقام نظر لطافت و طراوت و نصارت و عبادت آن عمر است
 الا البسته آن حقیقت فیعه و همین مخصوصه رجوع نموده آیا از یک مرتبه
 وجود در این عرصه شهود اولیای الهی چه نعمتی در احوالی دیدند که متصلاً عود
 و رجوع و طرز خواهند آیا یک مرتبه این مصائب و بلاها و زاریا
 و صدمات و مشکلات کفایت نمیکند که طرز این وجود را در این عالم

خواهند این کاس حیدان جلاوتی نداشته که آرزوی متابعد
 مگر شود پس دوستان جمال ابی ثوابی و احسری جز مقام
 مشاهده و تعاد ملکوت ابی بخونید و جز با دیده تناسی وصول برزخ
 اعلیٰ نپویند نعمت باقیه خواهند و موبت سرمدیه که مقدس ارادرا
 امکانیه است چه که چون بصیر صدید نظر فرمائی جمیع بشر در این عالم برآ
 منبذند سیریحی نه تا ثواب اعمال سیئات مگر سابقین میذخوشمالی
 نیست که عمره شغلات ماضیه چند و اگر حیات انسانی بوجود رود و
 مصور در زندگانی دنیوی بود ایجاد چه ثمره داشت بلکه الوهیت چه آثار
 و تمیمی بخشید بلکه موجودات و کمالات و عالم کمونات کل مهمل بود
 استغفر الله من ذنوبه و انظر انظما العظیم

عینا کلمات و نتائج حیات رحمی در عالم تک و تاریک مفقود

در چون استقال این عالم وسیع نماید فوائده نشود و نماند آن عالم واضح و مشهود
سیر کرد و همچنین ثواب و عقاب و نعم و حجیم و مکافات و مجازات

اعمال و افعال انسان در این نشاء حاضر و نشاء آخری عالم بعد از این

مشهود و معلوم میگردد و همچنین که اگر نشاء و حیات جمعی محصور در جهان

عالم اجماع بود حیات وجود عالم جمعی مثل نامر بود میگشت همچنین اگر حیات این عالم و اعمال

و افعال و اثرات در عالم دیگر نشود کلی مثل و غیر مستعمل است پس آن که حق را عوالم نصیبی

که افکار انسانی از او درکش عاجز است و معمول بشری از تصورش

قاصر چون مشام روحانی را از هر رطوبت اسکانی پاک و مطهر فرمائی

نعمات قدس صدائق رحمانیه آن عوالم مشام رسد و البهار علیک

و علی کل ناظر و متوجه الی الملكوت الالهی الذی قدسه الله عن ادک

الغافلین و البصار الکلبیین
عبدالبهار عباس

هوا لبه

۴۹۲

ای پروردگاری مهربان این دوستان سگف آستانند و این یاران از حرارت محبت

شعله سوزان بیاد تو چون بحر موجند و در این سخن توحید چون سراج و تابح هر یک موجی در

بحر عیاستند و هر یک در حقی از لایلی بدایت در سحرگاه بادی آگاه بگریزند و برانند و در شبگاه

بیاد حالت بخوانند و بیاراستند تویی بشنند و مهربان و تویی پاینده و رحمن ای بی نیاز

مردگان را بیامرز و بارانند گان را بنواز در پناه گان را در مان شود آزادگان را پناه و گان

از قصور زکند و زوب نیشا و ستاری تو آمرزگار و ایها محکم . ع . ع

ای اهل عالم طلوع شمس حقیقت محض نورانیت عالم است و ظهور
 رحمانیت در انجمن بنی آدم توبه و توبه شکر و تسووعات مقدسه بر فیض
 موفور رحمت صرف است و مومنت بخت و نورانیت جهان
 و بهمانسان استلاف و التیام است و محبت و ارتباط بلکه رحمانیت
 و یگانگی و از الیه یگانگی و وحدت با جمیع من علی الارض در نهایت
 آزادی و سزائی جمال مبارک میفرمایند همه باریک و اریه
 در یک کیشا خسار عالم وجود را بیک شجر و جمع نفوس منزه ادواق
 و از بار و آثار شبیه فرمودند لهذا باید جمیع شاخه و برگ و سلفه و

نمرود نهایت طراوت باشد و حصول این لطافت و ملاوت
 منوط بارتباط و الفت است پس باید یکدیگر را در نهایت قوت
 نگهداری نمایند و حیات جاودانی طلبند پس اجبای الهی باید
 در عالم وجود رحمت رب دود گردند و مومبت ملک غیب و شهود
 نظر را پاک نمایند و نوع بشر را برک و شگوفه و مهر شجر ایجاد شده کنند
 همیشه باین فکر باشند که خیری نفسی رسانند و محبت و رعایتی در مورد
 و احاسی نفسی نمایند و شمنی نمیشوند و بدخواهی نشوند جمع من
 علی الارض را دوست انگارند و اعیار را یار و اند و بیکانه را آنا
 شنوند بقیدی مقید نباشند بلکه از هر بندی آزاد گردانند
 مقرب در گاه کبریا نفسی است که جام و فنا بخشد و اعدا را در عطا بندد
 دارد و حتی شکر بیچاره را در سلیقه شود و هر خصم که در یار و دوست

و صایای جمال مبارک. این است نصیاح اسم اعظم. ای ایران
عزیز جهان در جنگ و جدال است و نوع انسان در نهایت خصومت
دو بال بظلمت جناح احاطه نموده و نورانیت و فانیان کشته جمیع
مل و اقوام عالم چنگ نیز نموده و باید که هر جنگ و ستیز نمایان
بشود که زیر ذر است. هزاران خانانست که میر و سامانست
در هر سالی هزاران هزار نفوس در میدان حرب و جدال آتش
بخاک و خونست. و خیمه سعادت و حیات سکوس و سرگون.
سردان سرداری نمایند و بخو زیزی افتخار کنند و بفتنه انگیزی مباد
نمایند ملی گوید که من شمشیر بر قباب امتی اختم و دیگری گوید
مملکتی با خاک یکسان ساختم و یکی گوید من بسیار دولتی بر انداختم
اینست مدار فخر و مبادات بین نوع بشر در جمیع جهات دوستی در است

مذموم داشتی و حق پرستی مقدوح، ندادی صلح و صلاح و محبت و
 سلام آئین جمال مبارکت که در قطب امکان خمیه زده و اقوام را
 دعوت نماید پس ای یاران الهی قدر این آئین با زمین بدانید
 و بموجب آن حرکت و سلوک فرمائید و سبیل استقیم و منجی قوم نمائید
 و خلق بنمائید آئین ملکوت بلند کنید و تعالیم و وصایای رب
 در دوشتر نمائید تا جهان جهان دیگر شود و عالم ظلمانی منور گردد و
 مرده خلق حیات تازه جوید هر نفسی نفس رحمانی حیات ابدیه طلبید
 این زندگانی عالم فانی در اندک زمانی منتهی گردد، و این عزت در دست
 و راحت و خوشی خالدهانی غمگین زایل و فانی شود. خلق را بخدا
 بنمائید و نفوس را برب و سلوک ملا اعلی دعوت کنید تمیمان را
 در مهربان گردید و سچاگان را مباح و پناه شوید سیر از اکثر غمگین

و مرضی سازد رمان و شفا معین بر مظلومی باشد و محرم بر محرم
 در فکر آن باشد که خدمت بر نفسی از نوع بشر نماید و باعراض
 و انکار و استکبار و ظلم و عددان اهمیت ندید و اعتنا ننماید
 بالعکس معاطه نماید. و بحقیقت مهربان باشد نه بطاهر و صورت هر
 نفسی از اجبای الهی باید فکر در این حصر نماید که رحمت پروردگار باشد
 و موبت آمرزگار بجهت نفسی برسد خیری نماید و نفسی برساند
 و بسبب تحسین اخلاق گردد و تعدیل افکار تا نور هدایت تابد و موبت
 حضرت رحمانی اعطای نماید محبت نور است در هر خانه تابد و
 عداوت ظلمت است در سرکاشانه لانه نماید ای اجبای الهی
 همی بنماید که این ظلمت بکلی زایل گردد تا سینه پنهان آشکار
 شود و حقایق اشیا مشهود و عیان گردد. ع ع

هوائے

۵۰۳

ای آئہ آتہ چون افواج نسا، عالم گمتری چون امواج سیانی با^{سن}
عالم پی نهند و جو کہ جو کہ بدیاری عدم راہ بر بند نہ شمر و اثری نہ فائدہ و خری
کو در قاتی کہ در ظل سدرہ رحمانیت در آیند و بموجب هدایت افت
قلب بیاریند این در قات از افق غرت طالع کردند و چون
سج نورانیہ در زجاہ ملکوت بر آسند و زند ع ع

سؤال از حیات ابدیہ و دخول در ملکوت نماید ملکوت با صلاحت
ظاہری آسان گفته میشود اما این تعبیر تشبیہ است بحتیقی و واقعی
زیرا ملکوت موقع جسمانی نیست مقدس از زمان و مکان جهان روحانی
است و عالم رحمانی و مرکز سلطنت یزدانی است مجرد از جسم
و جسمانیت و پاک و مقدس از ادوات عالم انسانی چه کہ محصور است
در مکان از خصائص اجسام است نہ ارواح و مکان در زمان محیط بر تن
است نہ عقل و جان ملاحظہ نمایند کہ جسم انسان در موضع صغیری
مکان دارد و ممکن در دو جب زمین نماید و احاطہ بیش از این
ندارد ولی روح و عقل انسان در جمیع ممالک و اقالیم مملکت در آن

فضای نامتناهی آسمان سیر نماید و احاطه بر جمیع کون دارد
و در طبقات عیال بعدی منتهی کثیفات ابراکند این از این
جبت است که روح مکان ندارد بلکه لامکان است در زمین
و آسمان نسبت بروح یکسانست زیرا اکتشافات در هر دو نماید
ولی این جسم محصور در مکان و بی خبر از دون آن و اما حیات و حیات
است حیات جسم و حیات روح اما حیات جسم عبارت از حیات
جهانی است اما حیات روح عبارت از هستی ملکوتی است
و هستی ملکوتی استغافه از روح الهی است و زنده شدن از نفحه
روح القدس و حیات جهانی هر چند وجودی دارد ولی در نزد معین
روحانی عدم صرف است و موت محض مثلاً انسان موجود است
و این سنگ نیز موجود اما وجود انسانی کجا و وجود این سنگ کجا هر

چند تک وجود دارد اما نسبت بوجود انسان معدوم است
از حیات ابدیه مقصد استغافه از فیض روح القدس است مثل
استغافه کل فصل نسیم و نغمه نوبهار لایحه کنسید که این گل
اول حیات داشته است اما حیات جمادی لکن از قدوم موسم
برس و فیضان ابر بهاری و حرارت آفتاب نورانی حیات دیگر
یافته است و در نهایت طراوت و لطافت و معطر است حیات
اول این گل بالنسبه بحیات ثانیه همت است مقصد این است
که حیات ملکوت حیات روح است و حیات ابدی است و
سنزه از زمان و مکان است مثل روح انسان که مکان ندارد زیرا
در وجود انسانی اگر نفس کنی مکان و موقعی مخصوص از برای روح پیدا کنی
چه که ابد روح مکان ندارد و مجرد است اما تعلق با این جسم دارد مثل

تعلق این آفتاب باین آینه مکانی ندارد اما باینه تعلق دارد بمسئله
 عالم ملکوت مقدس است از هر چیزی که چشم دیده شود یا حس
 ساروشل سماع وشم و ذوق و لمس احساس گردد این عقل که در
 انسان است مسلم الوجود است آیا در کجای انسان است که
 در وجود انسان نفس نامی چشم و گوش و ساروحاس چیزی نیابی و حال
 آنکه موجود است پس عقل مکان ندارد اما تعلق بدماغ دارد ملکوت
 بهم چنین است و هم چنین محبت نیز مکان ندارد اما تعلق بقلب دارد
 همچنین ملکوت مکان ندارد اما تعلق بانسان دارد اما داخل
 شدن در ملکوت بجهت آنه است بانقطاع است بتقدس و تیره
 است بصدق و صفا است و استقامت و وفاست بجان فیاض
 پس باین بیانات واضح گشت که انسان باقی است و حی ابدی

است لکن انسانی که مؤمن باشد و محبه الله و ایتقان داند حیاتش
 طیبه است یعنی ابدیه گفته میشود اما آن نفوس که محجب از حق هستند
 با وجود اینکه حیات دارند اما حیاتشان ظلمانی است نسبت
 بحیات مؤمنین عدم است مثل چشم زنده است و ماخن نیز زنده است
 اما حیات ماخن نسبت بحیات چشم عدم است این سنگ وجود
 دارد و انسان نیز وجود دارد اما سنگ باینجه بوجود انسان عدم است
 وجود ندارد زیرا انسان چون وفات یافت و این جسم سلاشی و
 معدوم گشت مانند سنگ و خاک جفا شود پس مشهود شد که وجود جفا
 هر چند وجود است ولی باینجه بوجود انسانی عدم است همچنین نفوس
 محجبه از حق هر چند در این عالم و عالم بعد از موت وجود دارند اما
 بالنسبه بوجود قدسی انبار ملکوت الهی معدومند و منقود.

استخراج از معانیات مبارک صنف ۱۷۱

۵۰۹

..... در بحث بقای روح بودیم بدانکه تصرف و ادراک روح انسان
بر دو نوع است یعنی دو نوع افعال دارد و دو نوع ادراک دارد یک
نوع بواسطه آلات و ادوات است مثل اینکه باین چشم می بیند
باین گوش میشنود باین زبان تکلم مینماید این اعمال روح است و

ادراک حقیقت انسان دلی بوسائط آلات یعنی بسینده روح است
 اما بواسطه چشم شنونده روح است لکن بواسطه گوش ماطق روح است
 اما بواسطه لسان و نوع دیگر تصرفات و اعمال روح بدون آلات
 و ادوات است از جمله در حالت خوابت بی چشم می بسیند بی گوش
 می شنود بی زبان تکلم میکند بی پامید و دباری این تصرفات
 بدون وسائط آلات و ادوات است و چه بسیار میشود که رویا
 در عالم خواب بیند آثارش در سال بعد مطابق واقع ظاهر شود و این
 چه بسیار واقع که مسأله را در عالم بیداری حل کنند در عالم رویا
 حل نماید چشم در عالم بیداری تا مسافت قلیله مشاهده نماید لیکن
 در عالم رویا انسان در شرق است غرب را بیند در عالم بیداری
 سال را بیند در عالم خواب استقبال را بیند در عالم بیداری بوسائط

سیریه در ساعتی نهایت بیت فرسخ طی کند در عالم خواب در یک
 طرفه العین شرق و غرب را طی نماید زیرا روح دو سیر دارد بی واسطه
 یعنی سیر روحانی با واسطه یعنی سیر جسمانی مانند طبعی که پرواز نمایند
 یا آنکه بواسطه عالمی حرکت نمایند و در وقت خواب این جسد مانند
 مرده است نه میزند نه شنود نه احساس کند نه شعور دارد و نه ادراک
 یعنی قوای انسان مختل شود لکن روح زنده است و باقی است
 بلکه نفوذش بیشتر است پروازش بیشتر است ادراکاتش بیشتر است
 اگر بعد از فوت جسد روح را فانی باشد مثل این است که تصور نمایم
 مرغی در قفس بوده بسبب سنگت قفس هلاک گردیده و حال آنکه مرغ را
 از سنگت قفس چه پاک و این جسد مثل قفس است و روح مثلاً
 مرغ ما ملاحظه کنیم که این مرغ را بدون این قفس در عالم خواب

پرواز است پس اگر نفس شسته شود مرغ باقی و برقرار است
 بلکه احساسات آن مرغ بیشتر شود و در آکاش بیشتر گردد و آبش
 بیشتر شود فی الحقیقه از جمعی جنت نعیم رسد زیرا از برای طهور
 سلوک صفتی اعظم از آزادی از نفس نیست این است که شهدا در میان
 طرب و سرور بیدان قربانی تا بند و چمن در عالم بیداری چشم
 انسان نهایت یک ساعت مسافت بنزدیرا بواسطه جسد تصرف
 روح باین مقدار است اما بصیرت و دیده عقل امریکار نماید آنجا
 ادراک کند و اکتشاف احوال نماید و شیت امور و به حال اگر روح
 عین جسد باشد لازم است که قوه بصیرتش نیز همین قدر باشد پس معلوم
 است که آن روح غیر این جسد است و آن مرغ غیر این نفس و قوت
 و نفوذ روح بدون واسطه جسد شدیدتر است لهذا اگر الت مطلق شود

صاحب آلت در کار است مثلاً اگر قلم سطل شود بشکند کتاب حی
 و حاضر در آن خانه خراب شود صاحب خانه باقی در بر سر این
 از جمله بزرگسالی است که دلیل عقلی است بر بقای روح. اما دلیل
 دیگر این جسد ضعیف شود و زود بگذرد و مرخص شود و صحت پیدا کند خسته
 گردد و راحت شود بلکه احوالی دست قطع شود و پا قطع شود و قوا حی و سمانی
 مختل گردد چشم کور گردد گوش کر شود زبان لال گردد و اعضا برض
 فلج گرفتار شود خلاصه جسد نقصان کلی باید باز روح بر حالت اصلی
 و ادراکات روحانی خویش باقی و برقرار نه نقصانی باید نه مختل
 گردد و ملی جسد چون مبتلا بر مرض و آفت کلی گردد از فیض روح محروم
 شود مانند آنکه چون بشکند و یا غبار و زنگ بر دارد شعاع آفتاب
 در او ظاهر نشود و فیض نمودار نگردد از پیش بیان شد که روح انسانی

داخل جسدیت زیر اجمرد و مقدس از دخول جسم روح است و
 دخول و خروج شان اجسام است بلکه تعلق روح بجد مانند تعلق
 آفتاب آینه است خلاصه روح انسانی بر حالت واحد است
 نه بر مرض جسد مریض شود و نه بصحت جسم صحیح گردد و نه علیل شود و نه ضعیف
 گردد و نه ذلیل شود و نه حقیر گردد و نه خفیف شود و نه ضعیف مری در روح بسبب وجود
 هیچ ظلمی عارض گردد و اثری نمودار نشود و لو جسد زار و ضعیف شود و
 دپا باوز با ناطع شود و قوای سمع و بصر مختل شود پس معلوم متکلیف است
 که روح غیر جسد است و بقایش مشروط بقای جسد نیست بلکه روح در
 نهایت عظمت در عالم جسد سلطنت نماید و اقدار و نفوذش مانند
 فیض آفتاب در آینه ظاهر و آشکار گردد و چون آینه خراباید و یا
 بشکند از شعاع آفتاب محروم ماند.

استخراج از منادفات مبارک صنف ۱۷۹

۵۱۵

در کتب سماویة ذکر بقای روح است و بقای روح انس اساس ایمان
الیه است زیرا مجازات و مکافات بر دو نوع بیان کرده اند

نوع ثواب و عقاب و جودی و دیگر مجازات و مکافات از بی
 آنا نعیم و محیم و جودی در سیمع حوالم الهیه است چه این عالم در چه حوالم
 روحانی مخلوقی و حصول این مکافات سبب وصول بحیات ابدیه است
 این است که حضرت مسیح مفرماید چنین کنید و چنان کنید تا بحیات
 ابدیه سایید و تولد از مادر و روح جوئید تا داخل در ملکوت شوید این
 مکافات و جودی فضائل و کمالات است که حقیقت انسانیه را بر این
 دیدگاه ظلمانی بود نورانی شود جاہل بود و انا گردد غافل بود همیشه
 شود خواب بود بیدار گردد مرده بود زنده شود کور بود بینا گردد
 کور بود شنوا شود ارضی بود آسمانی گردد ناسوتی بود ملکوتی شود از این
 مکافات تولد روحانی باید خلق جدید شود مظهر این آیه انخسب کرد که
 در حق حوارین مفسر ماید که از خون و گوشت و اراده بشر موجود

نشد بلکه تولد از خدا یافتند یعنی از اخلاق و صفات بهی که
 از مقتضای طبیعی بشری است نجات یابند و صفات رحمت
 که فیض الهی است تصف شدند معنی ولادت این است و در نزد
 نموس عدلی علم از حجاب از حق نیست و عیبی اشد از ذل
 نفسانی و صفات ظلمانی و پستی فطرت و انماک در شهوات نه چون
 بنور ایمان از ظلمات این رذائل خلاص شوند و با شراق کس شحقت
 منور و جمیع فضائل شرف گردند این را اعظم مکافات شمرند
 و جنت حقیقی دانند همچنین مجازات منور یعنی عذاب و عقاب وجود
 ابتلای بعالم طبیعت و حجاب از حق و جهل و نادانی و انماک در
 شهوات نفسانی و ابتلای بر ذائل حیوانی و اوصاف بصفات ظلمات
 از قبیل کذب و ظلم و جفا و تعلق بشون دنیا و استسراق در هوا جس

شیطانی شمرند و این را اعظم عقوبات و عذاب دانند.

اما مکانات اخروی که حیات ابدیه است و حیات ابدیه
مصرح در جمع کتب سادیه و آن مکالات الهیه و موهبت ابدیه و مکانات
سرمدیه است مکانات اخروی مکالات و نمی است که در عالم
روحانی بعد از خروج از این عالم حاصل گردد اما مکانات وجودی
مکالات حقیقی نورانی است که در این عالم تحقق یابد و سبب حیات
ابدیه شود زیرا مکانات وجودی ترقی نفس وجود است مثلش
انسان از عالم نطفه بمقام بیوغ رسد و مظهرت مبارک الله احسن
انحالقیین گردد و مکانات اخروی نعم و الطاف روحانی است
مثل انواع نعمت های روحانی در ملکوت الهی و حصول آرزوی
دل و جان نوالهای رحمن در جهان ابدی و همچنین مجازات اخروی

یعنی عذاب اخروی محرومیت از عیالات خاصه الهیه و مواب
 لایبیه و سقوط در اسفل درکات وجودیه است و بر نفسی که از این
 الطاف الهی محروم و لاجرم بعد از موت باقی است ولی در نزد اهل
 حقیقت حکم اموات دارد اما دلیل عقلی بر بقای روح این است
 که برشی معدوم آثاری مترتب نشود یعنی ممکن نیست از معدوم صرف
 آثاری ظاهر گردد زیرا آثار فرع وجود است و فرع شرط وجود اصل
 شأنا از آفتاب معدوم شعاعی ساطع نشود از بحر معدوم امواجی پیدا
 گردد از ابر معدوم بارانی نبارد از شجر معدوم ثمری حاصل نشود از
 شخص معدوم ظهور و بروز می گردد پس با دام آثار وجود ظاهر دلیل بر این
 است که صاحب اثر موجود است ملاحظه نمائید که آن سلطنت
 سیح موجود است پس چگونه از سلطان معدوم سلطنت باین عظمت ظاهر

کرد و چگونه از بحر معدوم چنین امواجی اوج گیرد چگونه از گهستان معدوم
 چنین نعمات قدسی نشتر شود ملاحظه نمایند که از برای جمیع کائنات بجز در ملامت
 اعضا و تحمیل ترکیب عنصری ابدی اثری و حکمی و نشانی نماند چه شئی
 جمادی و چه شئی نباتی و چه شئی حیوانی مگر حقیقت انسانی در روح
 بشری که بعد از تفسیر تن اعضا و تشکیلات اجزا و تحصیل ترکیب با
 آثار و نفوذ و تصرفش باقی در دستدار بسیار این مسأله دقیق است
 درست مطالعه نمایند این دلیل عقلی است بیان میکنیم تا عقلا مبرا
 عقل و انصاف بسنجند اما اگر روح انسانی نسبت بشیر شود و منجذب
 ملکوت گردد و بصیرت باز شود و سامعه روحانی قوت یابد و
 احساسات روحانیه مستولی گردد بقای روح را مثل آفتاب
 شاد کند و بشارت و اشارات الهی احاطه نماید.....

نطق مبارک پنجشنبه یازدهم ذی قعدة ۱۳۲۹ در پاریس

.... روح فیض الهی است که بر جمیع کائنات اشراق کرده و جمیع کائنات را
از آن بهره و سیبی باشد مانند آفتاب که اشراق بر جمیع کائنات
ارض نموده زیرا جمیع اشیا موجوده در که ارض بفضی آفتاب پرورش
یابد و پرورش بسیار گیرد و لکن این فیض در مرتبه باقتضای آن
رتبه ظاهر است شعاع آفتاب را در اجسام حجریه تاثیر در پرورش لکن
در اجسام شفافه ظهور و جلوه دیگر دارد و هر چند یک آفتاب است
و لکن ظهورش در اجسام متنوع است بمنظور روح در مراتب وجود
ظهورش باقتضای آن مراتب است در عالم جمادی که قوه جاذبه است

که سبب اجتماع اجزای فردیه است و آن حیات جماد است زیرا اجزاء
 نیز زنده است مرده نیست اما در تبه خودش در عالم نبات قوه
 نایبه روح نباتی است و اما در عالم حیوان قوه حساسه روح حیوانی است
 که از ترکیب و استخراج عناصر یک قوه حساسه حاصل میشود و این از
 مقتضای استخراج ترکیب عناصر است و اما در عالم انسان نیز کفایتی
 است که از ترکیب عناصر منبث میشود ولی منضم نفس ناطقه و قوه عاقله
 است این روح انسانی که نفس ناطقه و قوه عاقله است محیط را بر اشیا
 است و کاشف اشیا و درک اشیا این است که اسرار کائنات
 را از خیر غیب بجزیر شود میآورد این آن قوه است که جمیع صنایع
 و علوم و فنون مادی را از خیر غیب بجزیر شود میآورد این قوه بر
 چند غیر محسوس است و بحواس ظاهره دیده نمیشود لکن بحواس باطنیه
 احساس میشود انتهى

ای میل خوش آہنگ باگلی از جان دل بر آرتا صاحبان فرہنگ
 راحیران کنی و از جهان بود رنگ از ادنائی نمہ فی ساز کن کہ طہور
 فردوس ادسا کنی با حمانہ الہی ہزار شومی از جان جان بی سنا
 گردی با عتقای مشرق ہم پرداز شومی زبان از گشتانی و آغا سخومی
 نمائی در افغان شجرہ طوبی بادیع احسان بسائی و علیک التعمیر و التنا

نطق مبارک پنجشنبه ۹ نوامبر ۱۹۱۱

۵۲۶

.... انسان بحکم انسان میت انسان بروج انسان است یزاد جسمانی
انسان با حیوان شریک است اما بروج ممتاز از حیوان ملاحظه

کنسید چنانچه شعاع آفتاب زمین را روشن میکند همینطور روح
 اجسام را روشن میکند روح است که انسان را آسمانی میکند روح است
 که انسان را از نفثات روح القدس مستفیض نماید روح است که
 حقائق اشیا را کشف کند روح است که این همه آثار ظاهر و
 روح است که همه علوم را تأیس کرده روح است که حیات ابدی
 بخشیده روح است که ملل مختلفه را متحد نماید روح است که شرق
 و غرب را جمع کند روح است که عالم انسانی را عالم ربانی نماید
 لهذا تقوی که مستفیض از قوه روح هستند سبب حیات عالمند حال
 الحمد لله شما که از عالم روح مستفیض هستید البته از تعالیم بهار است
 که مؤسس روحانیات است سرور و مشوفید زیرا تعالیم بهار است
 صرف روحانی است اول تحریر حقیقت است تحریر حقیقت

سبب ظهور روح است زیرا روح بقوای محسوسه احساس نشود
ولی بقوای بطنیسه ظاهره آشکار گردد هر چند جسم انسان محسوس
است ولی روحش پنهان و عالم بر جسد است از برای روح دو
تصرف است یکی بواسطه آلات و ادوات یعنی چشم می بیند
گوش می شنود زبان می گوید هر چند این آلات در کارند ولی محرک
روح است هر چند این قوای از جسد ظاهره و لکن بقوه روح است
و اما تصرف دیگر که بدون آلات است در عالم رؤیا بدون چشم
می بیند بدون گوش می شنود بدون زبان می گوید بدون حرکت
پایه می کند جمیع قوای روحانی بدون واسطه چشم در عالم رؤیا ظاهره
آشکار است پس معلوم شد که از برای روح دو تصرف است
یک تصرف بواسطه آلات اجسام مانند چشم و گوش و غیره و

تصرف بدون آلات و مخمین جسم در غرب است ولی روح
حالات شرق را کشف میکند و در آنجا تدبیر و شکیبای روحی نماید پس ثابت
و محقق میشود که روح عظیم است و جسم نسبت به روح حقیر جسم مانند بطور است
و روح مانند نور هر چند بطور در نهایت صفاست اما بطور و حسوله
بطور بسیار نور است نور محتاج به نور نیست روشن است لکن بطور
محتاج به نور است تا روشن شود و همچنین روح محتاج بحجم نیست جسم محتاج
بروح است روح بحجم زنده نیست جسم بروح زنده است ملاحظه کنید
جسم هر قدر ناقص پیدا کند روح بر عظمت و قوت خود باقی است
مثلاً دست انسان اگر قطع شود روح بقدرت و سلطنت خود باقی است
چشم اگر کور شود روح بصیرت برقرار است اما اگر فیوضات روح از جسم
منقطع شود نور از جسم معدوم است پس ثابت شد که انسان

بروح انسان است نه بجد این روح فضیله از فیوضات الهی است
 اشراقی از اشراقات شمس حقیقت است ولی این روح اسانسی
 اگر مؤید نباشد روح القدس شود آنوقت روح حقیقی گردد نبات
 روح القدس تعالیم الهی است آنوقت حیات ابدی یابد نور ایت
 آسمانی جوید عالم انسانی را بفضائل رحمانی نور نماید پس ما باید بگوئیم
 بموجب تعالیم مبارک عمل کنیم روز بروز سعی نمائیم که روحانی تر شویم نورانی تر شویم
 و بصورت عالم انسانی خدمت کنیم مساوات بشریه را مبرمی دائم
 رحمت الهیه را استشعر نمائیم محبت الله را بر جمیع من عملی الارض
 عرضه داریم تا قوه روحانیه در نهایت جلوه ظهور نماید اجسام را حکمی
 نماید ارواح حکمران گردد آنوقت عالم بشر عدالت از یک
 نفس شمرده شود و عدت عالم انسانی جلوه نماید... انتی

هو الاهی

ای ثمره شجره موہبت است مصیبت جدیدہ چون بسع این اورگان
رسید احزان چون بحر بی پایان موج آمد و این موج چنان
ابح گرفت کہ اہل سراق عزت و حیا عظمت را افسردہ و پژمرد
نمود و آن آن ثمرہ مبارکہ سدرہ بقا باید در این کوزه موار و چون حل
ثابت راسخ نشین و بر سرہ ارباب شد مضطرب گردند و شوش نشوند
چہ کہ بعد از مصیبت علمی و دینی کبری کہ زلزلہ بارکان عالم آمد سخت
و آتش حرمان بخرمن جان آدم زد ہر مصیبتی از ما نیرشد یہ افتاد بر
امر الہی ثابت و راسخ باش و توکل سخن کن و توسل ملکوت الہی
جو با عالمی درانی کہ کل را موجود مایہی و دو اجد جمع شوی و فاقد ماسوی
کردی چون اوراد الہی سہ را داری چون اورا جوئی سہ را

یابی دلہب علیک . ع ع

نقل مبارک دنیویورک امریکاشب میسنه ۷ جولای ۱۹۱۲

..... انسان دو حیات دارد یک حیات جسمانی یک حیات
روحانی حیات جسمانی انسان حیات حیوانی است ملاحظه میکنید
که حیات جسمانی انسان عبارت از خوردن و خوابیدن و پوشیدن
و راحت کردن و گردیدن و اشیا محسوسه را نظیر کائنات سازه
از ستاره و آفتاب و ماه و جبال و دره و دریا و چشمه و جنگل و دریا
است این حیات حیات حیوانی است مشهود و واضح است که
حیوان با انسان در معیشت جسمانی مشترک است یک چیز دیگر است
و آن این است که حیوان در معیشت جسمانی خود راحت است ولی انسان
در معیشت جسمانی خود در تعب ملاحظه کنید که جمیع حیوانات که در این صحرا
هستند در گوه هستند در دریا هستند اینها سهولت معیشت جسمانی خود را
بدون مشقت و تعب به دست میآورند این صحرا در این صحرا که کسی صنعتی نه بخار

نه فلاحی بهیچ وجه من الوجوه رحمتی ندارد هوای بسیار لطیف استشق میکنند
 در اعلی شاخه های درختهای بنزد خرم لانه و آشیانه میسایند و از این
 دانه های موجود در این صحرا تناول میکنند جمیع این خرمنها شروت
 آنهاست بجز دانه ای که گرسنه میشوند دانه حاضر بعد از خوردن دانه با
 بر اعلی شاخه های درخت در نهایت راحت و آسایش بدون محنت
 و مشقت راحت و آسایش میسایند همچنان سایر حیوانات لکن
 انسان بحمت معیشت جسمانی خود باید تحمل مشقات عظیمه کند شب در روز
 آرام گیرد یا فلاحت کند یا صنعت نماید و یا به تجارت مشغول گردد
 یا در این معاون شب در روز کار کند یا در نهایت محنت و مشقت باین
 طرف و آن طرف سفر کند و در زیر زمین در روی زمین کار نماید تا آنکه
 معیشت جسمانی او میسر گردد ولی حیوان این زحمات را ندارد و با

انسان در معیشت جسمانی مشترک است و با وجود این راحت
 نتیجه از این معیشت جسمانی آنها نیست و اگر صد سال زندگانی کند
 از حیات جسمانی عاقبت ابد اقیه نیست فکر کنید پیغمبر آیه صحیح توجه در
 حیات جسمانی است این همه میلیونها نفوس که از این عالم فرستند
 آیه صحیح دیدید که از حیات جسمانی خود نتیجه نمی گیرند جمیع حیاتشان به
 رفت زحمتشان بدر رفت مشقتشان بدر رفت صناعتشان
 بدر رفت تجارتشان بدر رفت و وقت رفتن از این عالم در کف
 چیزی نماند نتیجه طرفه اما حیات روحانی حیات است حیات
 است که عالم انسانی بآن روشن حیاتی است که انسان از حیوان
 ممتاز حیاتی است که ابدی است سردی است پر نفس
 الهی است حیات روحانی انسان سبب حصول عزت ابدی است

حیات روحانی انسان سبب تقرب الی الله است حیات
 روحانی انسان سبب دخول در ملکوت الله است حیات
 روحانی انسان سبب حصول فضائل کلمیه است حیات روحانی
 انسان سبب روشنائی عالم بشر است ملاحظه کنید نفوس را که
 حیات روحانی کامل از برای آنها فانی نبود اصحلا لی نبود از زندگان
 نایمی گرفتند و ممرودی بردند آن ثمره چه چیز است آن درخت
 الهیه است آن حیات ابدیه است نورانیت سریده است
 آن حیات بقا است آن حیات ثبات است آن حیات
 روشنائی و سایر کمالات انسانی حتی چون در نقطه تراب ملاحظه
 کنیم نفوسی که حیاطشان جسمانی بود در حیات روحانی نصیبی نبردند
 آثارشان بکلی محو شد نه ذکر می نه اثری و نه مگر می نه هستی حتی در نقطه

تراب نه قبری و نه اثری نهایت ایامی چند قبورشان همور بعد
 مملو شد و رفت لکن نفوسیکه حیات روحانی داشتند اینها
 در ملکوت الهی الی الابد مانند ستاره درخشانند عزت ابدیه دارند
 و محل تجلی الهی هستند از مانده آسمانی فرز و فرزند ارشاد به جمال الهی
 مستفیضند عزت ابدیه از برای آنهاست در جمیع مراتب الهی
 حتی در عالم ماسوت ملاحظه کنید می بینید آثار اینها باقی است
 ذکر اینها باقی است اخلاق اینها باقی است مثلاً سه هزار سال
 یاد و هزار سال پیش نفسی بوده فسوب بعقبه الهیه بوده مؤمن بوده
 و مستقیم بر امر الله بوده الی الان آثار اینها باقی است الی الان
 بذكر آنان خیرات و مبرات میشود الی الان بنام آنها در سبب تسکین
 مسکرو و معابد تأسیس میشود الی الان بنام آنها شفاخانه های

رقیب میشود ملاحظه فرمایید حضرت مسیح حیات جهانی پطرس حیات
 ماسی گیری بود دیگر حیات یک ماهی گیر معلوم است چه چیز میشود
 اما حیات روحانی نفسیات مسیح در نهایت روشانی که حتی در نقطه
 تراب آثار او باقی است و امپراطوری رومان نیروی بان عظمت
 نه آری و نه ثمری نه بردی و نه ذکری و نه ظهوری پس معلوم شد که
 اصل حیات انسان حیات روحانی است این حیات روحانی
 انسان تمیذ دارد این حیات روحانی انسان باقی است این
 حیات روحانی انسان ابدی است این حیات روحانی انسان
 عزت سرمدی است .

الحمد لله بعنایت حضرت بهار الله از برای شما این حیات روحانی
 میسر است این موهبت کبری جلوه نموده این شمع روشن افروخته

شده جمیع نفسی که ملاحظه میکنید در روی زمین از طوک گرفته تا مملو
 حیات آنرا از تجمیعی نه ثمری نه اثری نه عقرب ملاحظه میکنید که
 بکلی محو شده اند و از این عالم رفته اند نهایتش چاه سال زندگانی بیاید
 ولی از این حیات نه اثری نه ثمری نه تجمیعی مرتب لکن شما
 انکه لایحه بنایت حضرت به ائمه حیات روحانی یا عقید و نورانیست
 ملکوت رو شنید و از فیض ابدی استفاضه میمائید.

لند شما ابدی بستید سردی بستید باقی بستید روشن بستید و از حیات
 شما نایج عظیمه حاصل حتی در نقطه تراب آثار شما باقی و برقرار فرمود
 نخواهید شد و در عوالم الهی مثل آفتاب رو شنید نورانیت شما
 واضح و مشهود است در محل تجلی الهی الی الابد حاضرید و در انوار
 کمال و جمال مستغرق خواهید بود و سزای کنید.

نقد مبارک شب شنبه ۱۰ نوامبر ۱۹۱۱ مطابق ۱۹ ذی قعدة ۱۳۲۹ در منزل

ستردنیوس

۵۴۷

هوالمه

اشب باید ذکرى از ترقى و بقاى روح بشود هر شى موجودى

لابد بر این است یا در ترقی است یا در تدنی در کائنات توقف
 نیست زیرا جمیع کائنات حرکت جوهری دارند یا از عدم بوجود
 آیند یا از وجود بعدم روند انسان از بدایت وجود در ترقی است
 تا در حد توقف رسد بعد از توقف تدنی است این شهر از بدایت
 وجود در وجود و نهایت ترقی رسد لابد بعد از ترقی تدنی
 است مثلاً این مرغ پرواز دارد تا در باوج می رود در ترقی است چون
 توقف نماید در تدنی است پس معلوم شد که حرکت جوهری از برای
 جمیع کائنات است لهذا در عالم ارواح اگر چنانچه از برای روح تر
 نباشد توقف است زیرا حرکت از برای وجود لزوم ذاتی است
 انعطاف ندارد یا حرکت ذاتیه است یا حرکت کیفیتیه یا حرکت کسبه
 یا حرکت روحیه یا حرکت جوهریه این واضح است که از برای روح

توقف نیست مدنی نیست چون مدنی نیست لابد در بر ترقی است
 و هر چند مراتب محدود است ولی فیوضات بمانی غیر محدود و کلمات الهی باطنی
 لند از برای روح ترقی دائمی است زیرا که کتاب فیض مستمر است و
 فرماید روح محل انسان را از بدایت حیات در بر ترقی است علم
 رو بزیاد است لهذا معلومات تناقص ننماید بلکه در زیاده است.
 همچنین روح انسانی بعد از انقطاع از این جسد همواره در بر ترقی است
 چه که کلمات نامتناهی است این است که در ادیان الهی از
 برای نفوس متصاعده امر بر خیرات و برات است زیرا سبب علو
 درجات است و طلب عفو و مغفرت است اگر ترقی روح بعد از
 وفات تسخیل اینگونه امور مجرب است دیگر چرا دعای مکنی چرا خیرات و
 برات نیمانی چرا علو درجات مطلبی در جمیع کتب الهی مذکور است

که بجهت اموات خیرات و مبرات کنید دعا و نماز و نیاز نماید طلب سحر
 کنید این بران کافی است که روح را رتقی بعد از صعود ممکن زیرا هر چند
 مراتب مقامی دلی کمالات غیر مقامی است در عالم ناسوت تریا
 و ناقص است نه تکوت در عالم ارواح ناقص و تدنی نیست مثل
 اینکه عقل و علم انسان دانا و تبراید است باری امیدوار از فضل حق
 چنانم که شما چه در عالم ناسوت و چه در عالم لاهوت همیشه در رتقی
 باشید روحان انبساط یابد چه در این عالم چه در آن عالم عقل و فکر و
 ادراک آن رو بسزا یابد و در جمیع مراتب وجود رتقی کنید و
 از برای شما نباشد زیرا بعد از توقف تدنی است و از این که سه چو
 سزکانات نظر کنی دفع است که ترکیب عناصر مختلف است
 لهذا این ترکیب مبدل تحلیل میشود مثلاً جسم انسان از عناصر متعدد

مرکب است ولی این ترکیب دائمی نیست لابد تحلیل میشود چون
 تحلیل نماید آن وقت انعدام جسم است زیرا هر ترکیبی را تحلیلی است
 پس لابد این ترکیب خاص متعدد مختلفه منتقل تحلیل میشود اما روح انسانی
 ترکیب نیست از عناصر مختلفه نیست بلکه مجرد از عناصر است و متعدد
 از طبایع چون مرکب از عناصر نیست این است که حی و نباتی است
 و در شاه ابدی است حتی در علم فلسفه جسمی ثابت است که مختصر
 بیط را انعدام تحلیل زیرا مرکب نیست بلکه مجرد از عناصر است و متعدد
 از طبایع چون مرکب از عناصر نیست تا تحلیل شود اما کائناتی که از اجسام
 مرکب است از برای آنها انعدام است مثلا میگویند از برای طلا
 انعدام نیست چه که بیط است مرکب نیست عنصر و اعداد است برکت
 نیست تا تحلیل و معدوم شود اما اهل حقیقت بر آنند که کافه موجودات

مادیه و لو فلا سفه زمان بسیط دانند اگر تحقیق و تدقیق شود آن نیز
 مرکب است باری چون روح انسانی از عناصر متعدد و از عالم
 ترکیب نیست معدوم نگردد و تحلیل نشود و همچنین آثار مرتب بر وجود
 است شئی موجود اثر دارد بر شئی معدوم ابد آثار مرتب نمیشود ملاحظه
 کنید نفوس مقدسه آثارشان در جمیع عوالم باقی است حتی در عالم
 حصول و انعکاس تأثیرشان باقی و برقرار است مثلاً آثار حضرت
 مسیح در عالم حصول دارد و با هر جا با هر است روح مسیح موجود است
 که این آثار بر آن مرتب است بر معدوم اثری مرتب نمیشود
 پس روح موجود است که این تأثیرات دارد جمیع کتب آسمانی باطن
 باین است ملاحظه و کائنات موجوده نمایند که جهاد مستی به نبات
 میشود نبات منتهی بحیوان و حیوان منتهی بانسان و انسان نیز عبارت

از چند روحیات عصری اگر چنانچه چند روز بماند و بمیرد و تمام شود
 این عالم عبث است مگر از منکیم تا دست مفت شود جمیع
 کائنات ناقصی صا در جهاد است انحصار جهاد نبات است
 و انحصار نبات حیوان و انحصار حیوان انسان پس کائنات
 متعی با انسان شد و انسان اشرف کائنات است و اگر این
 انسان هم چند روزی در این عالم زنده کافی تبع و شفقت کند و بعد
 معدوم شود عالم وجود او با هم محض است و سراب بی پایان این
 کون نامتسنای ممکن است چنین پیوده و عبث باشد لا والله هر
 طفلی ادراک کند که این جهان ناقصی را حکمتی و این کائنات عظیمه
 را سری و ثمری و این کارخانه قدرت را سود و منفعتی و این مادی را
 قیومی و الازمان اندر زمان است این است که بعد از این حیات

ناسوتی حیات ملکوتی است روح انسان باقی است و فیوضات
 الهی ناقصی اما مادیون میگویند کجا است کو آن روح ما چیزی
 نمی بینیم روحی نمی بینیم صدائی نمی شنویم چیزی استشمام نمیکنیم
 پس روح وجود ندارد بلکه معدوم شده است مادیون چنین
 میگویند لکن ما میگوئیم این جهاد بعالم نبات آمد نشود و نما نمود قوه یا
 یافت ترقی کرد و بعالم دیگر آمد درخت شد اما عالم جهاد هر چند
 از آن هیچ خبر ندارد ولی وسیل بر آن میشود که عالم نباتی نیست بحمت
 اینکه جهاد احساس نمیکند و استعداد ادراک عالم نباتی ندارد
 این نبات بعالم حیوانی آید و ترقی کند لکن در حقان احساس آن
 نمیکنند زیرا این نبات خبر از عالم حیوان ندارد و بلسان حال میگوید
 عالم حیوان کومن احساس نمیکند و حال آنکه عالم حیوان موجود است

همیستند حیوان از عالم عقل انسان خبر ندارد در عالم خودش میگوید
 عقل کور روح انسانی کوا این دلیل بر این نیست که روح انسانی وجود
 ندارد پس هر شبهه مادی در ادراک رتبه مافوق نمیگردد مثل اینکه
 این کل خبر از عالم مادی ندارد و نمیداند که عالم انسانی هم هست در رتبه خود
 میگوید عالم انسانی کوا من عالم انسانی نمی بینم این ندیدن
 او دلیل بر عدم وجود انسان نیست حال اگر مادیون خبر از وجود علوی
 نداشته باشند دلیل بر این نیست که وجود ملکوتی نیست بلکه نفس وجود مادی
 دلیل بر وجود ملکوتی است زیرا نفس قایل بر بقا است اگر عاقلی
 نباشد قافی نیست نفس ظلمت دلیل بر نور است نفس قهر دلیل
 بر عفا است اگر قهر نباشد عفا نیست نفس جهل دلیل بر علم است اگر
 علم نباشد جهلی نیست زیرا جهل فقدان علم است قهر فقدان عفا است

عظمت عدم نور است بجز عدم قدرت است ضعف عدم توانائی
 است نفس قنای دلیل ربیقا است اگر چنانچه قنای نبود ابد آتقانی نبود
 اگر عنائی نبود قمری نبود اگر علمی نبود جملی نبود اگر حبیبی نبود قمری
 بودند آنوقت قمری نبود قمری نمائید امشود پس نفس قنای دلیل ربیقا
 و اگر بقا از برای روح نبود مظاہر تقدسه انبسیای الهی چرا اینقدر
 زحمت یکشیدند حضرت مسیح چرا این صدمات بر خود قبول نمود
 حضرت محمد چرا این مصائب را بر خود تحمل نمود حضرت باب
 چگونه کلوله بر سینه مبارک خویش قبول میکرد جمال مبارک چرا این همه
 زجر و بلا و حس در زندان برای خود قبول نمود مادام که بقا از برای
 روح تحمل این زحمت را چه لزوم حضرت مسیح هم ایام خویش را بخواستی
 میکردانید اما چون روح باقی است این است که حضرت

مسیح انجمنه آلام محن را برای خود قبول کرد انسان اگر ادنی ادراکی
 داشته باشد فکر کند میگوید عالم عالم وجود است زعدم کائنات
 متصل رقی میکنند از رتبه برتبه مافوق ظهور میشود آن رقی منقطع شود
 و حال آنکه میگویند رقی از لوازم وجود است باز این را میگویند یا
 از هر چیز بنحیر است مانند جاد است میگوید که عالم انسانی چشم ندارد گوش
 ندارد سانه ندارد که بوی این گل را بشنود این است که در عالم جا
 حس وجود جادای وجودی نیست این انقص جاد است دلی
 دلیل بر این نیست که وجودی غیر وجود جادای نیست این مادیون از
 جانشان است که میگویند که عالم ارواح که حیات ابدیه که اطفال
 خدیه آلیه ماخری نمی شنیم مثل اینکه این جاد میگوید که کلمات انسانی که چشم
 که گوش این انقص جاد است امیدوارم انشا الله احساسات

روحانی شمار روز بروز زیاد شود و یقین بدانید این حواس جسمانی استعدا
 آن ندارد که ادراک حوالم روحانی نماید ولی قوه ادراک و عقل کلی
 ربانی منصف بصیرت انسانی مشابه نماید گوش روح استماع میکند
 این مادیون نفوسی هستند که حضرت مسیح میفرماید چشم دارند ولی نمی بینند
 گوش دارند ولی نمی شنوند قلب دارند ولی ادراک نمیکنند چنانچه
 حضرت اشعیا میفرماید (اصحاح ۶) شما می شنوید ولی نمی فهمید شما
 می بینید ولی ادراک نمیکنید و در قرآن میفرماید (صم کلم عمی)
 فهم لا یعقلون چشم کور چگونه مشاهده آفتاب کند و گوش کور چگونه
 استماع آواز شناسد نماید.

بقول حکیم سنائی:

نکته و فراموشی پیش ناوانان چنان
 پیش کور بر لبه سرا و پیش کور آینه دا

شعباتی از آثار مبارکه

حضرت ولی امر الله

يَا رَبَّنَا الْأَعْلَى نَسَأُكَ يَحْيَى وَكَيْفَ الْمُرْشُوشِ عَلَى الشَّرَابِ بِأَنْ تَحْبِبَ
 دُعَانَا وَتَخْتَلِنَا فِي صَوْنِ حِمَائِكَ وَكَلَامِكَ وَتَمِيرَ عَلَيْنَا سَحَابَ جُودِكَ
 وَإِحْسَانِكَ وَتُؤَيِّدَنَا مَا وَتُوهِنَا عَلَى السُّلُوكِ فِي سَبِيلِكَ وَالْتِمَاسِ عَمَلِ
 وَوَلَايَتِكَ وَإِثَابِ حُجَّتِكَ وَأَمْتِدَادِ أَمَارِكَ وَدَفْعِ شَرِّ أَعْدَائِكَ وَتَحْلُوقِ
 بِأَخْلَاقِكَ وَإِعْلَانِ أَمْرِ مَجْهُوبِكَ الْهَبْسِيِّ الَّذِي قَدِيتَ نَفْسَكَ فِي سَبِيلِ
 وَكَلَّمْتَهُ الْهَاتِلِ فِي مَعْتَبَةِ أَعْيَانِنَا يَا مَجْهُوبَنَا الْأَعْلَى وَاشْهَدْ أَرْوَرْنَا وَهَيْتَ

اَقْدَامَنَا وَآخِرَنَا دُنُوْنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّئَاتِنَا وَاطْلُقِ اسْتِنَانَنَا بِحَبَابِكَ
 وَتَوْكِيكَ وَكُلِّلْ اَعْمَالَنَا وَجَهْدَنَا بِاَسْبَابِ طَيْلِ قَبُولِكَ وَرِضَائِكَ وَحُصْلِ
 خَاتَمَةِ حَيَاتِنَا مَا قَدَّرْتَهُ لِلْمُخْلِصِينَ مِنْ رَيْبِكَ وَاجْرَانِي جَوَارِحَتِكَ
 وَادْعِنَا فِي قِيَادَةِ اَنْوَارِ قُرْبِكَ وَاحْتِرَامِ مَعَ الْمُتَقَرِّبِينَ مِنْ اَصْحَابِكَ وَقَدِّرْنَا
 عَلَيْكَ وَتَحْنًا بِصِهْبَاءِ لِعَالَمِكَ وَاصْبِرْنَا فِي حِدَاتِكَ قَدْسِكَ وَارْزُقْنَا خَيْرَ
 قَدَّرْتَهُ فِي مَلَكُوتِكَ يَا مُغِيثَ الْعَالَمِينَ . بِنْدَةُ اسْتِمَانَشِ شَوْقِي

رَبَّنَا وَطَاذَنَا اِزِلْ كُرُوبَنَا بِرُوعِ شَمْسٍ وَعَدِكَ الْكَلِيمِ وَخَفِيفِ نَهْمُونَا
 بِنُزُولِ طَائِفَةِ نَصْرِكَ الْمُبِينِ وَارْزُقْنَا بِرَبِّكَ اَيَاتِ امْرِكِ الْعَلِيمِ
 رَبَّنَا اَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا مِنْ لَدُنْكَ رَبَّنَا فَتَحْ عَلَيَّ وَجُوهَنَا ابْوَابَ السَّعَادَةِ
 وَالرَّحْمَةِ وَادْفَعْ عَنَّا حَلَاوَةَ النَّسَاءِ وَارْفَعْ عَنَّا مَا اَنْتَ اَوْعَدُ سَابِقِي مَصْحَفَاتِ
 وَكُتُبِكَ اِلَى مَتَى يَا السَّابِقَةَ الْعَلِيمَةَ وَالطُّغْيَانَ اِلَى مَتَى هَذَا السَّجُورُ وَالْعُدُو
 هَلْ نَأْمَنُ بِأَمْسِنُ اِلَّا اَنْتَ لَا وَحْصَةَ رَحْمَتِكَ اَنْتَ مُجِيرُ الْمُضْطَرِّينَ
 اَنْتَ سَمِيعُ دَعَاةِ الْمَلْهُومِينَ اَدْرِكُنَا اَوْ كُنَّا بِفَضْلِكَ يَا رَبَّنَا الْاَبْنِيَّ وَلَا
 تَخْتِيبْ اَمَانَنَا يَا مَقْصُودَ الْعَالَمِينَ وَارْحَمْ الرَّاحِمِينَ

بندہ آستانش سوتی

ای مولای شفق و خون از غلوت بسایت نظری بحال این پروردگاران
 یه فیاضت اکلن و ضرب مظلومت راقوت و شهرتی ده آتش وقت
 و حرقت نشان و بما معین بدایت من علی الارض تسکین و تخفیف ده
 قلوب پر مرده و دستا ز ایشا رقی جدید مشوف کن در میان مجید امرت
 رادر آن قلمیم مقدس استوار و مرتفع فرما هر شکلی را بید قدرت رفیع
 کن و حشت و اضطراب آبا سایش دل و جان تبدیل ده اشفکان
 رویت را تحقق آمال نسلیت بخش و این آوارگان مستمند را در کف
 حراست و حمایت محفوظ دار.

بنده استانش شوقی

موانع

۵۵۳

ای رب و اما تو شامی که در این ایله لیا برای این عاشقان میوچه وارد
گشته و در این سالیان دراز از حین مفارقت وجه صمیمت بچه سوز دلدار
ابل زار دسار ای مولای قدیر فادگی و بیچارگی آوارگان کویت را
میند و بشه یه القوی این شت ضعیفارا تائید کن در انجمن عالم غزرا نیت

ر عزیز و مقصد فرما و تحقق آمال این بال و پر شکستگان را سرفراز و منتظر
 کن تا در این چند روزه حیات عزت و رفعت اینست را بدیده عصری
 بگیریم و قلبی شاد و روحی مستبشر بسوی تو پرور کنیم تو دانی که نام و نشانی
 بعد از تو نخواهیم و سرور و شادمانی و کامرانی در این عالم فانی دیگر آرزو
 نمایم پس عدت را وفا نما و جان روان این خسته دلان را
 تازه بخش دیده استظار را روشن کن و صرح قلوب کعبه را التیام ده بر
 منزل مقصود کاروانهای بدینه شقت را برودی برسان و بساحت وصال
 در مندگان حجت را بکشان زیرا در این عالم ادنی جز ظفر و نصرت امر
 را نخواهیم و در جوار رحمت کبری جزمیده و صالت آمالی در دل نه داشته و
 ندایم توئی گواه توئی مایه و پناه توئی نصرت و بنده این جمع بی گناه
 بنده آسانش شوقی

هوائه

۵۵۵

ای مولای تو اما از عالم بالا نظری باین بندگان مینو آما و آه و امین این
دل از اجابت کن مساعی اشنگان رویت را برکتی عظیم بخش و بر اهرامی
و صایای مبرهات موفق دار لیب فزانت را بمیاه صذب اجرامت
عظیمه در بیل امرت بشان و حزن و اندوه این مصیبت زدگان در از
صنعات قلوب تحقق و عده ای جان پرورت محمود را مل کن ذوق مسرت

تسلیم را در قلوب و ارواح تولید کن و موانع عالیه را یک یک مرتفع ساز

قلوب استعدادی شدید بخش و ماشرین لواجمه را بجمع تقدیس و تزیین و

خلوص نیت راستی و صداقت فرین فرما ابواب رخا بر وجه اهل سبانه

آن اسیران مظلوم گنبد و عزت جاودانی را بایاران عزیزت عطا کن تو

شاه و آگاهی که این مشت ضعیف جز بوجویند و هرز و مؤذنی جز تو نخواهند

باید و انگالی جز دعه های صریحه ات تائیدات لایبیه ات نه اشت

و ندانند توفی مقدر و توانا و مینا و شنوا ای قوی قدیر این موضع

را باجرای و صیای مبارکه ات تائید بخش و این بنده مسکین را تحقق

نوامی مقدسات موفق دار تا آنچه ارضای مبارک تو است و

امید و نخواه یاران عزیز است کافرا و اتمام نماید رب بحق آمالی

و سترسانی بفضلت خودک . بنده آسانش شوقی

ای قوی قدیر و حافظ امین انعام توستیم محافظه نما سادمان امر تویم تا
 و تو می بخش ناشرین نغمه طیبه مسکینه الهیه استیم ما را از ماد و منت فارغ کن
 و پاک و معتمد نما عامل پیام خاتم با اعمال و اخلاقی مملوئی در انجمن عالم
 مبعوث فرما نظر ظهور بشارات تویم و دل بوعده های محکمت بسته قوه است
 را نمایان نما و تحقق آمال این قلوب محترقه را شاد و مستبشر کن این فقه مظلومه
 را از بد و ظهور در کنف فتنع و ملاذ رفیعت محافظه فرمودی و در تحت سلال
 و اغلال آئین مسینت را اعلان فرمودی و در آتش بلاخ حبیبانت را

برافروختی و بدما شهیدانت شجره امرت را سقایت کردی میکل زیبا
 مقدس امرت را از ظلم و جحای دول و ملوک عالم و لعن طعن اعدا و دسا
 ناقضان ابرینان سست غصه حمایت و قایت فرمودی و با انواع محن
 و طایا و انزرت و غربت و بی و زندان راضین لوائت را بمن مخصص
 فرمودی حال وقت نصرت و عزت است ابواب آسایش و جلال
 بدوجه این ستم دیدگان منقوح کن و عظمت و سلطوت قدیمه ات را ایلمان
 نابسایان مظلوم را قوت عیانت کن و مغرور و مشرمناد عالم ملک را به
 غل ظلیل شریعت مقدسه ات در آور آنچه را با بر ایرانیان که یاران عزیز تو
 و عدو فرمودی ظاهر کن و عود آلتیه که در کتاب اقدس مسطور بحال
 و اتمام فرما تو فی مقلب قلوب و کاشف کردی تونی سمیع و مجیب
 و تونی قادر و توانا .

بنده آستانش شوقی

CIP-Kurztitelaufnahme der Deutschen Bibliothek

Bishárátu'l-núr: tablets and prayers for the departed; a comp. from the writings of Bahá'u'lláh, 'Abdu'l-Bahá and Shoghi Effendi.

— Hofheim-Langenhain: Bahá'í-Verlag, 1983.

ISBN 3-87037-920-0

NE: Bahá'alláh [Mitverf.]; 'Abd-al-Bahá' [Mitverf.]; Šauqī Effendi [Mitverf.]

Originally published in three volumes printed in
Tihrán 121, 130 and 134 Bahá'í Era.

Reprint © Bahá'í-Verlag GmbH, D-6238 Hofheim-Langenhain
1983-140

ISBN 3 87037 920 0

BISHÁRÁTU'L-NÚR

TABLETS AND PRAYERS FOR THE DEPARTED

A Compilation from the Writings of Bahá'u'lláh,
'Abdu'l-Bahá and Shoghi Effendi

BISHÁRÁTU'L-NÚR